

Ерін
Гантер

Ерін Гантер

КОТТИ-ВОДЯКИ

Північ

КОТТИ ВОДЯКИ

Північ

Нове пророцтво починається!

Високі Скелі

Ферма Двоногів

Чотиридеревко

Табір
Вітряного Клану

Водоспад

Річка

Табір
Річкового Клану

Табір
Тіньового Клану

Громошлях

Табір
Громового Клану

Великий
сикомор

Високий
Камінь

Піщані вимоїни

Сонячні Скелі

Узлісся

Дереворізка

Угіддя Двоногів

С Е Р І Я

КОТИ-ВОЯКИ

WARRIORS

by

Erin Hunter

The New Prophecy

Book One

MIDNIGHT

For Chris, Janet, and Louisa Haslum

*Special thanks
to Cherith Baldry*

Ерін Гантер

КОТИ

ВОЯКИ

Північ

Переклад
Катерини Дудки та Остапа Українця

Оформлення
Олега Панченка

УДК 82-053.2(410)
ББК 84 (4Вел)
Г19

Erin Hunter
WARRIORS

The New Prophecy
Book One: Midnight

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською
для опису загального устрою котячих кланів
та громадянства була використана термінологія
Національної скаутської організації України «Пласт».

Г19 **Гантер Ерін**
Північ / Пер. з англ. К. Дудки, О. Україн-
ця / Худ. О. Панченко.— Х.: АССА, 2018. —
320 с. — (Коти-вояки).

ISBN 978-617-7385-71-3

Четверо котів із різних Кланів отримують загадкове пророцтво: вони мають разом вирушити в далеку подорож і почути, що їм скаже північ. Та чи правильний вибір зробили Зоряні предки? Чи зможуть обрані коти забути про власні суперечки і зрозуміти, що тепер майбутнє всього лісу в їхніх лапах?

УДК 82-053.2(410)
ББК 84 (4Вел)

ISBN 978-617-7385-71-3

© Working Partners Limited, 2001
© ПП «АССА», 2018
© Панченко О. І., дизайн, 2018

Громадянство

ГРОМОВИЙ КЛАН

Провідник	Вогнезір — вродливий яскраворудий кіт.
Воєвода	Сіросмуг — великий пухнастий сірий кіт.
Медикицька	Попелюшка — сіра пухнаста киця з пораненою лапкою.
Вояки (дорослі коти і кицьки без кошенят)	Мишошубка — маленька густо-коричнева кицька. Порохошуб — темно-бурий смугастий кіт. Піскошторма — блідо-руда киця. Хмарохвіст — білий пухнастий кіт із впертою вдачею. Шипокіготь — рудий вправний кіт. Золошуб — сірий кіт. Ожинокіготь — темний брунатний кіт. Сажошуб — світло-сірий кіт. Дошовус — сірий кіт із блакитними очима.

Новаки

(коти старші
шести повень,
які готуються
стати вояка-
ми)

Королеви

(кицьки, які
виношують
або догляда-
ють кошенят)

Старійшини

(колишні воя-
ки і королеви,
які пішли
на спочинок)

Листолапка — кицька зі світло-
плямистим хутром. Учениця меди-
кицьки.

Вивірколапка — яскраво-руда
кицька.

Косариколап — довголапий темний
котик.

Мідиколап — темно-коричневий
котик.

Білолапка — струнка зеленоока
киця, донька Хмарохвоста.

Каролапка — плямиста киця, донь-
ка Білошторма.

Папоротехмарка — дрібненька
киця із плямистою сірою шубкою.

Крапохвістка — світла кицька, яка
нещодавно приєдналась до старій-
шин.

Довгохвіст — білий кіт із чорними
смугами.

Рябохвоста — найстаріша кицька
Громового Клану.

ТІНЬОВИЙ КЛАН

Провідник

Чорнозір — великий білий кіт із
чорними як смола лапами.

Воєвода **Бурошубка** — темно-руда кицька.

Медикіт **Дрібнохмар** — мурий дрібненький котик.

Вояки **Вохрошубка** — норавлива темна кицька, донька Тигрозора.

РІЧКОВИЙ КЛАН

Провідник **Леопардошубка** — могутня войовниця зі строкатою шубкою.

Воєвода **Мрячконіжка** — струнка, граційна кішка зі сріблястим хутром.

Медикіт **Багношуб** — брунатний котик.

Вояки **Шулікокриг** — сильний кіт із лискучим темним хутром та синіми очима.
Перохвоста — пухнаста киця, донька Сіросмуга.
Бурешуб — сірий пухнастий кіт, син Сіросмуга.

Новаци **Мільгокрила** — вродлива кицька із золотистим хутром. Учениця медикота.

ВІТРЯНИЙ КЛАН

Провідник	Високозорий — чорно-білий кіт із дуже довгим хвостом.
Воєвода	Багнокіготь — темно-брунатний котяра.
Медикіт	Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.
Вояки	Одновус — смугастий кіт.
Новаки	Воронолап — дрібний темно-сірий кіт.

КОТИ ПОЗА КЛАНАМИ

- Круколап** — чорний кіт із маленькою білою плямкою на грудях і білим кінчиком хвоста.
- Ячмінь** — чорно-білий кіт, який мешкає на фермі неподалік від лісу разом із Круколапом.
- Мурко** — старий і товстий кіт зі скуйовдженим хутром.

Пролог

Над лісом запала ніч. Місяця не було, але зорі Срібносмуги відкидали морозяні відблиски на дерева. На дні кам'янистої улоговини зоряне світло відбивалось у ставку. Повітря обважніло запахами пізнього зеленлисту.

Вітер лагідно зітхав між деревами та брижив тиху поверхню ставка. Раптом на верхівці видолінку розступилися гілки орляка, і з них вийшла кішка. Її блакитно-сіра шубка поблискувала, коли вона делікатно ступала з каменя на камінь, наближаючись до берега.

Усівшись на пласкому камені, який трохи виступав над ставком, вона підвела голову і роззирнулась. Ніби за її командою, почали з'являтися нові й нові коти, зусібіч прослизавали в улоговину. Вони підійшли і порозсідалися біля води так близько, як тільки була змога, аж поки нижні схили не стали геть заюрмлені маленькими посталями, що вдивлялися у ставок.

Кішка, яка прийшла першою, підвелася.

— З'явилося нове пророцтво! — нявкнула вона. — Зірками було провіщено фатум, який змінить усе.

На протилежному кінці ставу інший кіт схилив свою ясно-брунатну, ніби всохлий орляк, голову.

— Я також це бачив. Попереду сум'яття і великі зміни, — погодився він.

— Темрява, повітря, вода та небеса зйдуться разом і струснуть цей ліс аж до самого коріння, — провадила сіра кішка. — Нічого не буде так, як зараз, чи так, як було досі.

— Насувається велика буря, — нявкнув інший голос, і слово *буря* підхопили, повторили і передали по колу всі інші, аж стало здаватися, що в лавах котів гуркотить грім.

Коли перегуки затихли, стрункий кіт із лискучою чорною шубкою озвався від самого берега.

— Хіба ніщо не може відвернути того, що має статися? Навіть хоробрість і дух найвидатнішого з вояків?

— Фатум прийде, — відповіла синьо-сіра кішка. — Але якщо Клани зустрінуть його так, як личить воякам, вони можуть вціліти, — підвівши голову, вона обвела весь видолинок своїм сяйливим поглядом. — Усі ви бачили, що чекає попереду, — нявкнула кицька. — І ви знаєте, що належить зробити. Слід обрати чотирьох котів, у лапах яких буде доля всіх Кланів. Ви готові зробити вибір перед усім Зоряним Кланом?

Коли вона договорила, поверхня ставка затремтіла, хоча вітру не було, а тоді знову вляглася.

Брунатний кіт підвівся на лапи, і зоряне сяйво посріблило хутро на його плечах.

— Я розпочну, — нявкнув він. Тоді глянув убік, перехопивши погляд світлого kota зі зламанною щелепою. — Кривозоре, ти дозволяєш мені говорити від імені Річкового Клану? — кіт схилив голову, погоджуючись, і перший продовжив: — Тоді я прошу всіх вас побачити і схвалити мій вибір.

Він сів і задивився у воду, так само нерухомий, як і каміння навколо нього. На поверхні ставка з'явилися блідо-сріблясті брижі, а всі коти пови-тягали шії, щоби побачити чіткіше.

— Вона? — промурмотіла блакитно-сіра киця, дивлячись у проявлену водою постать. — Ти певен, Дубосерде?

Кінчик хвоста брунатного kota засмикався туди-сюди.

— Я думав, цей вибір потішить тебе, Синьозірко, — дещо здивовано нявкнув він. — Чи ти не думаєш, що вона добре вишколена?

— Вона чудово вишколена, — Синьозірка наїжачилась, ніби він сказав їй щось викличне, але негайно й заспокоїлась. — Решта Зореклану згодна? — запитала вона.

Коти замурмотіли, погоджуючись, і блідо-сіра постать виблідла й розчинилась у воді, яка знову стала чистою.

Тепер уже підвівся чорний кіт і підійшов до самої води.

— Оце мій вибір, — проголосив він. — Побачте і схваліть його.

Цього разу постать у ставку була блідо-брунатою і стрункою, із сильними, м'язистими плечима. Синьозірка кілька секунд дивилась на постать, перш ніж кивнути.

— Вона сильна і хоробра, — погодилась вона.

— Але, Ночезоре... чи достатньо вона відда-
на? — озвався інший кіт.

Ночезір крутнувся і впився кігтями в землю
перед собою.

— Ти вважаєш, що їй не можна довіряти?

— Якщо й так, то небезпідставно, — пролуна-
ла відповідь. — Вона народилась не в Тіньовому
Клані, чи не так?

— Так, і саме це робить її хорошою кандидат-
кою, — спокійно нявкнула Синьозірка. — Якщо
Клани не зможуть працювати разом зараз, їх буде
знищено. Можливо, кішці, в якої одна лапа тут,
а інша — там, легше буде зрозуміти, що треба ро-
бити, — вона замовкла, але ніхто більше не озву-
чив жодних заперечень. — Зореклан згоден?

Коти трохи завагалися, але вже невдовзі по-
чали один за одним нявкати на знак згоди. По-
верхня ставка задрижала, а коли знову вляглася,
брунатної постаті вже не було.

Ще один чорний кіт підвівся та підійшов до
води, накульгуючи на коротку криву лапу.

— Здається, моя черга, — проскрипів він. —
Побачте і схваліть мій вибір.

Сіро-чорну постать, яка виникла на поверхні,
важко було розгледіти через відображення нічно-
го неба, тож коти деякий час вдивлялись у плесо,
перш ніж хтось озвався.

— Що? — нарешті вигукнув брунатний кіт. —
Це ж новак!

— Дякую, Дубосерде, я помітив, — сухо нявк-
нув чорний кіт.

— Мертвоноже, ти не можеш вирядити новака
в таку небезпеку, — гукнув іще один кіт із юрби.

— Може, він і новак, — відповів Мертвоніг, — але хоробрістю і вмінням він може дорівнятися багатьом воякам. Одного дня з нього буде хороший провідник Вітряного Клану.

— Одного дня — це не сьогодні, — зауважила Синьозірка. — А провідницькі задатки — це не обов'язково те, що має допомогти Клану зараз. Ти хочеш змінити свій вибір?

Мертвоніг люто махнув хвостом і наїжачився, глянувши на Синьозірку.

— *Це* мій вибір, — наполіг він. — Хочеш сказати, що ти чи хтось інший вважають його негідним?

— То що скажете? — Синьозірка оглянула котів. — Зореклан згоден? Пам'ятайте, що всі Кланни загинуть, якщо обрані нами коти виявляться заслабкими чи не впораються.

Замість того щоб схвально замуркотіти, коти почали перемовлятися маленькими групками, неспокійно поглядаючи на постать у плесі та на kota, що стояв поруч із нею. Мертвоніг люто дивився на них усіх, його хутро наїжачилось так, що він здавався вдвічі більшим, ніж зазвичай. Вітряний воєвода вочевидь готовий був наскочити на першого-ліпшого kota, що кинув би йому виклик.

Нарешті мурмотіння стихло, і Синьозірка знову запитала:

— То Клан згоден?

Згода пролунала, але тихо і неохоче, кілька котів узагалі не подали голосу. Мертвоніг сердито гарикнув на них і пошкунтильгав на місце.

Коли ж вода знову очистилась, Дубосерд нявкнув:

— Ти ще не вирішила за Громовий Клан, Синьозірко.

— Ні, але я готова, — відповіла вона. — Побачте і схваліть мій вибір, — вона гордо глянула на темно-смугасту постать, що з'явилась у плесі.

Дубосерд витріщився на зображення кота, і його шелепи роззявились у беззвучному реготі.

— *Vin!* Синьозірко, ти не припиняєш мене дивувати.

— Чому? — судячи з тону Синьозірки, її це зачепило. — Він шляхетний молодий кіт, він готовий до викликів, які кидає Кланам це пророцтво.

Дубосерд смикнув вухами.

— А я хіба це заперечував?

Синьозірка дивилася виключно на нього, а не на інших котів, проголосивши:

— То Клан згоден?

Коли пролунала згода, одностайна і певна, вона презирливо махнула хвостом на Дубосерда і відвернулася.

— Коти Зореклану, — нявкнула Синьозірка, підвищивши голос. — Ви зробили свій вибір. Скоро має розпочатись мандрівка назустріч жажливій бурі, яка впаде на цей ліс. Ідіть до своїх Кланів та переконайтеся, що вони готові.

Сіра кішка замовкла, і в її очах спалахнуло несамовите срібне саяво.

— Ми можемо обрати вояка на порятунок кожному з Кланів, та, окрім цього, ми безсилі їм допомогти. Нехай же духи усіх ваших предків будуть із цими котами, куди б їх не повели зірки.

Розділ 1

Листя зашаруділо, пропускаючи молодого кота крізь прогалину між двома кушами. Він скрадався, широко роззявивши щелепи, вбираючи запах здобичі. Цієї теплої ночі, пізнього зеленлисту, ліс повнився шарудінням дрібних тваринок. Щось невпинно ворушилося, він бачив рух краєм ока, але варто було йому повернути голову — і там не було нічого, крім гушавини папороті та орляку, поплямованих місячним світлом.

Кіт вийшов на простору галявину і збентежено роззирнувся. Він не пригадував, щоб раніше бував у цій частині лісу. Просто перед ним поблискувала сріблом у місячному сяйві коротко підрізана трава, що простягалась аж до округлого каменя, на якому сиділа кішка. На її хутрі мерехтіло зоряне світло, а очі були наче два маленькі місяці.

Молодий кіт упізнав кішку, від чого його збентеження тільки зросло.

— Синьозірко? — нявкнув він тонким від недовіри голосом.

Він був іще новачком чотири сезони тому, коли провідниця Громового Клану загинула, стрибнувши в урвище і заманивши туди за собою зграю кровожерних собак. Як і весь Клан, молодий кіт горював за нею і вшановував те, що Синьозірка віддала своє життя задля їхнього порятунку. Він і не думав, що ще коли-небудь її побачить, і оце щойно вперше збагнув, що, мабуть, спить.

— Підійди ближче, молодий вояче, — нявкнула Синьозірка. — Я маю тобі дещо сказати.

Тремтячи від благоговіння, кіт рушив саяливим моріжком, аж поки опинився під каменем і зміг глянути провідниці просто у вічі.

— Я слухаю, Синьозірко, — нявкнув він.

— Надходять скрутні часи. Якщо лісові Клани хочуть уціліти, має сповнитись нове пророцтво. Тебе обрали, щоб ти зустрівся з трьома іншими котами у ніч молодика. Ви повинні почути те, що вам скаже північ.

— Про що ти? — молодого кота штрикнуло жахом, і холод, як талі потоки, шугнув його спиною. — Які скрутні часи? І як північ може нам щось сказати?

— Там усе проясниться, — відповіла Синьозірка.

Її голос стих, дивно відлунюючи, наче вона говорила з печери десь глибоко під землею. Місячне світло виблякло, відкидаючи густі чорні тіні, які поповзли вгору деревами.

— Ні, зажди! — гукнув смугань. — Не йди!

Кіт нажахано зойкнув, розмахуючи навсібіч лапами і хвостом, коли темрява здійнялась і по-

глинула його. Щось штовхнуло його у бік, і він, розплющивши очі, побачив Сіросмуга, Громого воеводу, який стояв над ним, піднявши одну лапу і явно готуючись штурхнути ще раз. Молодий кіт катулявся моховою підстилкою вояцького кубла, а крізь гілки над його головою лилося золоте сонячне світло.

— Ожинокігтю, ти вже геть звар'ював! — нявкнув воевода. — Нащо стільки шуму? Ти порозлякуєш усю здобич звідси й аж до Чотиридерева.

— Вибач, — Ожинокіготь сів і заходився вибирати стеблинки моху зі свого темного хутра. — Я просто спав.

— Спав! — буркнув новий голос.

Ожинокіготь повернув голову і побачив білого вояка Хмарохвоста, котрий підвівся з мохового ліжечка і солодко потягнувся.

— Чесне слово, ти як той Вогнезір, — вів далі Хмарохвіст. — Коли він ще спав тут, то постійно крутився і мурмотів уві сні. Тут уже здобич не здобич, а виспатись однак не виходило.

Ожинокіготь аж смикнув вухами, почувши, як нешанобливо білий вояк говорив про провідника. А тоді пригадав собі, що це Хмарохвіст, Вогнезорів родич та колишній новак, добре знаний саме через свій підвішений та гострий язик. І така нешаноблива мова не заважала йому бути відданим вояком свого Клану.

Хмарохвіст обтрусив довгошерсту білу шубку та вислизнув із кубла, наостанок приязно помахавши Ожинокігтеві кінчиком хвоста, таким чином ніби забираючи в'їдливі слова із собою.

— Так, вставайте, — нявкнув Сіросмуг. — Пора вам вирушати, — він побрів устеленою мохом

підлогою кубла і розштовхав Золошуба. — Мисливські патрулі скоро вирушатимуть. Орлякошуб розпорядиться.

— Точно, — нявкнув Ожинокіготь. Його спогад про Синьозірку бліднув, хоча її зловісне послання все ще відлунювало в нього у вухах. Чи це справді так, чи вони одержали нове пророцтво від Зореклану? Відверто малоймовірно. Ожинокіготь не уявляв, чому б зоряні вояки з усіх котів Громого Клану вирішили виголосити це пророцтво саме йому. Медикоти нерідко отримували знаки від Зореклану, а Громовий провідник Вогнезір часто бачив у своїх снах різні натяки. Але вони й не були звичайними вояками. Намагаючись звалити відповідальність за свої дикі видива на переїдання минулого вечора, Ожинокіготь востаннє лизнув плече та крізь віття рушив за Хмарохвостом назовні.

Сонце ще заледве підбилося над стіною терну, але вже було доволі тепло. Сонячне сяйво, наче мед, укривало голу землю в центрі галявини. Каролапка, найстарша з новаків, лежала під папоротями, які обрамляли новацьке кубло, і ділилася язиками зі своїми побратимами, Косариколапом та Мідиколапом.

Хмарохвіст пішов до куща кропиви, біля якого їли вояки, і вже розправлявся з дроздом. Ожинокіготь помітив, що кагат свіжини був вельми невеликий; як і казав Сіросмуг, Клану вкрай необхідно було негайно йти на полювання. Він уже збирався приєднатися до Хмарохвоста, коли це Каролапка підскочила і вистрибом помчала через галявину до нього.

— Це сьогодні! — захоплено оголосила вона.

Ожинокіготь кліпнув.

— Що сьогодні?

— Моя вояцька посвята! — і, мрнявкнувши на radoшах, плямиста киця кинулась на Ожинокігтя. Несподівана атака збила його з лап, і, борюкаючись, вони обоє покотилися запилюженою землею — достоту як тоді, коли вони кошенятами гралися в яслах.

Каролапка задніми лапами вдарила Ожинокігтя в пузо, і він міг хіба подякувати Зореклану, що вона не випустила кігті. Безсумнівно, з неї виросте велика і сильна войовниця, яку поважатимуть усі коти.

— Добре, добре, достатньо, — Ожинокіготь дав їй лагідного потиличника і підвівся. — Якщо ти хочеш стати воячкою, то припиняй поводитись як кошеня.

— Кошеня? — ображено нявкнула Каролапка. Вона всілася перед ним, її хутро скуйовдилось й було геть запилюженим. — Я? Ніколи! Я давно вже цього чекала, Ожинокігтю.

— Я знаю. Ти на це заслуговуєш.

Цього новолісту Каролапка підбралася надто близько до Громошляху, наздоганяючи білку. Потвора Двоногів зачепила її, ушкодивши плече. І поки вона три довгі повні лежала у кублі Попелюшки, під дбайливим наглядом медициці, її брати, Сажошуб і Дошовус, встигли стати вояками. Каролапка змушена була чекати, аж поки Попелюшка оголосила, що вона достатньо видужала, щоби знову повертатися до тренувань. Ожинокіготь спостерігав, як наполегливо новачка працювала зі своєю виховницею, Піскоштормою, аж поки її плече знову не стало як новеньке. Каро-

лапка ніколи не нарікала на те, що їй довелося тренуватися на кілька повень довше, ніж зазвичай тривало новацтво. Вона справді заслужила на церемонію назовництва.

— Я щойно віднесла свіжину Папоротехмарці, — нявкнула кицька Ожинокігтю. — Її кошенята просто прекрасні! Ти їх уже бачив?

— Ні, ще ні, — відповів Ожинокіготь. Другий виводок Папоротехмарки народився щойно вчора.

— То йди, — поквапила його Каролапка. — У тебе ще є трохи часу до полювання, — вона підвелась і відстрибнула на кілька кроків убік, наче усій її енергії треба було знайти якийсь вихід.

Ожинокіготь рушив до ясел, захованих у глибині ожинових хащ ближче до центру табору. Він протиснувся крізь вузький вхід, мружачись, коли шпичаки дряпали його плечі. Усередині було тепло і тихо. Папоротехмарка лежала на боці у гніздечку з моху. Її зелені очі аж блищали, коли вона дивилася на трьох малесеньких кошенят, котрі тулились до згину її тіла: одне було світло-сіре, як і вона, а ще двоє — темно-брунатними, як їхній батько Порохошуб. Він також був у яслах, сидів біля Папоротехмарки, підібгавши під себе лапи, і час від часу ніжно лицькав її вухо.

— Привіт, Ожинокіготь, — нявкнув Порохошуб воякові. — Ти прийшов подивитись на кошенят? — він, здавалося, готовий був луснути з гордощів, що було геть не схоже на його зазвичай колючий настрій та відстороненість.

— Вони прекрасні, — нявкнув Ожинокіготь, вітально торкаючись носом Папоротехмарки. — Ти вже вибрала їм імена?

Папоротехмарка похитала головою, сонно заплющуючи очі.

— Ще ні.

— Та на це ще багато часу, — озвалась зі свого ліжка Злотоквітка, найстарша Громова королева і мати самого Ожинокігтя. Вона не мала власних маленьких кошенят, але вирішила зостатись у яслах і допомагати піклуватися про новонароджених замість повертатися до вояцьких обов'язків. Уже не за горами був час, коли Злотоквітці доведеться доєднатися до старійшин у їхньому кублі, та вона й сама зізнавалася, що чує і бачить уже далеко не так добре, щоб триматися нарівні з мисливськими патрулями.

— Сильні, здорові кошенята — і тільки це важливо, а в Папоротехмарки вдосталь молока.

Ожинокіготь шанобливо схилив перед нею голову.

— Добре, що в них є ти і що ти можеш їм допомогти.

— Ну, з тобою ж я непогано впоралась, — гордо муркнула Злотоквітка.

— Ти можеш мені де з чим допомогти? — нявкнув Порохошуб до Ожинокігтя, коли той уже збирався йти.

— Звісно.

— Приглянь за Вивірколапкою, добре? Я хочу ще день чи два провести тут, із Папоротехмаркою, поки кошенята ще геть маленькі, але і не хочу, щоби Вивірколапка так подовгу сиділа без виховника.

— *Вивірколапка!* — неохоче муркнув Ожинокіготь. То була Вогнезорова донька, восьми повень від роду, нещодавно висвячена в новацтво — і найбільша шпичка для всього Громогого Клану.

— Це буде для тебе хороша практика на той час, коли в тебе з'явиться власний новак, — додав Порохошуб, ніби відчувши небажання свого побратима.

Ожинокіготь знав, що Порохошуб має рацію. Він уже давно сподівався, що Вогнезір зробить його виховником, що в нього буде власний новак, якого він навчатиме вояцькому чину. Але йому аж ніяк не хотілося тренувати хитрохвосту руду кицю, котра вважала, що вона й сама все знає. Вивірколапка не надто любила слухати наказів.

— Гаразд, Порохошубе, — нявкнув він. — Я постараюся.

Коли Ожинокіготь вийшов із ясел, то побачив, що на галявину висипало ще більше котів. Ясносерда, гарненька біла киця з рудими плямками, які на її хутрі були схожі на опале листя, саме взяла собі шматок свіжини і потягла його до куша кропиви, де зі своїм шматком уже сидів Хмарохвіст. Ожинокіготь бачив неушкоджений бік її обличчя, тож майже забув про потворні рани, які їй завдала собача зграя. Одна половина лиця Ясносердої була посмугована шрамами, а вухо було надірване; на місці ока залишилась лише ямка. Хоч кицька й пережила той несамовитий напад, Клан переймався, що вона ніколи не стане воячкою. Тільки Хмарохвіст тренувався з нею і з'ясував, як можна пристосуватись до її часткової сліпоты, навіть обернути її на свою користь, щоб вона могла битись і полювати.

Хмарохвіст привітав Ясносерду помахом хвоста, а вона всілась біля нього і заходилась їсти.

— Ожинокігтю! Ось ти де!

Ожинокіготь озирнувся і побачив довголапого рудого вояка, який прямував до нього з вояцького кубла. Він підійшов назустріч.

— Здоров, Орлякошубе. Сіросмуг каже, ти організовуєш мисливські патрулі.

— Це правда, — нявкнув Орлякошуб. — Але ти можеш піти з Вивірколапкою на впоряд, будь ласка?

Він нашорошив вуха на новацьке кубло, і Ожинокіготь щойно тепер помітив Вивірколапку, напівзаховану в затінку папоротей. Вона сиділа, випроставшись і обгорнувши лапки хвостом, її зелені оченята стежили за яскравим метеликом. Коли Орлякошуб поманив новачку хвостом, вона підвелась і побрела галявиною, високо задерши хвоста — її темно-руде хутро поблискувало в сонячному саяві.

— Мисливський патруль, — коротко пояснив Орлякошуб. — Порохошуб зайнятий, тому сьогодні ти підеш з Ожинокігтем. Знайдете собі третього кота?

Не чекаючи на відповідь, він поквапився до Піскошторми та Каролапки.

Вивірколапка позіхнула і потяглася.

— Ну, — нявкнула вона. — Куди підемо?

— Я думав про Сонячні Скелі, — почав Ожинокіготь. — Тоді можна...

— Сонячні Скелі? — перебила Вивірколапка, широко розплющивши очі від недовіри. — Чи ти мишомізкий? У такий спекотний день уся здобич ховатиметься по різних шпарах. Ми там і на півзуба не вловимо.

— Ще доволі рано, — рішуче відповів Ожинокіготь. — Здобич іще якийсь час буде назовні.

Вивірколапка важко зітхнула.

— Чесно, Ожинокігтю, ти завжди гадаєш, що знаєш усе краще від інших.

— Ну, я все ж *воjak*, — зауважив Ожинокіготь і негайно збагнув, що казати це було помилкою.

Вивірколапка схилила голову в глибокій та гіпертрофованій пошані.

— Так, о великий, — нявкнула вона. — Я маю робити точно те, що ти мені кажеш. А тоді, коли ми прийдемо з порожніми лапами, ти зрозумієш, що я мала рацію.

— Що ж, — нявкнув Ожинокіготь, — якщо ти така розумна, то де ж по-твоєму нам полювати?

— Ближче до Чотиридерева, біля струмка, — негайно відповіла Вивірколапка. — Там куди краще.

Ожинокіготь роздратувався ще сильніше, коли збагнув, що вона може мати рацію. Незважаючи на спекотні дні, яким цього зеленлисту просто не було ліку, струмок усе одно був прохолодний і глибокий, порослий густими купинами водяних трав, де могла ховатися здобич. Він завагався, гадаючи, як би то змінити власне рішення, не зганьбивши себе перед новачкою.

— Вивірколапко, — новий голос врятував його від необхідності відповідати. Ожинокіготь збагнув, що до них нечутно підійшла Піскошторма, Вивірколапчина мама. — Припини вилазити Ожинокігтеві на карк. Від тебе галасу більше, ніж від цілого кубла галичі, — роздратований погляд її зелених очей повернувся на Ожинокігтя, і вона додала: — А ти не кращий. Ви двоє про щось постійно гризетеся. Як можна вам довірити полювати разом, якщо ви навіть з галявини не можете

вийти, не порозлякувавши половину здобичі звідси до Чотиридерева.

— Пробач, — промурмотів Ожинокіготь, відчувачу, що від сорому паленіє від вух аж до кінчика хвоста.

— Ти — вояк, тобі слід краще знати. Піди спитай Хмарохвоста, чи можна тобі з ним. Що ж до тебе, — нявкнула Піскошторма до своєї доньки, — можеш піти зі мною і Каролапкою. Орлякошуб не заперечуватиме. І ти будеш слухатись, або я не знаю, що зроблю.

Не озираючись, вона рушила навпрошки до тунелю, який вів із табору. Вивірколапка ще якусь мить стояла, понуро дивлячись мамі услід, і лише порпала землю передніми лапами.

Каролапка підвелась і приязно штурхнула її.

— Ходімо, — поквапила вона. — Це мої останні влови у статусі новачки. Я хочу, щоб усе було гарно.

Вивірколапка неохоче кивнула, і кицьки рушили до Піскошторми. Темно-руда новачка востаннє зиркнула на Ожинокігтя, проходячи повз нього.

Ожинокіготь знизав плечима. Піскошторма навчатиме Вивірколапку значно краще, тож він і не підводив Порохошуба, хай навіть той попросив приглянути за новачкою. До того ж не доведеться цілий ранок слухати її набридливе торохтіння. Але він і сам не знав, звідки взялося це розчарування від того, що йому випало вирушати на влови з іншим патрулем.

Відкинувши ці відчуття, Ожинокіготь рушив до куща кропиви, де Хмарохвіст і Ясносерда доїдали свою здобич. Їхня єдина донька, Білолапка, саме

приєдналася до них, і Ожинокіготь почув, як вона каже:

— Ви на полювання? *Будь ласка*, можна мені з вами?

Хмарохвіст махнув хвостом.

— Ні, — Білолапка здавалася геть розчарованою, тож тато додав: — Орлякошуб казав, що візьме тебе із собою. Він, зрештою, твій виховник.

— Він казав мені, що справді пишається тобою, — промуркотіла Ясносерда.

Білолапка просвітліла.

— Чудово! Піду знайду його.

Хмарохвіст лагідно покуйовдив їй шерсть за вухом, перш ніж вона кинулася геть, тримаючи хвіст трубою.

Ожинокіготь сподівався, що це не означає, що Хмарохвіст і Ясносерда хочуть піти самі.

— Ви не проти, якщо я з вами? — запитав він.

— Звісно, ходімо, — відповів Хмарохвіст. Він підстрибнув і кивнув Ясносердій, а тоді вони втрьох рушили галявиною до ялівцевого тунелю.

Перш ніж зайти у густо зарослий голочками тунель, Ожинокіготь зиркнув через плече на тихий рух, що панував у таборі. Усі коти здавалися вгодованими, доглянутими і певними того, що їхня територія в безпеці. У голові його знову відлунило повідомлення Синьозірки. Чи це дійсно правда, що на ліс насувається якесь лихо? Ожинокіготь відчув, як його хутро наїжачується від лихого передчуття. Молодий вояк вирішив, що жодному коту не розповість про свій сон. Здається, тільки так він і міг переконати себе, що видіння нічого не означало, що не було ніякого нового пророцтва, яке мало порушити звичний плін життя у лісі.

Сонце вогненною кулею сідало за обрій, забарвлюючи верхівки дерев полум'ям і відкидаючи на галявину довгі тіні. Ожинокіготь потягнувся і вдоволено зітхнув. Він втомився після цілоденного полювання, але шлунок його був приємно повний. Увесь клан також попоїв, а в кагаті залишилося вдосталь свіжини. Цей зеленлист був найдовший і найгарячіший навіть у пам'яті найстаріших котів, але ліс і досі кишів здобиччу, а в струмку біля Чотиридерева завжди вистачало води.

«Хороший день, — вдоволено подумав Ожинокіготь. — Таким і має бути життя».

Громові коти потроху збирались біля Високого Каменя. Ожинокіготь збагнув, що це ж зараз відбудеться церемонія для Каролапки. Він підійшов ближче до Високого Каменя і всівся поближче до брата Папоротехмарки, Золошуба, котрий приязно кивнув йому. Сіросмуг уже сидів біля підніжжя каменя і, здавалося, пишався так сильно, ніби це його новачку висвячували на войовницю. Сіросмуг був батьком двох кошенят, але вони зросли в Річковому Клані, де народилася їхня мати. У Громовому Клані кошенят у нього не було, проте він любив спостерігати за успіхами всіх молодих котів.

Ожинокіготь побачив, що до воєводи приєдналися медикиця Попелюшка та її новачка Листолапка, Вивірколапчина сестра. Вона була геть несхожа на Вивірколапку: дрібніша і світліша, зі світло-плямистою шерстю, білими грудьми та лапками. Вдачею сестри також видались несхожі. Листолапка сіла та схилила голову набік, щоби

послухати, про що її виховниця балакає з воєводою, і Ожинокіготь вже не вперше подумав, як це їй вдається бути такою тихою та уважною, коли її сестра не замовкає.

Нарешті Вогнезір, провідник Клану, вийшов зі свого кубла по той бік Високого Каменя. Він був сильний, спритний вояк, його шубка полум'ям виблискувала у світлі призахідного сонця. Перекинувшись кількома словами зі Сіросмугом, він напружився і застрибнув на верхівку Високого Каменя, звідки йому було видно цілісінький Клан.

— Коти Громогого Клану! — оголосив Вогнезір. — Нехай усі коти, достатньо дорослі, щоб самотійно спіймати здобич, зберуться під Високим Каменем на віче Клану.

Більшість членів Клану уже були на місці, але, коли Вогнезорів голос відлунув над галявою, решта вибралася зі своїх кубел та побрела до побратимів.

Останньою вийшла Каролапка зі своєю виховницею Піскоштормою. Плямисте хутро новачки було щойно вмите, білі груди і лапки сяяли, як сніг. Коли вона йшла галявиною, в її бурштинових очах поблискували гордощі та притлумлений захват. Піскошторма, яка крокувала поруч із нею, пишалась далєбі не менше. Ожинокіготь знав, як переймалася руда кішка, коли побачила, як її новачка лежить поранена на Громошляху. Щоби добути до цієї церемонії, обом знадобилися неабияка хоробрість та рішучість.

Вогнезір став на Високому Камені навпроти новачки та її виховниці.

— Піскоштормо, — почав він, використовуючи формальні слова, які з покоління в покоління

передавалися в усіх Кланах, — ти підтверджуєш те, що ця новачка готова стати войовницею Громого Клану?

Піскошторма підвела голову і відповіла:

— Вона стане войовницею, якою пишатиметься наш Клан.

Вогнезір поглянув на вечірнє небо, на якому почали спалахувати перші зорі Срібносмуги.

— Тоді я, Вогнезір, провідник Громого Клану, закликаю моїх предків-вояків глянути на цю новачку, — щойно голос провідника залунав над галявою, Клан миттю притих. — Вона наполегливо тренувалася, щоби пізнати ваш шляхетний чин, я ж у свою чергу представляю її вам уже воячкою, — він повернувся до Каролапки, пильно дивлячись на неї. — Каролапко, чи присягаєшся ти триматись вояцького чину, захищати і обороняти свій Клан навіть ціною власного життя?

Пригадавши, як він сам почувався у цю мить на власній церемонії назовництва, Ожинокіготь спостерігав за Каролапкою, яка всім тілом затремтіла від передчуття, перш ніж підняти голову і чистим голосом відповісти:

— Присягаюся.

— Тоді волею, наданою мені Зорекланом, я нарікаю тебе твоїм вояцьким ім'ям. Каролапко, відтепер тебе знатимуть як Карохвістку. Зореклан шанує твою хоробрість та наполегливість, ми ж вітаємо тебе уже повноцінною воячкою Громого Клану.

Ступивши наперед, Вогнезір схилив мордочку на тім'я Карохвістки. У відповідь вона шанобливо лизнула його плече і позадкувала.

Решта вояків зібралась навколо кицьки, вітаючи її та називаючи новим ім'ям.

— Карохвістка! Карохвістка! — її брати, Сажошуб і Дошовус, були серед перших, їхні очі палали від гордощів, коли вона нарешті доєдналась до них уже воячкою.

Вогнезір зачекав, поки голоси затихнуть.

— Карохвістко, за звичаєм цю ніч ти маєш провести на чатах і в мовчанні, наглядаючи за табором.

— Поки всі інші солодко спатимуть, — додав Хмарохвіст.

Провідник застережливо зиркнув на нього, але нічого не сказав, а решта котів почала розходитись, звільняючи для Карохвістки її місце посеред галявини. Вона сіла, обгорнувши хвостиком лапи, і глянула на небеса, що поволі темніли, все яскравіше виділяючи Срібносмугу.

Ожинокіготь потягнувся і позіхнув, уже думаючи про своє зручне гніздечко у вояцькому кублі, але був налаштований ще трохи посидіти на галявині, насолоджуючись теплим вечором. Він не бачив жодних знаків того, що інші коти також бачили тривожні сни, проте Синьозірка казала, що нове пророцтво стосується ще трьох котів. Ожинокігтя так і поривало замуркотіти, переважно від зачудування через те, що він так швидко повірив, ніби уві сні його навідувала кішка із Зореклану. Це мало б навчити його не об'їдатися свіжиною, перш ніж іти до сну.

— Ожинокігтю, — Вогнезір підійшов і сів біля нього. — Хмарохвіст каже, ти сьогодні гарно полював.

— Дякую, Вогнезоре.

Провідник невідривно дивився на своїх доньок, Листолапку та Вивірколапку, які прямували до кагату зі свіжиною.

— Ти сумуєш за Вохрошубкою? — раптом спитав Вогнезір.

Ожинокіготь здивовано кліпнув. Вохрошубка була його сестрою, а їхній батько — колишній Громовий воєвода Тигрозір. Вони народилися, ще перш ніж його вигнали з Клану за спробу скинути тодішню провідницю Синьозірку. Пізніше Тигрозір став провідником Тіньового Клану, але коли він захотів узурпувати владу в цілому лісі, його вбив кіт-перекинець. Вохрошубка завжди відчувала, що Громовий Клан винуватить її за батькові злочини, тому вирішила приєднатися до Тіньового Клану невдовзі після того, як Тигрозір став Тіньовим провідником.

— Так, — відповів Ожинокіготь. — Так, Вогнезоре, я сумую за нею щодня.

— Я й не уявляв, як ти почуваєшся через неї. Аж поки не побачив, наскільки вони близькі, — Вогнезір кивнув на двох сестер-новачок, які вибирали собі здобич на кагаті.

— Вогнезоре, ти не зовсім чесний із собою, — збентежено наполягав Ожинокіготь. — Зрештою, ти ж також сумуєш за своєю сестрою? — наважився додати він.

Вогнезір був кицюнею, перш ніж приєднався до Громового Клану, а його сестра, Принцеса, досі жила з Двоногами. Вогнезір час від часу навідував її, а Ожинокіготь добре знав, як багато вони важили одне для одного. Принцеса віддала Вогнезорові свого первістка, щоб той зростав вояком, і то був Хмарохвіст, відданий друг Ясносердої.

Провідник схилив голову набік і замислився.

— Звісно, я сумую за Принцесою, — нарешті нявкнув він. — Але вона киця. Вона б ніколи

не змогла жити в таких умовах. А ти, мабуть, хотів би, щоб Вохролапка зосталася в Грозовому Клані.

— Либонь, так, — зізнався Ожинокіготь. — Але їй краще там, де вона зараз.

— Це правда, — кивнув Вогнезір. — Найважливіше те, що ви обоє знайшли Клани, яким можете бути віддані.

Якесь тепле відчуття заповнило Ожинокігтя. Колись Вогнезір ставив його відданість під сумнів, бо він аж надто скидався на свого батька, Тигрозора, з таким само м'язистим тілом, темно-смугастою шубкою та бурштиновими очима.

Ожинокіготь раптом замислився, чи насправді відданий кіт із Клану згадав би про тривожний сон і Синьозірчине застереження про велике лихо, яке знаходить на ліс. Він уже шукав слова для початку цієї розмови, коли Вогнезір підвівся, коротко кивнув йому на прощання і попрямував до Піскошторми, що сиділа під Високим Камнем разом із Сіросмугом.

Ожинокіготь замалим не рушив за ним, але тоді нагадав собі, що якби Зореклан і справді хотів послати пророцтво про велику небезпеку, він би навряд чи сповістив його одному з наймолодших і найменш досвідчених вояків Клану. Вони би сказали це медикішці, чи, може, провіднику особисто. А Вогнезір із Попелюшкою, вочевидь, жодних знамень не отримували, інакше уже розповіли б решті Клану, що із цим робити. «Ні, — знову повторив собі Ожинокіготь, — тут геть немає про що турбуватися».

Розділ 2

Сонце ще й не встало, коли Ожинокіготь вирушив у досвітній патруль. Через кілька днів після церемонії назовництва Карохвістки листя почало забарвлюватися золотом і в лісі запанував перший холодок падолисту, хоча дощу таки не було вже більше ніж цілу повню. Молодий вояк здригався, коли довге бадилля, обважніле від роси, торкалося його хутра. Павутиння сірою плівкою розтягувалося поміж кущів, а повітря повнилось вологим трав'янистим запахом. Щебетання пташок глушило м'яку ступу котячих лап.

Брат Ясносердої, Шипокіготь, котрий вів перед, зупинився і озирнувся на Ожинокігтя та Золшуба.

— Вогнезір хоче, щоб ми перевірили Зміїні Скелі, — нявкнув він. — Стережіться гадюк. Їх там, мабуть, чимало розплодилось через спеку.

Ожинокіготь інстинктивно випустив кігті. Гадюки поки що сидять по своїх шпарах, але коли сонце підіб'ється вище, тепло знову виманить їх

назовні. Один укус їхніх отруйних щелеп може вбити вояка, перш ніж медикішка встигне бодай чимось допомогти.

Вони ще не встигли далеко відійти, як Ожинокіготь почув позаду себе якісь нечіткі звуки, наче щось рухалось у підліску. Він зупинився, обнадіяно визираючи легку здобич. Спершу кіт не бачив нічого, а тоді помітив, як хитаються гілки густого куща папороті, хоча саме в ту мить не було навіть найменшого леготу. Ожинокіготь прийняв до повітря, роззявив щелепи, щоби ввібрати його як-найбільше, а тоді, зітхнувши, видихнув.

— Виходь, Вивірколапко, — нявкнув він.

Якусь мить панувала тиша. Тоді орляк знову захитався, стебла розступилися, і темно-руда киця вийшла на відкритє. Її очі палали образою.

— Що відбувається? — Шипокіготь із Золошубом підійшли до Ожинокігтя.

Ожинокіготь кінчиком хвоста вказав на новачку.

— Я почув щось позаду нас, — пояснив він. — Вона, мабуть, ішла за нами від самого табору.

— Не говоріть про мене так, ніби мене тут немає! — гаряче запротестувала Вивірколапка.

— А тебе й не має тут бути! — відрізав Ожинокіготь; якимось чином йому для враження, що його гладять проти шерсті, досить було вже того, щоби Вивірколапка просто відкрила рота.

— Ану припиніть гиркатися, ви двоє, — наказав Шипокіготь. — Ви вже не кошенята. Вивірколапко, скажи мені, що ти тут робиш? Якийсь кіт відправив тебе сюди з повідомленням?

— Якби відправив, вона б не ховалася в орляку, — не зміг не зауважити Ожинокіготь.

— Ні, не відправив, — нявкнула Вивірколапка, неприязно глянувши на Ожинокігтя. Її лапки дряпали траву. — Я хотіла піти з вами, та й усе. Я вже *казна-скільки* не ходила в патруль.

— І в цей також не мала піти, — відповів Шипокіготь. — Порохошуб узагалі знає, що ти тут?

— Ні, — зізналася Вивірколапка. — Порохошуб мені вчора обіцяв, що ми підемо на впоряд, але всі коти знають, що він цілі дні просиджує в яслах із Папоротехмаркою та своїми кошенятами.

— Уже ні, — нявкнув Золошуб. — Відколи кошенята розплющили очі — ні. Вивірколапко, у тебе можуть бути проблеми, якщо Порохошуб тебе шукатиме.

— Так що краще негайно повертайся до табору, — вирішив Шипокіготь.

В очах новачки спалахнула лють, і вона ступила крок уперед, поки не опинилася ніс-у-ніс із Шипокігтем.

— Ти мені не виховник, тому не командуй тут!

Ніздрі Шипокігтя затремтіли від терплячого видиху, аж Ожинокіготь захопився його самоконтролем. Якби Вивірколапка заговорила так до *нього*, він хтозна чи й поборов би спокусу дати їй поза вуха. Навіть Вивірколапка збагнула, що зайшла задалеко.

— Пробач, Шипокігтю, — нявкнула вона. — Але я справді *не була* на патрулюванні вже хтозна-скільки. *Будь ласочка*, можна мені з вами?

Шипокіготь презирнувся із Золошубом та Ожинокігтем.

— Гаразд, — нявкнув він. — Але тоді без претензій, коли в таборі Порохошуб захоче зробити з тебе вороняче їдло.

Вивірколапка мало не підстрибнула на радощах.

— Дякую, Шипокігтю! Куди ми йдемо? Ми шукаємо щось особливе? Там будуть якісь пригоди?

Шипокіготь притулив хвоста до рота киці.

— Зміїні Скелі, — відповів він. — І в наших інтересах, щоб усе було без пригод.

— Але змій усе одно бережися, — додав Ожинокіготь.

— Я знаю! — відрізала у відповідь Вивірколапка.

— І ми робимо це *тихо*, — наказав їй Шипокіготь. — Я більше не хочу чути від тебе ні півзвуку, якщо це не буде щось, що мені треба знати.

Вивірколапка вже було відкрила рота, щоб відповісти, але тоді доперла, що він сказав, і енергійно кивнула.

Патруль рушив далі. Ожинокіготь змушений був визнати, що тепер, коли все вийшло на її, Вивірколапка поводитись цілком пристойно, тихенько просуваючись вперед, і нашорошувалась на кожен звук чи порух у підліску.

Коли четверо котів вийшли з-поміж дерев і побачили перед собою гладкі й округлі каменюки Зміїних Скель, сонце вже височенько підбилося над обрієм. Біля підніжжя однієї зі скель темнів глибокий отвір; то була печера, в якій була ховалася собача зграя. Ожинокіготь здригнувся, пригадавши, що то Тигрозір, його власний батько, спробував нацькувати дику зграю на Громовий табір, вчинити смертоносну помсту над своїми колишніми побратимами з Клану.

Вивірколапка помітила його емоції.

— Боїшся гадючок? — підначила вона його.

— Так, — відповів Ожинокіготь. — Тобі теж варто.

— Як скажеш, — вона знизала плечима. — Вони, мабуть, нас більше бояться.

Перш ніж Ожинокіготь устиг її зупинити, новачка побрела на галявину з очевидним наміром устроїти-таки свого носа в нору.

— Стій! — на голос Шипокігтя вона негайно загальмувала. — Хіба Порохошуб не казав тобі, що ми ніколи і нікуди не пхаємо свого носа, якщо не знаємо, що всередині?

Вивірколапка виглядала присоромленою.

— Звісно ж, казав.

— Що ж, спробуй поводитися так, ніби ти раз чи двічі його навіть слухала, — Шипокіготь зупинився біля новачки. — Принюхайся, — запропонував він. — Побачимо, чи ти зможеш щось знайти.

Молода киця стала, піднявши голову і вбираючи вранішнє повітря.

— Мишка, — зраділо нявкнула вона за мить. — Можна ми пополюємо, Шипокігтю?

— Пізніше, — відповів вояк. — Зосередься.

Вивірколапка знову скуштувала повітря.

— Громошлях отам, — вона махнула хвостиком, — і Двоноги із собакою. Але запах старий, — додала вона. — Я б сказала, вони були там десь учора.

— Дуже добре, — Шипокіготь, здавалося, був широко вражений, так що Вивірколапка аж крутнула хвостом від задоволення.

— Тут щось іще, — продовжила вона. — Жахливий запах... Не думаю, що я раніше його зустрічала.

Ожинокіготь підвів голову і також прийнявся. Він швидко розпізнав запахи, які відчула Вивірколапка, зокрема й новий, незнайомий.

— Борсук, — нявкнув він.

Шипокіготь кивнув.

— Саме так. Здається, він переселився в нору, де раніше жили собаки.

— Таке наше щастя! — буркнув Золошуб.

— Чому? — запитала Вивірколапка. — Що воно за борсук? Це проблема?

— Ще й яка! — прогарчав Ожинокіготь. — Від них добра не чекай, уб'ють за першої ж нагоди.

Вивірколапка широко розплющила очі, хоча, здавалося, була радше вражена, ніж налякана.

Золошуб обережно підійшов до темного устя печери, прийнявся і зазирнув досередини.

— Там темно, як у лисиці в серці, — сповістив він, — але я не думаю, що борсук зараз удома.

Поки він говорив, Ожинокіготь знову завітнув цей запах, цього разу сильніший, і джерело його було, здається, позаду них. Він відстрибнув, повернувшись, і побачив смугасте лице, що визирало з-поза стовбура поближного дерева, великі лапи порпали траву, а морда щось винюхувала біля самої землі.

— Бережіться! — закричав Ожинокіготь, відчуваючи, як кожнісінька шерстинка на його тілі стає дибки від жаху. Ніколи раніше він не опинявся так близько від борсука. Крутнувшись, темний вояк кинувся на галявину.

— Вивірколапко, *тікай!*

Щойно Ожинокіготь це гукнув, Золошуб пірнув у підлісок, а Шипокіготь кинувся під прихис-

ток дерев. Але Вивірколапка залишилася на місці, не зводячи очей з велетенської істоти.

— Сюди, Вивірколапко! — гукнув Шипокіготь, трохи повернувшись.

Новачка все ще вагалася; Ожинокіготь кинувся на неї, підштовхуючи до дерев.

— Я сказав, біжи!

Її зелені очі, сяючи від страху та захвату, на мить зустрілися з його поглядом. Борсук уже сунув до них, його маленькі очищі заблищали, коли він зачув котів, які забрели на його територію. Вивірколапка кинулась до краю галявини і видерлась на найближче дерево. Випнувшись на першу-ліпшу гілку, вона впилася в неї кігтями і зачайлася там, наїжачивши своє руде хутро.

Ожинокіготь поліз за нею. Там, унизу, борсук бродив галявиною туди-сюди, наче не міг збагнути, куди це поділись коти. Його чорнобіла голова загрозливо хиталася з боку на бік. Ожинокіготь знав, що бачить він не дуже добре: зазвичай борсуки виходять лише після смерку, а цей, либонь, повертався до своєї печери з нічного бенкету, який складався з хробаків і личинок.

— Він з'їсть нас? — нажахано запитала Вивірколапка.

— Ні, — відповів Ожинокіготь, намагаючись погамувати серце, що нестримно гупало. — Навіть лисиці вбивають лише задля їжі, але борсук уб'є тебе просто за те, що ти переходиш йому дорогу. Ми для них не здобич, але вони не терплять, коли хтось заходить на їхні угіддя. Чому ти стовбичила там, а не побігла, коли я тобі казав?

— Я ніколи раніше не бачила борсука, але дуже хотіла. Порохошуб каже, що нам треба набиратися досвіду, де тільки можна.

— А досвід смерті в страшних муках це правило теж передбачає? — сухо запитав Ожинокіготь, але Вивірколапка не відповіла.

Говорячи до неї, Ожинокіготь не спускав очей з істоти під ними. Він полегшено зітхнув, коли борсук облишив пошуки, потрюхикав до устя печери, протиснувся досередини, і тільки його й бачили.

Шипокіготь зістрибнув з дерева, на якому пересиджував небезпеку.

— Страх як не люблю близьке знайомство з борсуками, — нявкнув він, коли Ожинокіготь і Вивірколапка також спустилися вниз до нього. — А де Золошуб?

— Тут, — сіра голова Золошуба вистромилася з хаш вересу. — Як думаєте, це той само борсук, котрий убив Верболозу цього безлисту?

— Можливо, — відповів Шипокіготь. — Хмарохвіст і Мишошубка відігнали його від табору, але ми так і не дізналися, куди він подався.

Ожинокігтя пронизав гострий смуток, коли він пригадав сріблясту кицю. Верболоза була мамою Карохвістки, Сажошуба і Дошовуса, але так і не дожила до того, щоби побачити, як її діти стали вояками.

— То що нам із цим робити? — схвильовано запитала Вивірколапка. — Ми підемо і вб'ємо його? Нас четверо, а борсук тільки один. Невже це так важко?

Ожинокіготь аж сіпнувся, а от Шипокіготь заплющив очі та вичекав якийсь час, перш ніж говорити.

— Вивірколапко, *ніколи* не можна лізти в борсуче кубло. Чи лисяче, як на те пішло. Вони нападають без попереджень, простору для маневрів там немає, ти сама не зможеш бачити, що там робиш.

— Але ж...

— *Ні*. Ми повернемося до табору і повідомимо про це. Вогнезір вирішить, що робити.

І, не чекаючи, поки Вивірколапка знову почне сперечатися, він вирушив у тому напрямку, звідки вони прийшли. Золошуб рушив за ним, але Вивірколапка затрималась на краю галявини.

— Ми могли впоратися з ним, — пробурчала вона, замріяно позираючи на темне устя печери. — Я б могла його відволікти, а тоді...

— А тоді він убив би тебе єдиним помахом лапи, а нам *усе одно* треба було би повернутися і доповісти про це, — обламав її Ожинокіготь. — І що б ми сказали, як ти думаєш? «Пробач, Вогнезоре, ми випадково дозволили борсуку задерти твою доньку»? Він би нам хутро повидирав. Борсуки — це погані новини, але їх треба *повідомляти*.

— Ну, якщо ми просто залишимо борсука на Громових землях і нічого не зробимо, Вогнезір цього теж не оцінить, — Вивірколапка махнула хвостом і кинулась у підлісок навздогін Шиполапові та Золошубові.

— Великий Зореклане! — пробурмотів Ожинокіготь, підвівши очі до неба, а тоді побіг услід за нею.

Першим, кого він побачив, вийшовши на галявину з тунелю, був Порохошуб. Брунатний вояк міряв кроками землю під новацьким кублом,

вимахуючи хвостом з боку на бік. Ще двоє новаків, Косариколап та Білолапка, сиділи в затінку папороті та розтривожено дивилися на нього.

Щойно Порохошуб помітив Вивірколапку, він рушив галявиною їй назустріч.

— Ой-йой, — пробурмотіла руда новачка.

— Ну? — голос виховника був геть крижаний. Ожинокіготь здригнувся, пригадавши, який він дратівливий. З усіх котів тільки Папоротехмарка ніколи не чула від нього нічого лихого. — І що ти скажеш на своє виправдання?

Вивірколапка хоробро глянула йому в очі, але коли вона почала відповідати, її голос тремтів:

— Я ходила в патруль, Порохошубе.

— А, в патруль! Тоді *ясно*. А хто з котів наказав тобі туди йти? Сіросмуг? Вогнезір?

— Ніхто мені не наказував. Але я подумала...

— Ні, ти не думала, — в'їдливо урвав її Порохошуб. — Я тобі сказав, що сьогодні ми тренуємося. Мишошубка з Орлякошубом повели своїх новаків у лощовину на впоряд відпрацьовувати бойові навички. Ми могли піти з ними, але не пішли, бо тебе не було. Ти розумієш, що всі коти в таборі збивалися з лап, шукаючи тебе?

Вивірколапка похитала головою, дряпаючи кігтями землю.

— Коли ніхто так і не зміг тебе знайти, Вогнезір вирядив патруль, щоб вони пішли за тобою на запах. Ви їх не зустрічали?

Новачка знову похитала головою. Ожинокіготь збагнув, що йти на запах крізь таку важку млу, як цього ранку, було майже неможливо.

— У нашого провідника є важливіші справи, ніж ганятися за новачками, що не вміють робити

так, як їм сказано, — вів далі Порохошуб. — Шипокігтю, чому ви взагалі дозволили їй іти з вами?

— Пробач, Порохошубе, — вибачився Шипокіготь. — Я подумав, безпечніше буде, якщо вона піде з нами, аніж стане валандатись лісом сама.

— І то правда, — форкнув Порохошуб.

— Ми все ще можемо піти на тренування, — запропонувала Вивірколапка.

— Ой, навряд чи. Жодних тренувань, аж поки ти не зрозумієш, що означає бути новачкою, — Порохошуб на мить спинився. — Решту дня можеш провести, доглядаючи за старійшинами. Переконайся, що в них достатньо свіжини. Зміни підстилку. Повибирай їм шпичаки з шерсті, — він кліпнув. — Я певен, що в Попелюшки для тебе знайдеться достатньо мишачої жовчі.

Вивірколапка гидливо скривилася.

— Ой, фе!

— Ну, чого ти чекаєш?

Молода новачка ще якусь хвилю дивилась на виховника, наче не могла повірити, що він оце справді серйозно. Проте коли суворий погляд Порохошуба нітрохи не пом'якшився, вона різко крутнулася і побігла галявою до кубла старійшин.

— Якщо Вогнезір десь там шукає Вивірколапку, то доведеться зачекати на нього, перш ніж доповідати про борсука, — зауважив Шипокіготь.

— Борсук? Який борсук? — запитав Порохошуб.

Поки Шипокіготь із Золошубом заходились оповідати, що вони побачили на Зміїних Скелях, Ожинокіготь побрів на той бік галявини і перехопив Вивірколапку саме біля кубла старійшин.

— Ну і чого ти хочеш? — кинула вона.

— Не сердься, — нявкнув Ожинокіготь. Він не міг не співчувати їй, хоч вона й заслуговувала на покарання за те, що пішла з табору, нікого не попередивши. — Я можу допомогти зі старійшинами, якщо хочеш.

Вивірколапка вже було роззявила рота, ніби хотіла відповісти щось уїдливе, але тоді подумала про це ще раз.

— Добре, дякую, — не дуже вдячно нявкнула киця.

— Тоді йди по мишачу жовч, а я почну мостити їм мох.

Вивірколапка тріумфально розплющила очі.

— А *ти* часом не хочеш сходити по мишачу жовч?

— Ні, часом не хочу. Порохошуб зумисне підкреслив, щоб ти це зробила. Він же й перевірити може, не думаєш?

— Ну, варто було спробувати, — знизала плечима Вивірколапка і, махнувши хвостиком, рушила на пошуки Попелюшки.

Ожинокіготь рушив до кубла старійшин, яке притулилося на моріжку під захистом поваленого дерева. Від дерева там зосталась хіба випалена оболонка. Ожинокіготь досі відчував кислий сморід від вогню, який пролетів табором ось уже понад чотири сезони тому, коли сам він був іще тільки кошеням. Але навколо стовбура знову виросла трава, густа і соковита, тож там і постала зручна домівка для старших котів, які вже сповнили свої обов'язки перед Кланом.

Пробившись крізь трави, він вийшов до старійшин, що сиділи на невеличкій рівній галявині. Рябохвоста, найстаріша кішка Громого Клану,

згорнулася клубочком і заснула, її плямиста шубка здіймалася й опускалася з кожним подихом. Морозошубка, досі вродлива білява королева, лїниво ворушила якогось жучка, який сидів у траві. Крапохвістка і Довгохвіст сиділи при купці та, здається, були в самому розпалі гарячих пліток. Ожинокіготь відчув уже звичні жалощі, варто було тільки глянути на Довгохвоста: світлий кіт досі був сильним вояком, але зір почав його підводити, тож він більше не міг битися чи полювати.

— Здоров будь, Ожинокігтю, — Довгохвіст повернув голову, щойно молодий кіт вийшов на галявину, щелепи старійшини були роззявлені, щоби краще вловити запах новоприбулого. — Чим можемо стати в пригоді?

— Я прийшов допомогти Вивірколапці, — пояснив Ожинокіготь. — Порохошуб відрядив її глядіти вас.

Крапохвістка хрипко розсміялася.

— Я чула, що вона була зникла. Увесь табір на вухах стояв, усі її шукали. Але з того, що я знаю, вона загубилася сама.

— Вона прибилася до досвітнього патруля, — нявкнув Ожинокіготь.

Перш ніж він устиг іще щось сказати, почувся інший кіт, котрий пробирався крізь трави, а за мить перед ними з'явилася Вивірколапка. У зубах вона тримала прутик, із якого звисала кулька моху, просякнута мишачою жовчю. Ожинокіготь скривився від гіркого запаху.

— Так, у кого кліщі? — промимрила Вивірколапка, не випускаючи прутика.

— Ти сама маєш їх пошукати, — зауважив Ожинокіготь.

Вивірколапка зиркнула на нього.

— Можеш почати з мене, — запропонувала Морозошубка. — Один достеменно вчепився мені в плече саме там, де я не можу дотягтися.

Вивірколапка підійшла до кішки, лапкою розсунула її біле хутро і скривилася, знайшовши-таки кліща. Вона шкрябала його вологим мохом, аж поки той відпав. «Кліщам, вочевидь, мишача жовч так само огидна, як і котам», — подумав Ожинокіготь.

— Не бійся, молодняк, — нявкнула Крапохвістка, коли Вивірколапка заходила далі обшукувати хутро Морозошубки. — Твого тата також не раз карали, коли він був новаком. І навіть коли він уже був вояком. Я ще такого розбитного кота ніколи не бачила, але поглянь на нього тепер!

Вивірколапка озирнулась і подивилась на старійшину, зелені оченята новачки блищали, вочевидь, випрошуючи оповідку.

— Ну, що ж, — Крапохвістка зручно вмести-лась у своєму гніздечку. — Було колись таке, що Вогнезора і Сіросмуга спіймали, коли вони підго-довували Річковий Клан здобиччю з наших угідь...

Ожинокіготь уже чув цю історію, тож просто заходився збирати старі підстилки, згрібаючи мох до купи, аж поки з нього не утворився солідний клубок. Викотивши його на галявину, він помітив Вогнезора, який саме заходив на терен у супроводі Піскошторми та Хмарохвоста. Шипокіготь уже з усіх лап мчав галявиною їм навперейми.

— Хвала Зореклану, що з Вивірколапкою все добре, — саме нявкнув Вогнезір, коли Ожинокі-

гось наблизився. — Одного дня вона таки справді трапить у халепу.

— Вона вже в халепі, — прогарчала Піскошторма. — Хай-но тільки я до неї дотягнуся!

— Порохошуб уже дотягнувся, — Шипокігось вдоволено нявкнув. — Він вирядив її до самого вечора допомагати старійшинам.

— Добре, — кивнув Вогнезір.

— Є ще дещо, — вів далі Шипокігось. — На Зміїних Скелях ми знайшли борсука, він живе в печері, яку раніше займали собаки.

— Ми гадаємо, це може бути той само борсук, що убив Верболозу, — втрутився Ожинокігось, поклавши свій мох на землю. — Бо більше ніде в лісі борсуками й не пахне.

— Ой, *сподіваюся*. Я б усе віддав, щоби погладити того засранця кігтями, — прогарчав Хмарохвіст.

Вогнезір повернувся і глянув йому в очі.

— Нічого подібного ти без мого наказу не робитимеш. Я більше не хочу втрачати котів через це, — на мить він замовк, а тоді додав: — Ми візьмемо це на контроль. Передайте, що найближчим часом на Зміїних Скелях полювати не можна. Якщо пощастить, то під гололист він і сам піде, коли там поменшає здобичі.

— А їжаки полетять, — буркнув Хмарохвіст, проминаючи Ожинокігтя на шляху до кубла. — Борсуки з котами не ладнують, та й по всьому.

Розділ 3

— Вивірколапка засмучена, — зауважила Листолапка, побачивши сестру, що виходила з кубла медикішки на галявину з мохом, просоченим мишачою жовчю, в зубах.

— Вона сама заробила, — Попелюшка підвела погляд від ялівцевих ягід. Її голос пролунав холодно, хоч і не без співчуття. — Якби всі новачки ходили собі, де їм заманеться, і нікому не казали, то що би сталося з Кланом?

— Знаю.

Готуючи мишачу жовч, Листолапка слухала, як її сестра бідкається на своє несправедливе покарання. Злість Вивірколапки аж пронизувала Листолапку, ніби замість повітря у таборі була вода, а її сестра посиляла холодні хвилі роздратування у кубло медикішки. Ще змалку вони завжди чудово розуміли почуття одна одної. Листолапка пригадала, як у неї шкірою бігли мурашки від захоплення, коли Вивірколапка стала новачкою,

і як та не могла всю ніч заснути, коли Листолапку зробили новачкою медикішки і вона проходила церемонію біля Місяцескелі. А одного разу вона відчула жаклиивий біль у лапі й мусила шкутильгати табором від сходу аж до заходу, доки Вивірколапка не повернулася з вловів і не виявилось, що їй у подушечку забилася шпичка.

Листолапка потрусила головою, ніби хотіла скинути з хутра реп'ях. Вона намагалася звільнитися від сестриних емоцій і зосередитися на власному завданні — перебиранні листочків деревію.

— Із Вивірколапкою все буде гаразд, — запевнила її Попелюшка. — Завтра все вже забудеться. Ти часом не замацькалася мишачою жовчю? Краще піди змий її водою.

— Ні, Попелюшко, все добре, — та хоч як вона намагалася це приховати, в її голосі все одно вчувалося напруження.

— Не журись! — Попелюшка пошкутильгала зі свого кубельця до новачки й підбадьорливо притулила мордочку до її боку. — Хочеш піти сьогодні на Зборище?

— А можна? — Листолапка повернула голову до виховниці, але тоді завагалася. — Але ж Вивірколапці не дозволять піти, правда?

— Після сьогоднішнього? Точно ні! — блакитні очі медикішки сяяли розумінням. — Листолапко, ви з сестрою більше не кошенята. Ти обрала зовсім інший шлях, ніж вона — ти вирішила стати медикішкою. Ви завжди будете подругами, але не зможете більше робити все разом, і що швидше ви обидві це зрозумієте, то краще.

Листолапка кивнула й знову схилилася над листочками деревію. Вона намагалася притлумити

своє захоплення від подорожі на Зборище, щоб Вивірколапці не стало ще сумніше. Попелюшка мала рацію, але Листолапка все одно не могла не хотіти, щоб вони з Вивірколапкою разом вирушили на Зборище.

Яскрава повня повільно пливла небом, осяваючи шлях Вогнезоріві й котам Громового Клану, які прямували схилом до Чотиридерева. Листолапка, що бігла біля Попелюшки, вся тремтіла в передчутті. Вони йшли туди, де сходяться території всіх чотирьох Кланів. Щоповні провідники Кланів та вояки зустрічалися там під священною мирною угодою Зореклану, щоб поділитися новинами та вирішити питання, які стосувалися життя цілого лісу.

Вогнезір спинився на вершині схилу й оглянув галявину. Листолапка, що йшла в кінці ватаги, бачила лише верхівки чотирьох могутніх дубів, від яких і походить назва галявини, зате чула голоси багатьох котів, а легіт приніс до неї змішані запахи Тіньового, Річкового й Вітряного Кланів.

Перед її першим Зборищем єдиними котами з інших Кланів, яких вона бачила, були троє медикотів — вона зустрілася з ними, коли ходила до Високих Скель на церемонію. Коли Листолапка вперше відвідала Зборище, то вони з Білолапкою дуже хвилювалися від такої кількості незнайомців, і тому тулилися якнайближче до своїх виховників. Та цього разу юна кицька почувалася вже впевненіше і хотіла якнайшвидше зустрітися з вояками та новаками з інших Кланів.

Присівши у підліску, вона побачила, як її тато подав знак спускатися до галявини. Ожинокіготь стояв прямо перед нею поруч із Мишошубкою та Карохвісткою. Із того, яка наструнчена була Карохвістка, Листолапка могла сказати, що вона з нетерпінням чекає початку — сьогодні ж її перше Зборище як воячки. Далі попереду про щось перемовлялися Сіросмуг із Піскоштормою, а Хмарохвіст нетерпляче переминався з лапи на лапу. Листолапка відчула легкий сум від того, що Вивірколапки не було з ними, та, на щастя, її сестра не надто цим переймалася, сказавши, що їй краще добре виспатися після цілого дня догляду за старійшинами.

Зрештою Вогнезір підняв хвоста, подавши сигнал рушати. Листолапка перескочила через край звору й побігла униз позаду Ожинокігтя, лавіруючи між кущами, і нарешті вибігла на галявину.

Миготливе місячне сяйво освітило натовп котів. Дехто з них уже повсідався навколо Великого Камня, інші бродили галявиною й віталися з котами, яких уже повню не бачили, ще інші лежали під кущами й ділилися язиками. Ожинокіготь прослизнув прямо до гурту вояків, а Попелюшка пішла поговорити із Дрібнохмаром — медикотом Тіньового Клану. Листолапка все вагалася, спантеличена такою кількістю вояків, незнайомих запахів та блискучих очей, що всі були начебто звернені на неї.

Тоді вона помітила Сіросмуга із групою котів, від яких пахло Річковим Кланом. Листолапка упізнала воячку з густим сіро-блакитним хутром, яку вона бачила на минулому Зборищі, і пригадала її ім'я — Мрячконіжка, воєвода Річкового

Клану. Двоє інших молодих вояків були їй незнайомі, та Сіросмуг по-дружньому з ними привітався, притулившись до них мордочкою. Листолапка все вагалася, чи можна їй підійти і поговорити з ними, коли раптом її погляд перехопила Мрячконіжка й підкликала хвостом.

— Привіт. Ти Листолапка, правильно ж? Новачка Попелюшки?

— Так, — Листолапка підійшла ближче. — Як ваші справи?

— Усе гаразд, Клан процвітає, — відповіла Мрячконіжка. — Ти вже знайома з Бурешубом та Перохвостою?

— Це мої кошенята, — гордо додав Сіросмуг, хоч ці кошенята вже давно залишили ясла.

Листолапка поноськалася з юними вояками й подумала, що мала би здогадатися, що Бурешуб був родичем Сіросмуга. Вони мали однакові мускулясті тіла і довге сіре хутро. Шубка Перохостої була трохи світліша й відливала сріблом, а її блакитні очі променіли теплом і привітністю, коли вона знайомилася з Листолапкою.

— Я добре знаю Попелюшку, — нявкнула річкова воячка. — Вона колись за мною доглядала, як я захворіла. Ти, мабуть, дуже щаслива бути її новачкою.

Листолапка кивнула.

— Я дуже цим пишаюся. Але вона стільки всього знає! Навряд чи мені коли-небудь вдасться це все запам'ятати.

Перохоста співчутливо замуркотіла.

— Я почувалася так само, коли ставала воячкою. Але впевнена, що тобі все вдасться.

— Мрячконіжко, ти сказала, що Клан процвітає, — тихо нявкнув Сіросмуг, — але виглядаєш стурбованою. Є якісь проблеми?

Тепер, коли він це зауважив, Листолапка й справді помітила якесь незручне відчуття в очах Річкової воєводи. Мрячконіжка повагалася кілька митей, а тоді знизала плечима.

— Мабуть, там нічого особливого, але... Зрештою, ти про все почуєш, коли почнеться Зборище.

На цих словах вона озирнулася на Великий Камінь. Листолапка побачила, що двоє котів уже чекали на верхівці. Темний обрис Високозорого, провідника Вітряного Клану, вимальовувався на тлі блискучого диска, його легко було впізнати за його довгим хвостом. Біля нього стояла Леопардозірка — провідниця Річкового Клану; вона нетерпляче озирала котів під каменем. Листолапка побачила, як до них нагору заскочив Вогнезір.

— Де провідник Тіньового Клану? — вигукнула Леопардозірка. — Чорнозоре, чого ти чекаєш?

— Уже йду.

Масивний білий кіт із чорними лапами пробивався крізь натовп недалеко від Листолапки. Він пригнувся біля підніжжя каменя, стрибнув і легко приземлився біля Річкової провідниці.

Як тільки його лапи торкнулися каменя, Леопардозірка підвела голову й завила. У ту ж мить галас на галявині стих і всі коти звернули голови до Великого Каменя. Перохвоста вмостилася біля Листолапки, дружелюбно на неї глянувши, і новачка відчула, як їй все більше подобається лагідна юна воячка.

— Коти всіх Кланів, вітаємо, — Високозорий, найстарший із провідників, виступив на край

Великого Каменя й голосно звернувся до присутніх. Глянувши на інших провідників, він спитав: — Хто хоче говорити першим?

— Я, — наперед вийшов Вогнезір, його вогнисте хутро мінілося сріблом у сяйві місяця.

Листолапка слухала, як її батько розповідає новину про борсука біля Зміїних Скель. Звістка викликала певне пожвавлення, але борсук навряд чи переселиться на землі іншого Клану, доки в лісі буде вдосталь здобичі.

— А ще в нас нова воячка, — продовжив Вогнезір. — Новачка Громого Клану Каролапка отримала вояцьке ім'я — Карохвістка.

Схвальне мурмотіння пронеслося над галявиною. Карохвістку знали й любили в інших Кланах, адже вона бувала на Зборищах частіше, ніж інші новачки. Листолапка глянула на неї: та сиділа дуже струнко біля Піскошторми й аж світилася від гордощів.

Вогнезір ступив крок назад, а на його місце вийшов Чорнозір. Він став провідником Тіньового Клану після загибелі Тигрозора. Під його провідництвом у Тіньового Клану значно покращилися стосунки з іншими Кланами, хоч багато хто й досі вірив, що серця Тіньових котів були холодні, а думки — темні.

— Тіньовий Клан зростає і зміцнюється, — оголосив Чорнозір. — Спека зеленлисту трохи висушила болота на нашій території, але води ще вистачає.

Він застережливо оглянув галявину, і Листолапка подумала, що навіть якщо на території Тіньового Клану не залишиться й краплини води, Чорнозір цього ніколи не визнає на Зборищі.

Високозорий махнув хвостом Леопардозірці, запрошуючи її до слова, але вона відійшла назад, поступившись йому наступним місцем. Провідник Вітряного Клану завагався, і Листолапка помітила в його погляді стурбованість.

— Чорнозір правду сказав про спеку зеленлисту, — почав він. — Минуло вже багато днів, відколи в лісі востаннє йшов дощ. За останню чверть повні струмки Вітряного Клану геть повисихали. Ми залишилися без води.

— Але вздовж вашого кордону тече річка, — вигукнула якась кішка з-під Великого Каменя. Витягнувши шию, щоб краще бачити, Листолапка упізнала Бурошубку — воєводу Тіньового Клану.

— Річка тече через глибокий каньйон по всьому відрізу кордону, — відповів Високозорий. — Там надто небезпечно до неї спускатися. Мої вояки пробували, і Одновус упав, але, дяка Зореклану, з ним усе гаразд. Кошенята і старійшинам ще важче. Вони дуже страждають, і я боюся, що наймолодші кошенята можуть загинути.

— Хіба кошенята і старійшини не можуть їсти траву, щоб отримувати вологу? — спитав хтось із натовпу.

Високозорий похитав головою.

— Уся трава висохла. Я кажу, на нашій території зовсім немає води.

Він явно неохоче повернувся до Річкової провідниці й сказав:

— Леопардозірко, заради Зореклану, я мушу просити тебе дозволити нам приходити на вашу територію, щоб попити з річки.

Леопардозірка підійшла і стала біля провідника Вітряного Клану, її плямисте золоте хутро переливалося під місяцем.

— Річка дуже обміліла, — застерегла вона. — Ми також не втекли від посухи.

— Так, але в річці є більше води, ніж вам потрібно, — відповів Високозорий. У його голосі чувся відчай.

Леопардозірка кивнула.

— Це правда, — вона підійшла до краю каменя, звернула погляд униз і спитала: — Що про це думають мої вояки? Мрячконіжко?

Річкова воєвода звелася на лапи, але не встигла й слова мовити, як хтось із її Клану вигукнув поперед неї:

— Не можна їм довіряти! Пустити Вітряний Клан на наші землі, і вони почнуть з водою красти ще й нашу здобич.

Листолапка дивилася на промовця — чорного kota, що сидів за кілька лисячих хвостів від неї, — але не впізнавала його.

— Це Чорнокіготь, — промурмотіла їй на вухо Перохвоста. — Він вірний Кланові, але... — вона ухилилася від продовження, очевидно не маючи бажання казати щось погане про свого побратима.

Мрячконіжка повернулася й пильно глянула на Чорнокігтя.

— Ти забув ті часи, коли Річковий Клан сам просив допомоги в інших Кланів, — нявкнула вона. — Якби вони нам не допомогли, ми б зараз тут не стояли, — а Леопардозірці воєвода додала: — Я за те, щоб ми їм дозволили. У нас поки вдосталь води.

Усі на галявині припишкли, чекаючи на рішення Леопардозірки.

— Добре, Високозорий, — зрештою нявкнула вона. — Твій Клан може заходити на нашу тери-

торію й пити з річки під мостом Двоногів. Проте вам не можна заходити далі й полювати на наших землях.

Високозорий схилив голову, й Листолапка почувала у його відповіді полегшення:

— Леопардозірко, ми дякуємо Річковому Клану, від найстаршого старійшини до найменшого кошеняти. Ви врятували наш Клан.

— Утім, посуха не триватиме вічно, і скоро вода має знову з'явитися на ваших землях. Ми обговоримо це на наступному Зборищі, — нявкнула Леопардозірка.

— Не сумніваюсь у цьому, — понуро буркнув Сіросмуг. — Леопардозірка не була б собою, якби не забагала якоїсь віддяки від Вітряного Клану.

— Сподіваймося, що Зореклан пошле нам до того часу дощ, — нявкнув Високозорий, поступившись місцем Леопардозірці.

Листолапка чекала, чи почують вони новини, які так турбували Мрячконіжку, та Річкова провідниця поки не сказала нічого цікавого: народився новий виводок, Двоноги залишили сміття біля річки, у ньому завелися шури, але їх убили Чорнокіготь та Бурешуб. Сіросмуг мало не луснув з гордощів, коли похвалили його сина, а сам Бурешуб переминав ґрунт лапами й засоромлено притулив вуха до голови.

Зрештою Леопардозірка нявкнула:

— Можливо, дехто з вас знайомий із нашими новаками Шуліколапом та Мільголапкою. Тепер вони вже стали вояками — Шуліокригом та Мільгокрилою.

Коти навколо Листолапки повитягували шиї, щоб подивитися на вояків, яких назвала Річкова

провідниця. Листолапка також повернулася, щоб глянути, але не могла розгледіти їх серед натовпу. Шулікокрига та Мільгокрилу за традицією привітали загальним муркотінням, але, на подив Листолапки, серед нього чулися також невдоволені вигуки й гарчання, які лунали від Річкових котів.

Леопардозірка глянула з каменя й помахом хвоста закликала до тиші.

— Я чую заперечення? — роздратовано спитала вона. — Що ж, гаразд, я розповім вам усе, щоб нарешті закінчити ці плітки. Шість повень тому, на початку новолісту, до Річкового Клану прийшла самітниця із двома кошенятами. Її звали Саша. Пологи виснажили її настільки, що вона не могла сама більше полювати й доглядати за кошенятами. Який час вона хотіла приєднатися до Клану, а ми були готові прийняти її як воячку, та зрештою самітниця вирішила, що життя у Клані їй не підходить. Саша пішла геть, але її кошенята захотіли залишитися.

З-поміж котів на галяві зринув потік невдоволених вигуків. Якийсь голос прогарчав:

— Взяти волоцюг до Клану? Річковий Клан з глузду з'їхав?

Сіросмуг озирнувся на Мрячконіжку, але та лише знизала плечима.

— Вони хороші вояки, — промурмотіла вона.

Леопардозірка ніяк не намагалася втишити галас, лише дивилася вниз і чекала, доки всі самі замовкнуть.

— Вони — сильні молоді коти і добре засвоїли вояцькі навички, — нявкнула провідниця, коли всі нарешті притихли. — Вони присягнулися захищати свій Клан ціною власного життя, як і ви

всі, — Леопардозірка глянула на Чорнозора і додала: — Хіба дехто з вояків Тіньового Клану не був колись бродягою? — і, не давши йому відповіді, одразу озирнулася на Вогнезора. — І якщо вже киця змів стати провідником Клану, то чому бродягам не можна стати вояками?

— Вона має рацію, — визнав Сіросмуг.

Вогнезір схилив голову перед Леопардозіркою.

— Це правда, — нявкнув він. — Я буду лише радий побачити, що ці коти віддано виконують свої присяги як повноцінні члени свого Клану.

Леопардозірка кивнула у відповідь. Слова Громова провідника явно їй полестили.

— То це тебе хвилювало, Мрячконіжко? — спитав Сіросмуг. — Тут нічого страшного нема, якщо вони вже прижилися з вами.

— Я знаю, — зітхнула Мрячконіжка. — І знаю, що я — остання кішка, яка може критикувати когось за його походження, але...

— А ти знаєш, що мамою Мрячконіжки була ваша колишня провідниця, Синьозірка? — прошепотіла Перохвоста до Листолапки. Новачка кивнула.

— Але Леопардозірка не все вам розповіла, — провадила Мрячконіжка. Вона замовкла, коли Річкова провідниця знову заговорила.

— Мільгокрила обрала собі особливе місце у нашому Клані, — сказала вона. — Багношуб, наш медикіт, уже старий, і йому час узяти собі новака чи новачку.

Цього разу її голос геть потонув у вирі протестів. Троє інших провідників на верхівці Великого Каменя про щось стурбовано перемовлялися. Високозорий явно не хотів нічого казати після того,

як Леопардозірка дала йому доступ до річки, тож зрештою виступив Чорнозір.

— Я можу погодитися, що бродяга може засвоїти вояцький правильник, — прогарчав він. — Але щоб стати медикішкою? Що вона знає про Зореклан? І чи він взагалі її прийме?

— *Ось це мене турбує*, — промурмотіла Мрячконіжка до Сіросмуга.

Листолапці мурашки побігли по шкірі. Вона пригадала, як іще кошеням відчула, що її покликання — лікувати й допомагати своїм товаришам із Клану, а також тлумачити для них послання Зореклану. «Цікаво, Мільгокрила теж це відчула?» — подумала Листолапка. *Чи могла* вона це відчувати взагалі, якщо не була народжена в Клані? Навіть Жовтоікла, яка була медикішкою перед Попелюшкою, народилася в лісі, хоч і не в самому Громовому Клані.

Голоси на галявині вторили запитанням Чорнозора. Біля підніжжя каменя старий брунатний вояк важко підвівся й зачекав, доки стихне галас. Це був Багношуб, медикіт Річкового Клану. Коли голоси замовкли, він почав говорити.

— Мільгокрила — талановита юна кішка, — нявкнув Багношуб. — Але, оскільки вона народилася від самітниці, я чекаю знаку від Зореклану, щоб вони мені показали, чи приймають її як медикішку Річкового Клану. Коли я отримаю цей знак, то відведу її до Устя Матері у відповідний час. Якщо я зроблю це без благословення Зореклану, тоді зможете скаржитися, але не раніше.

Він знову сів, роздратовано посмикуючи вусами. Натовп розступився, так що Листолапці було видно юну кішку, яка сиділа біля медикота. Вона

була надзвичайно вродлива, мала блискучі бурштинові очі, акуратну трикутну мордочку й довге золотисте хутро з темними смугами.

— Це Мільгокрила? — прошепотіла Листолапка до Перохвостої.

— Так, — відповіла та й легенько лизнула вушко новачки. — Коли провідники закінчать Зборище, я відведу тебе до неї познайомитися, якщо захочеш. Вона насправді дуже дружелюбна.

Листолапка захоплено закивала. Вона була певна, що Багношуб скоро отримає знак від Зореклану і Мільгокрилу можна буде офіційно прийняти як медикішку. У лісі більше не було жодного медичного новака, тож вона дуже хотіла подружитися з кимось, щоб можна було говорити про навчання і таємниці Зореклану, які потрохи їй являлися.

Після промови Багношуба вигуки стихли, і, оскільки Леопардозірці нічого було більше сказати, Високозорий оголосив кінець Зборища. Перохвоста скочила на лапи.

— Ходімо, поки всі ще не розійшлися.

Листолапка подалася за Річковою воячкою через галявину. Вона співчувала Мільгокрилій. Судячи із сьогоднішньої реакції котів, перед нею лежав ще довгий і складний шлях, перш ніж її приймуть у Клані.

Зборище вже закінчувалося, коти починали знову збиратися зі своїми Кланами. Ожинокіготь роззирнувся у пошуках Вохрошубки. Він ніде не бачив своєї сестри і вирішив, що цього разу її не обрали для участі у Зборищі.

Ожинокіготь помітив Вогнезора, що спинився перед юним котом, який сидів біля Багношуба.

— Вітаю, Шулікокриже, — нявкнув провідник. — Я певен, що з тебе буде чудовий вояк.

«Отже, це Шулікокриг, — зацікавлено подумав Ожинокіготь, нашорошивши вуха. — Народжений від бродяги кіт Річкового Клану».

— Дякую, Вогнезоре, — відповів новоспечений вояк. — Я радий, що зможу прислужитися своєму Клану.

— Не сумніваюся, — Вогнезір торкнувся до його плеча кінчиком хвоста, ніби заохочуючи. — Не звертай уваги на всі ці розмови. Через повню їх уже забудуть.

Він пішов далі, а Шулікокриг підвів голову й поглянув йому услід. Ожинокіготь аж здригнувся від того погляду — його крижані сині очі пропалювали Громового провідника наскрізь, наче той був зроблений з диму.

— Святий Зореклане! — пробурмотів він. — Не хотів би я зустрітися з ним у бою.

— З ким зустрітися?

Ожинокіготь повернувся й побачив, що біля нього стоїть Вохрошубка.

— Ось ти де! — вигукнув він. — Я тебе вже всюди шукав, — і у відповідь на її запитання додав: — Шулікокрига. Він має небезпечний вигляд.

Вохрошубка знизала плечима.

— Ти теж виглядаєш небезпечно. І я. Для того ми й вояки. Усе це перемир'я щоповні можна порушити одним помахом кігтя — і таке вже неодноразово ставалося.

Ожинокіготь кивнув.

— Так і є. То як твої справи, Вохрошубко? Як життя в Тіньовому Клані?

— Непогано, — Вохрошубка наче вагалася й виглядала незвично непевною. — Слухай, я тебе хотіла дещо спитати, — Ожинокіготь сів і очікувально нагострив вуха. — Якось недавно у мене був дивний сон...

— Що? — не стримався Ожинокіготь, і зелені очі Вохрошубки враз змінилися хвилюванням. — Ні, ні, продовжуй, — нявкнув він, намагаючись втихомиритися. — Розкажи про свій сон.

— Там була галявина в лісі, — сказала Вохрошубка, — але я так і не впізнала, де саме. Серед галявини на камені сидів якийсь чорний кіт. Я думаю, це був Ночезір. Ну, знаєш, провідник Тіньового Клану, який був перед татом. Я... я думаю, що якби Зореклан хотів послати звістку через якогось kota Тіньовому Клану, це б не був Тигрозір.

— Що він тобі сказав? — нетерпляче запитав Ожинокіготь, хоч уже наперед знав відповідь.

— Він сказав, що на ліс насувається якась велика біда, і нове пророцтво мусить сповнитися. І що мене обрано. Я маю зустрітися з трьома іншими котами під час молодого місяця і послухати, що нам скаже північ.

Ожинокіготь витріщився на неї, відчуваючи, як у нього всередині все холодне.

— Що сталося? — спитала Вохрошубка. — Чому ти так дивишся?

— Тому що у мене був такий самий сон, тільки що говорила зі мною Синьозірка.

Вохрошубка кліпнула, й Ожинокіготь побачив, як вона здригнулася. За мить сестра нявкнула:

— Ти кому-небудь розповідав про свій сон? Ожинокіготь похитав головою.

— Я не знав, як це сприймати. Чесно кажучи, я думав, що з'їв щось не те. Ну тобто, чому б Зореклан посилав видіння мені, а не Вогнезору чи Попелюшці?

— Я подумала так само, — погодилася сестра. — І ще я думала, що інші троє котів також повинні бути з Тіньового Клану, але коли ніхто більше про це не згадав...

— Знаю, я теж. Я думав, що вони мають бути з Громового Клану. Але, виходить, ми помилялися.

Ожинокіготь роззирнувся галявиною. Деякі коти вже вирушили додому, і замість сварок про Шулікокрига й Мільгокрилу настав приємний спокій. Ніхто з вояків, що залишилися, більше не виглядав так, наче отримав загадкове видіння. Яка біда могла насуватися на ліс? А якщо вона й була, то що вони з Вохрошубкою могли б із нею вдіяти?

— Як думаєш, що нам зараз робити? — Вохрошубка наче промовила вголос його думки.

— Якщо наші сні були правдивими, — відповів Ожинокіготь, — логічно, що має бути ще по одному коту з інших двох Кланів. Треба дізнатися, хто вони.

— О, так, — скептично зауважила Вохрошубка. — Ти збираєшся піти до Вітряного чи Річкового Клану і спитати там кожного кота, чи не було в нього часом дивного сну? Я — ні. Вони подумають, що ми здуріли. Якщо, звісно, не продірявлять нам вуха спершу.

— То що ти пропонуєш?

— Ми всі маємо зустрітися під час молодого місяця, — замислено нявкнула Вохрошубка. — Ночезір не сказав, де, але, мабуть, тут, біля

Чотиридерева. Немає більше місця, де збираються коти з усіх чотирьох Кланів.

— То ти думаєш, що слід прийти сюди на новий місяць?

— Так, хіба що в тебе є краща ідея.

Ожинокіготь похитав головою.

— Я лише сподіваюся, що ті інші коти зроблять так само. Якщо... якщо цей сон справжній, звісно.

Він урвався, почувши, як хтось кличе його на ім'я. Обернувшись, вояк побачив Вогнезора, що стояв неподалік з іншими Громовими котами.

— Час іти, — сказав Вогнезір.

— Уже йду! — вигукнув Ожинокіготь і, повернувшись до Вохрошубки, поспіхом додав: — Тоді на новий місяць. Нікому нічого не кажи. І сподіваймося, що інші також прийдуть.

Вохрошубка кивнула і майнула в куші за своїм Кланом. Ожинокіготь поспішив до Вогнезора, сподіваючись, що страх і подив не буде помітно на його обличчі. Молодий вояк намагався забути той сон, але якщо Вохрошубка бачила такий самий, отже, йому нічого не залишалося, як лише повірити в нього. Насувається якесь лихо, і він не знав, що із цим робити, не розумів, як північ може що-небудь йому сказати.

«Ой, Зореклане, — нявкнув про себе Ожинокіготь. — Сподіваюся, ви знаєте, що робите!»

Розділ 4

Ожинокіготь вийшов із вояцького кубла й роззирнувся галявиною. Минула ще чверть повні, а дощу все не було. Повітря над лісом стояло гаряче й важке. Струмки навколо табору повисихали, тож котам доводилося ходити по воду аж до потоку біля Чотиридерева. На щастя, він був досить глибокий, тож мав удосталь води навіть за найбільшої посухи.

Від самого Зборища Ожинокіготь погано спав, а коли прокидався щоранку, то йому весь час здавалося, що за ніч із табором сталося щось жахливе. Та щодня так нічого і не ставалося. Цього ранку Білолапка й Мідиколап відпрацьовували бойові навички біля новацького кубла. Мишошубка вийшла з ялівцевого тунелю з білкою в зубах, а за нею йшли Косариколап, її новак, та Дошовус — вони також принесли здобич. Вогнезір із Сіросмугом про щось розмовляли біля підніжжя Високого Каменя, а Вивірколапка та Порохошуб слухали їх.

Раптом Вогнезір підкликав Ожинокігтя хвостом.

— Хочеш вирушити в додатковий патруль? — спитав він. — Треба перевірити кордон із Тіньовим Кланом на випадок, якщо вони вирішать зайти на нашу територію по воду.

— Але Чорнозір сказав, що в їхньому Клані достатньо води, — нагадав йому Ожинокіготь.

Вогнезір повів вухами.

— Це правда. Але нам необов'язково вірити всьому, що говорять провідники на Зборищах. Зрештою, я ніколи не довіряв Чорнозору. Якщо він вирішить, що на наших землях повно здобичі, то, я певен, пошле своїх вояків пригоститися.

Сіросмуг, погодившись, прогарчав:

— Тіньовий Клан щось надто довго мовчав. Як на мене, то скоро вони знову щось учворять.

— Я просто подумав... — сказав Ожинокіготь, але затнувся. Він не хотів перечити наказам свого провідника, але був здивований, що той не подумав про іншу проблему.

— Що? — заохотив його Вогнезір.

Ожинокіготь глибоко вдихнув. Йому вже все одно не вдасться відмазатися, скільки б разів Вивірколапка не дивилася на нього своїм зверхнім поглядом за те, що він посмів не погодитися з її батьком.

— Я просто думаю, якщо і є якась загроза, то радше від Вітряного Клану, — сказав молодий вояк. — Якщо на їхніх землях справді все повисихало, як казав Високозорий, значить, у них мало здобичі.

— Вітряний Клан! — пирснула Вивірколапка. — Ожинокігтю, ти зовсім мишомізкий? Річковий

Клан дав Вітряному дозвіл пити з їхньої річки, тож якщо вони де-небудь і крастимуть здобич, то це в Річкового Клану.

— Але той відрізок території Річкового Клану, де тече потік, дуже вузький, — заперечив Ожинокіготь. — Якщо Вітряний Клан вирішить пополювати, то здобич може легко перебігти на наші землі.

— Думаєш, ти такий мудрий! — Вивірколапка скочила на лапи й наїжачилась. — Вогнезір наказав тобі перевірити кордон з Тіньовим Кланом, так що роби, що сказано.

— А ти, звісно, ніколи сама не перечила вояку, правда? — сухо вклинився Порохошуб.

Вивірколапка пропустила його слова повз вуха.

— Тіньовий Клан завжди робив усім проблеми, — не вгавала вона. — А з Вітряним Кланом ми тепер друзі.

Ожинокіготь відчув, як починає все більше дратуватися. Звісно, він не хотів ставити під сумнів авторитет Вогнезора. Провідник завжди був героєм, який урятував ліс від кровожерних амбіцій Тигрозора і котів-перекинців. У лісі нема більше такого кота, як він. Та все ж Ожинокіготь був упевнений, що варто серйозно сприймати можливість загрози з боку Вітряного Клану. Він хотів би це як слід обговорити з Вогнезором, але зараз це було неможливо через Вивірколапку, яка заперечувала всі його слова.

— Це ти якраз думаєш, що все знаєш, — відрубав Ожинокіготь і підійшов ближче. — Ти можеш хоч трохи послухати?

Він пригнувся, уникнувши кігтів, що саме пролетіли над його головою, і відчув, що геть втрачає

самоконтроль. Ожинокіготь став у стійку і вже приготувався вистрибнути на новачку, метляючи хвостом з боку в бік. Якщо Вивірколапка хоче бійки, вона її отримає!

Та, перш ніж вони двоє встигли кинутися у бійку, між ними втиснувся Вогнезір.

— Досить! — прогарчав він.

Ожинокіготь застиг. Тоді випростався, кілька разів присоромлено лизнув хутро на грудях і пробурмотів:

— Пробач, Вогнезоре.

Вивірколапка промовчала, лише виклично зиркала на нього. Порохошуб не витримав:

— Ну?

— Пробач, — промимрила вона, але тут же все зіпсувала, додавши: — Але він усе одно мишомізкий.

— Взагалі-то мені здається, що він має рацію, а тобі? — нявкнув Порохошуб до Вогнезора. — Це правда, що Тіньовий Клан завжди був причиною всіх проблем і завжди буде, але якщо Вітряні коти раптом побачать якусь соковиту мишку чи білку на нашому боці кордону, думаєш, вони не спокусяться?

— Мабуть, твоя правда, — вирішив Вогнезір. — У такому разі, Ожинокігтю, краще поведи патруль уздовж кордону з Річковим Кланом до Чотиридерева. Порохошубе, ви з Вивірколапкою також підіть, — він примружив очі й глянув спершу на доньку, тоді на Ожинокігтя і знову на доньку. — А ви двоє таки *поладнаєте*, інакше будемо розбиратися утрюх.

— Так, Вогнезоре, — відповів Ожинокіготь, радий, що ця ситуація з Вивірколапкою так легко владналася.

— Отже, є два патрулі, — радісно нявкнув Сіросмуг. — Я знайду ще кількох котів, щоб пішли зі мною до Тіньового кордону, — він скочив на лапи і зник у вояцькому кублі.

Вогнезір кивнув Порохошубові, доручивши йому вести патруль, і пішов до свого кубла по той бік Високого Каменя.

— Гаразд, ходімо, — нявкнув Порохошуб. Він вже було попрямував до ялівцевого тунелю, але, озирнувшись, побачив, що Вивірколапка так і не зрушила з місця. — Ну що тепер?

— Це нечесно, — пробурмотіла вона. — Я не хочу йти в патруль *із ним*.

Ожинокіготь закотив очі, але йому вистачило кебети не починати сварку знову.

— Тоді тобі не слід було казати того всього, — сказав Порохошуб своїй новачці. Він підійшов назад до неї та пильно глянув їй у вічі. — Вивірколапко, рано чи пізно тобі доведеться навчитися мовчати, коли треба.

Новачка демонстративно зітхнула.

— Але часто мені здається, що треба мовчати *завжди*.

— Ну, ось ти й зрозуміла, — Порохошуб поплескав її кінчиком хвоста по вушку, й Ожинокіготь побачив, які вони насправді близькі одне з одним. — Ходімо вже. Треба поновити помітки, і, якщо пощастить, ще й натрапимо на якусь мишку.

До Вивірколапки повернувся добрий гумор, коли вона впіймала пухкеньку мишку біля Сонячних Скель. Ожинокіготь мусив визнати, що новачка була вправною мисливицею: вона вміла терпеливо й беззвучно переслідувати здобич,

вистрибувати в найнесподіваніший момент і прибивати її одним ударом.

— Порохошубе, я вже *вмираю* з голоду, — заскиглила киця. — Можна мені її з'їсти?

Виховник завагався на мить, а тоді кивнув.

— Клан уже нагодовано, — відповів він. — А ми не у мисливському патрулі.

Вивірколапка кинула швидкий погляд на Ожинокігтя, схилившись над своєю здобиччю, і відкусила чималий шматок.

— Ммм... смакота, — плямкала вона. Тоді раптом спинилася й підштовхнула решту до Ожинокігтя. — Будеш?

Той уже мало не сказав їй, що й сам може впіймати собі здобич, але тоді зрозумів, що новачка намагається знову з ним подружитися.

— Дякую, — нявкнув Ожинокіготь і відкусив собі шматок.

Порохошуб зістрибнув з верхівки каменя.

— Скажіть, як закінчите напихатися... — промурмотів він. — Вивірколапко, що ти відчуваєш?

— Ти маєш на увазі, окрім миші? — нахабно нявкнула Вивірколапка. Скочивши на лапи, вона покуштувала повітря. Вітер віяв з території Річкового Клану, тож вона швидко відповіла: — Річкових котів. Запах сильний і свіжий.

— Добре, — вдоволено прокоментував Порохошуб. — Нещодавно пройшов їхній патруль. Нас це не стосується.

«І жодного сліду Вітряного Клану», — про себе зауважив Ожинокіготь, коли вони знову рушили в дорогу. Не те щоб це ставило під сумнів його підозри — він і не очікував, що їхні коти зайдуть

аж настільки глибоко на територію Громого Клану.

Коли патруль, вже наближаючись до Чотиридерева, перейшов міст Двоногів, усі троє спинилися оглянути схил. Вітер вгамувався, повітря було застояне й густе від багатьох запахів котів.

— Вітряний і Річковий Клани, — тихо нявкнув Ожинокіготь до Порохошуба. Старший вояк кивнув.

— Але їм дозволено спускатися до річки, — нагадав Порохошуб. — Немає жодних доказів, що Вітряні вояки переходили наш кордон.

— Отож-бо! — не втрималася Вивірколапка.

Ожинокіготь знизав плечима, визнавши про себе, що навіть краще, аби він не мав рації. Він же не *хотів* проблем із Вітряним Кланом.

Порохошуб уже зібрався рушати до Чотиридерева, коли це Ожинокіготь вловив ще один запах — знову Вітряного Клану, але значно сильніший і свіжіший, ніж попередні. Не наважуючись гукнути, він енергійно замахав Порохошубові хвостом і повів вухами в той бік, звідки начебто долинав запах. Порохошуб пригнувся у траві й показав товаришам вчинити так само.

«Будь ласка, Зореклане, — подумки благав Ожинокіготь, — тільки би Вивірколапка не сказала зараз що-небудь!»

Проте новачка мовчала, притиснувшись до землі й пильно дивлячись у тому напрямку, куди показав Ожинокіготь. Якийсь час чути було лише дзюркотіння й плюскіт річки неподалік. Тоді раптом щось сухо зашурхотіло, і рябий бурий кіт виглянув із куща орляку за кілька хвостів від кордону Громого Клану. Ожинокіготь упіз-

нав Багнокігтя, воєводу Вітряного Клану. За ним вийшов Одновус і дрібний темно-сірий кіт, якого Ожинокіготь раніше не бачив — мабуть, новак. Він тримав у зубах мишу.

Озирнувшись, Багнокіготь промурмотів:

— Рушаймо до кордону. Я чую котів Громового Клану.

— Цікаво, чому б то? — прогарчав Порохошуб, піднявшись із засідки.

Багнокіготь відстрибнув убік і загарчав. У ту ж мить біля Порохошуба підвівся Ожинокіготь, а за ним підскочила Вивірколапка.

— Що ви робите на нашій території? — запитав Порохошуб. — Хоча для чого я питаю?

— Ми не крадемо здобич, — відрубав Багнокіготь.

— А це тоді що? — спитала Вивірколапка, махнувши хвостом на мишу в зубах новака.

— Вона не з Громового Клану, — пояснив Одновус. Він здавна товаришував із Вогнезором і тепер, здавалося, дуже соромився того, що його отак упіймали на території Громового Клану. — Вона перебігла кордон з Річкового боку.

— Якщо й так, це тоді означає, що ви крадете здобич Річкового Клану, — зауважив Ожинокіготь. — Вам дозволили пити зі струмка, а не полювати.

Темно-сірий новак впустив мишу і кинувся на Ожинокігтя.

— Не лізь не у свою справу!

Він стрибнув на Громового вояка і повалив його на землю. Ожинокіготь здивовано скрикнув, коли зуби новака зімкнулися на його шії. З усіх сил пручаючись, він таки зміг вивільнити лапу

і вчепився кігтями у плече суперника, відчувачи, як його сильні задні лапи б'ють у живіт. Із лютим вереском Ожинокіготь вирвав свою шию з його зубів і впився в горло новаку.

Тут він краєм ока помітив, як Одновус замахнувся на нього лапою. Ожинокіготь уже приготувався битися з двома котами одночасно, але раптом зрозумів, що той відкинув новака ударом і став над ним, пропалюючи його роздратованим поглядом.

— Воронолапе, досить уже! — прогарчав Одновус. — Нападати на вояка Громогого Клану, коли ти сам порушив його кордон? А далі що?

Воронолап кинув на нього розлючений погляд.

— Він назвав нас злодіями!

— І мав рацію! Чи ні? — Одновус повернувся до Порохошуба, який стояв за кілька лисячих хвостів. Коли Ожинокіготь зіп'явся на лапи, то побачив, що Громовий вояк заступив собою Віврколапку, не даючи їй встати в бійку.

— Пробач, Порохошубе, — продовжив Одновус. — Це миша з території Річкового Клану, і я знаю, що нам не можна було на неї полювати, але на наших землях уже майже не залишилося здобичі. Наші старійшини і кошенята голодні, і... — він затнувся, наче зрозумів, що вже й так сказав забагато. — Що ти будеш робити?

— Ця миша — проблема ваша і Річкового Клану, — сухо нявкнув Порохошуб. — Я не бачу потреби розповідати про це Вогнезоріві, якщо тільки це не повториться. Просто забирайтеся з нашої території і тримайтеся від неї подалі.

Багнокіготь допоміг Воронолапові підвестися. Воєвода Вітряного Клану досі виглядав роздра-

тованим через те, що їх упіймали, і Ожинокіготь помітив, що той так і не вибачився перед ними. Він мовчки подався до кордону, й Одновус рушив за ним. Воронолап завагався, а тоді, вороже зиркнувши, підняв свою мишу й побіг за вояками.

— Здається мені, це ніколи не закінчиться! — фиркнула Вивірколапка й роздратовано глянула на Ожинокігтя. — Щасливий тепер, що вийшло на твоє?

— Я ж нічого навіть не сказав! — відповів Ожинокіготь.

Вивірколапка промовчала, лише підняла хвоста і пішла геть. Ожинокіготь глянув їй услід і зітхнув. Він хотів би, щоб цього ніколи не сталося. Його шкірою побігли мурашки від відчуття навислої загрози. Клани страждали від спраги й голоду, так що навіть такі шляхетні коти, як Одновус, готові були порушити чужі кордони, красти і брехати. Спека налягла на ліс, ніби велетенське задушливе покривало, і, здавалося, всі зачаїлися в очікуванні бурі. Можливо, це була та біда, яку пророкував Зореклан?

Наступні кілька днів і ночей, в які місяць усе витончувався до маленького шраму, здавалися Ожинокігтю безкінечними. Коли він думав про те, що може статися біля Чотиридерева, то кожна шерстинка на його тілі ставала дибки від жаху. Чи прийдуть коти з інших Кланів? І що саме їм відкриється опівночі? Може, сам Зореклан зіjde з ними поговорити?

Нарешті настала остання ніч, коли місяця зовсім не було видно, але зорі Срібносмуги мерех-

тіли так яскраво, що Ожинокігтю було зовсім нескладно знайти стежку в ялівцевому тунелі й на схилі. Листя шурхотіло під ногами, коли він пробирався через підлісок з одного затінку до іншого, намагаючись ступати так легко, як лише міг, ніби переслідував мишу. Інші вояки Громого Клану могли досі бути надворі, а Ожинокіготь не хотів, щоб його помітили й почали розпитувати, куди він іде. Він нікому не сказав про свій сон і знав, що Вогнезір би не схвалив цю зустріч з котами з інших Кланів біля Чотиридерева, коли не було захисту перемир'я повні.

Повітря вже охолело, але навколо досі стояв важкий запах пороху, що здіймався з сухої землі. Рослини в'янули і безсило опускалися на землю. Увесь ліс благав дощу, ніби голодне кошеня, і, якщо він скоро не піде, то не лише Вітряному Клану доведеться блукати в пошуках води.

Коли Ожинокіготь дійшов до Чотиридерева, галявина була порожня. Великий Камінь мерехтів, відбиваючи сяйво зір, а листя чотирьох дубів лагідно шамотіло над головою. Ожинокіготь здригнувся. Він звик бачити цю галявину вкритою натовпом котів, і тому зараз вона йому здавалася ще зловіснішою, ніж раніше: значно більшою, зі стількома таємничими затінками. Він міг майже повірити, що ступив на загадкові землі Зореклану.

Ожинокіготь перейшов галявину й сів біля підніжжя Великого Каменя. Він нашорошив вуха, ловлячи кожен найменший звук, і кожна клітинка його тіла бриніла очікуванням. Хто ці двоє інших котів? Час усе минав, і його захоплення поволі змінилося тривогою. Навіть Вохрошубка не

прийшла. Може, вона передумала, або, може, це взагалі було не те місце, де вони мали зустрітися.

Зрештою він побачив, як заворушилися куші на схилі. Ожинокіготь затамував подих. Вітер дув у протилежний від нього бік, тож вояк не міг вловити запах, але звідти, звідки долинав звук, міг прийти як Річковий, так і Вітряний кіт.

Він простежив за рухом аж до куща папороті біля підніжжя схилу. Вайї несамовито затрусилися, і на галявину вийшла кішка.

Ожинокіготь на мить застиг, а тоді раптом скочив на лапи, розлютовано наїжачивши хутро.

— Вивірколапка!

Розділ 5

Ожинокіготь, ледве перебираючи лапами, прокрався через галявину, аж доки не став ніс у ніс з новачкою.

— Що ти тут забула? — прошипів він.

— Привіт, Ожинокігтю, — вона намагалася звучати спокійною, але вогники в очах видавали хвилювання. — Я не могла заснути, а тоді побачила, що ти кудись ідеш, тож подалася за тобою, — кицька вдоволено муркнула. — І мені чудово вдалося, правда ж? Ти навіть уявлення не мав, що я йду за тобою.

Це була правда, хоч Ожинокіготь радше би помер, ніж визнав, що вона його вразила. Вояк тихо загарчав. На мить йому здалося, що він може не втриматися й накинутися на руду новачку, аби здерти з її мордочки самовдоволену усмішку.

— Чому ти не вмієш не втручатися в те, що тебе не стосується?

Новачка примружила очі.

— Мені здається, що це всіх стосується, коли вояк Клану поночі вислизає таємно з табору.

— Я нікуди не *вислизав*, — винувато заперечив Ожинокіготь.

— Ой, справді? — голос Вивірколапки звучав уїдливо. — Ти залишаєш табір, ідеш прямісінько до Чотиридерева і сидиш тут собі, ніби хочеш, щоб усі вояки в лісі на тебе натрапили. І не кажи, що просто насолоджувався чудовим вечором.

— Я не зобов'язаний усе тобі доповідати, — Ожинокіготь почув, як його голос спустився до відчаю. Він лише хотів позбутися цієї надокучливої новачки, перш ніж прийдуть коти з інших Кланів. Вона нічого не згадала про сон, тож це означало, що у неї його не було. Значить, у Вивірколапки не було жодного права зараз бути тут і дізнатися наступну частину пророцтва — якщо це взагалі трапиться.

— Це тебе не стосується, Вивірколапко. Іди додому.

— Ні, — кицька сіла й обкрутила хвоста навколо передніх лап, зорячи на Ожинокігтя своїми зеленими очима. — Я нікуди не піду, поки не дізнаюся, що відбувається.

Ожинокіготь роздратовано фиркнув, але враз підскочив, почувши гарчання позаду:

— А *вона* що тут робить?

Це була Вохрошубка, вона саме вийшла з-за Великого Каменя й підійшла до Вивірколапки, примруживши очі.

— Я думала, ми нікому більше не мали розповідати.

В Ожинокігтя знову побігли мурашки шкірою.

— Я їй і не казав. Вона побачила, що я виходжу, і пішла за мною.

— І добре, що пішла, — Вивірколапка встала й поглянула у вічі Вохрошубці, прищуливши вуха. — Ти вислизаєш вночі з табору і приходиш сюди, щоб зустрітися з воячкою Тіньового Клану! І що про це подумає Вогнезір, коли я йому розповім?

Ожинокіготь відчув, як у нього закрутило в животі. Мабуть, йому слід було із самого початку розповісти Вогнезору про сон, але тепер вже пізно.

— Послухай, — поспіхом нявкнув він. — Вохрошубка не просто воячка Тіньового Клану. Вона моя сестра. Ти це добре знаєш. Ми нічого не замишляємо.

— Тоді до чого стільки таємничості? — вимогливо спитала Вивірколапка.

Ожинокіготь уже думав, що відповісти, коли його раптом перервала Вохрошубка, махнувши хвостом у бік звору.

— Глянь.

Ожинокіготь помітив щось сіре між кущами, а за мить на галявину вийшли Перохвоста і Бурешуб. Вони стурбовано роззиралися, але як тільки Перохвоста помітила інших котів, то одразу побігла до них.

— Я мала рацію! — вигукнула вона, спинившись перед Ожинокігтем і двома кішками. Її очі були широкі, їхній вираз — спантеличений і трохи наляканий. — У вас теж був сон? То це ми четверо?

— Він був у нас із Вохрошубкою, — відповів Ожинокіготь, але враз встряла Вивірколапка:

— Який сон?

— Сон від Зореклану, в якому йшлося про майбутню загрозу, — Перохвоста досі звучала непевно, і її погляд блукав від одного кота до іншого.

— У вас обох він був? — спитав Ожинокіготь, коли Бурешуб наздогнав сестру. Той помахав головою.

— Ні, лише у Перохвостої.

— Просто він так мене налякав, — зізналась Річкова воячка. — Я не могла їсти і спати, лише думала про сон. Бурешуб відчув, що щось не так, і замучив мене допитами, тож довелося йому розповісти. Ми вирішили, що мені варто піти сьогодні до Чотиридерева, але Бурешуб не хотів відпускати мене саму, — вона дружелюбно лизнула брата у вухо. — Він... він не хотів, щоб я потрапила в халепу. І я ж не потрапила, правда? Ми всі знаємо одне одного.

— Не варто довіряти всім підряд, — прогарчав Бурешуб. — Мені не подобаються такі таємні зустрічі з котами з інших Кланів. У вояцькому правилнику про це нічого нема.

— Але ми всі отримали повідомлення від Зореклану, який сказав нам прийти, — наголосила Вохрошубка. — До Ожинокігтя приходила Синьозірка, до мене — Ночезір.

— А я бачила Дубосерда, — нявкнула Перохвоста. — Він сказав, що на ліс насувається якась біда, що мені треба зустрітися з іншими трьома котами на новий місяць та послухати, що нам скаже північ.

— Мені Ночезір таке саме сказав, — підтвердила Вохрошубка. І, смикнувши вухами, додала: — Мені також це все не дуже подобається, але

думаю, варто зачекати й подивитися, чого хоче Зореклан.

— Опівночі, мабуть, — нявкнув Бурешуб і глянув на зорі. — Думаю, це вже скоро.

Ожинокігтеві серце впало в п'яти, як він помітив очі Вивірколапки, що все поширювалися від подиву.

— Ви хочете сказати, що Зореклан вам усім сказав тут зібратися? — випалила вона. — І що наближається якась біда? Яка біда?

— Ми не знаємо, — відповіла Перохвоста. — Принаймні Дубосерд мені не сказав... — вона занервувалась і замовкла, але Ожинокіготь із Вохроршубкою похитали головами, показуючи, що їхні колишні провідники також їм не розповіли.

Бурешуб примружив очі, поглянувши на Вивірколапку.

— У неї не було віщого сну, — нявкнув він до Ожинокігтя. — То що вона тут робить?

— У тебе ж теж не було, — Вивірколапка не побоялася виступити проти Річкового вояка. — У мене тут таке ж право бути, як і в тебе.

— Тільки ось тебе я не запрошував, — прогарчав Ожинокіготь.

— То віджени її, — запропонувала Вохроршубка. — Я тобі допоможу.

Вивірколапка підступила до Тіньової воячки, настовбурчивши хутро і піднявши хвоста.

— Спробуй мене лише лапою торкнутися...

Ожинокіготь зітхнув.

— Якщо ми зараз її проженемо, то вона побіжить одразу до Вогнезора, — нявкнув він. — Вивірколапка вже достатньо почула, тож, мабуть, можна вже їй і залишитися.

Громова новачка зверхньо форкнула і знову всілася. Вона облизала одну лапу і почала спокійно вмиватися.

— Чесно, Ожинокігтю, — пробуркотіла Вохрошубка, — тобі слід бути обережнішим. Це ж треба — дати себе обдурити якійсь новачці!

— Що відбувається? — з-позад них пролунав новий голос — високий і роздратований. — Тут щось не так. Мертвоніг сказав, що нас має бути тільки четверо.

Ожинокіготь підскочив і озирнувся. Він упізнав чорно-сірого кота із жилавими кінцівками та дрібною акуратною головою.

— Ти! — гаркнув Громовий вояк і розлючено примружив очі.

За кілька лисячих хвостів від нього стояв новак Вітряного Клану Воронолап, який порушив кордон Громового Клану й украв мишу.

— Так, я, — відрубав чорно-сірий кіт, наїжачивши хутро, ніби він готувався будь-якої миті вистрибнути й закінчити те, що почав удень.

Вохрошубка нашорошила вуха.

— Це кіт Вітряного Клану, так? — вона зверхньо оглянула Воронолапа. — Якийсь недорослий наче.

— Він новак, — пояснив Ожинокіготь, а Воронолап виширився і загарчав. — Його звати Воронолап.

Він глянув на Вивірколапку, мовчки благаючи Зореклан, щоб новачка нічого не сказала про випадок із мишею. Ожинокіготь, звісно, хотів, щоб Вітряний Клан покарали за крадіжку здобичі, але не зараз і не бійкою, а так, як має бути, на загальному Зборищі. Зрештою, те, що вони тут

робили, також виходило далеко за межі вояцького правильника. Вивірколапка смикнула кінчиком хвоста, але, на Ожинокігтеве полегшення, промовчала.

— У тебе також був сон? — спитала Перохвоста. Ожинокіготь побачив, як у її очах згасає занепокоєння, ніби вона все більше впевнюється, що сни були справжні.

Воронолап легко кивнув.

— Я розмовляв із нашим старим воєводою Мертвоногом, — нявкнув новак. — Він сказав, що я маю зустрітися з трьома іншими котами під новий місяць.

— Отже, по одному коту з кожного Клану, — відповіла Перохвоста. — Ми всі тут.

— Тепер залишилося почекати до півночі, — додав Ожинокіготь.

— А ти знаєш, що це все означає? — Воронолап повернувся спиною до Ожинокігтя і звернувся особисто до Перохвостої.

— А я б на вашому місці, — вклинилася Вивірколапка поперед Перохвостої, — трохи менше вірила у ці сни. Якби на нас справді насувалося лихо, думаєте, Зореклан би звернувся радше до вас, ніж до провідників чи медикотів?

— Тоді як ти це поясниш? — спитав Ожинокіготь, ніби захищаючись, тим паче що зараз він цілком розділяв озвучені Вивірколапкою сумніви. — Чому б інакше у нас усіх були однакові сни?

— Може, ви всі просто попереїдали? — припустила Вивірколапка.

Воронолап розвернувся й розлючено зашипів:

— А тебе хто взагалі питав?

— Я можу говорити, що мені заманеться, — відрубала Вивірколапка. — Без твого дозволу. Ти навіть не вояк.

— Та й ти не дуже, — форкнув сіро-чорний кіт. — Що ти тут робиш? У тебе не було сну. Тебе сюди ніхто не запрошував.

Ожинокіготь уже було розтулив рота, щоб захистити Вивірколапку. Хоч вона його й дуже роздратувала, все ж Воронолап не мав права вказувати їй, що робити. Та тоді він зрозумів, що новачка все одно йому за це не подякує: руда кицька була досить гостра на язик, щоб самій за себе постояти.

— А тебе, Воронолапе, вони так виглядали, що аж з лап збилися, — прогарчала вона.

Воронолап фиркнув і прищулив вуха, пропалюючи її лютим поглядом.

— Не треба сваритися, — сказала Перохвоста.

Та малий сіро-чорний кіт пропустив її слова повз вуха. Метляючи з боку в бік хвостом, він наскочив на Вивірколапку. За мить за нього вистрибнув Ожинокіготь і збив з лап, перш ніж кігті Вітряного новака встигли вчепитися Вивірколапці у бік.

— Ану геть, — прошипів він, пришпиливши Воронолапа до землі лапою. Ожинокіготь не міг повірити, що Вітряний новак вирішив затіяти бійку тепер, коли вони чекали повідомлення від Зореклану, всі об'єднані передбаченням з їхніх снів. Навряд чи їм вдасться виповнити загадкову волю Зореклану, якщо вони тут всі переб'ються.

Запал в очах Воронолапа згас, хоч він досі виглядав розлюченим. Ожинокіготь пустив його підвестися. Той відвернувся і почав прилизувати збите хутро.

— Ну дякую! — Ожинокіготь навіть не здивувався, побачивши, що Вивірколапка зиркнула на нього не менш вороже, ніж Воронолап. — Я сама можу за себе постояти.

Ожинокіготь роздратовано засичав.

— Тут не треба битися. У нас є важливіші проблеми. Якщо ці сни справжні, отже, Зореклан хоче, щоб усі Клани співпрацювали.

Він роззирнувся галявиною, майже сподіваючись, що до них раптом явиться кіт із Зореклану і розповість, що їм робити, перш ніж тут почнеться справжня бійка. Але на галявині досі не було нікого, окрім них. Ожинокіготь не відчував жодного запаху, окрім звичних нічних ароматів підліску та здобичі десь далеко, і не чув нічого, крім зітхання вітру у верховітті дубів.

— Уже, мабуть, перейшло за північ, — нявкнула Вохрошубка. — Не думаю, що Зореклан збирається до нас з'явитися.

Перохвоста оглянула галявину. У її блакитних очах виднілась стурбованість.

— Але вони повинні прийти! Чому б у нас усіх був один і той самий сон, якщо це все неправда?

— То чому нічого не відбувається? — спитала її Вохрошубка. — Ось ми тут, зібралися на новий місяць, так, як вони нам і сказали. Ми більше нічого не можемо зробити.

— Ми дарма прийшли, — Воронолап недружелюбно оглянув кожного з них. — Ті сни нічого не значили. Не було ніякого пророцтва, ніякої небезпеки. А якби й були, то вистачить вояцького правильника, щоб захистити ліс, — і він побрів через галявину до схилу з Вітряного боку, кинувши

останні слова через плече: — Я повертаюся до тавору.

— Мохом тобі дорога! — гукнула йому вслід Вивірколапка. Новак проігнорував її слова і замить уже зник у кущах.

— Вохрошубка має рацію. Нічого не буде, — нявкнув Бурешуб. — Нам також час йти, Перохвосто.

— Зачекайте ще хвилинку, — нявкнув Ожинокіготь. — Може, ми все не так зрозуміли... Може, Зореклан лихий на нас через сварки. Ми ж не можемо просто прикинутися, що нічого не було, що ніхто з нас не мав цього видіння. Треба вирішити, що робити далі.

— А що ми можемо робити? — спитала Вохрошубка і махнула хвостом на Вивірколапку. — Може, вона має рацію. Чому б Зореклан приходив до нас, а не до наших провідників?

— Я не знаю, але я впевнена, що вони *вибрали* нас, — стиха нявкнула Перохвоста. — Просто чомусь ми не зрозуміли їх правильно. Може, вони пришлють нам ще одне видіння.

— Може, — її брат не звучав переконливо.

— Спробуймо всі прийти на наступне Зборище, — запропонував Ожинокіготь. — До того часу вони можуть послати нам ще один знак.

— Але Воронолап не знатиме, що треба прийти, — промурмотіла Перохвоста, глянувши туди, де перед цим зник новак Вітряного Клану.

— Невелика втрата, — відповів Бурешуб, але, зустрівши занепокоєний погляд сестри, додав: — Ми можемо почекати, доки він прийде до річки попити. Якщо побачимо його, то передамо повідомлення.

— Гаразд, тоді вирішено, — някнула Вохрошубка. — Зустрінемося на Зборищі.

— А що нам сказати у Клані? — спитав Бурешуб. — Це проти вояцького правильника — щось приховувати від побратимів.

— Зореклан же не казав, що ми мусимо тримати цей сон у таємниці, — сказала Вохрошубка.

— Я знаю, але... — Перохвоста завагалася, але тоді продовжила, — я просто відчуваю, що не слід про це говорити.

Ожинокіготь знав, що Бурешуб і Вохрошубка мали рацію. Він уже почувався винним за те, що нічого не розповів Вогнезорові та Попелюшці. Та все одно Громовий вояк поділяв небажання Перохвостої про це говорити.

— Я не певен, — някнув він. — А якщо наші провідники заборонять нам знову зустрітися? Ми можемо опинитися перед вибором: залишитися вірними їм або Зореклану, — відчувши на собі занепокоєні погляди решти котів, Ожинокіготь продовжив: — Ми досі не знаємо, що саме їм розповідати. Я пропоную принаймні почекати до наступного Зборища. До того часу нам можуть з'явитися нові знаки, які все прояснять.

Перохвоста одразу ж погодилася, очевидно відчувши полегшення, а через мить і Бурешуб скупю кивнув.

— Але тільки до наступного Зборища, — някнула Вохрошубка. — Якщо до того часу більше нічого не дізнаємося, я муситиму розповісти Чорнозору, — вона активно потягнулася, вигнула спину й витягнула передні лапи. — Гаразд, я пішла.

Ожинокіготь поноськався з нею на добраніч, вдихнувши знайомий запах.

— Це мусить щось означати — те, що ми обое обрані, брат і сестра, — промурмотів він.

— Мабуть, — у зелених очах Вохрошубки не було певності. — Хоч інші коти й не родичі, — вона ніжно лизнула вухо Ожинокігтя. — Якщо на те буде воля Зореклану, побачимося на Зборищі.

Ожинокіготь дивився, як сестра побігла галявиною, а тоді повернувся до Вивірколапки.

— Ходімо, — нявкнув він. — Я ще хочу дещо тобі сказати.

Новачка лише знизала плечима та подріботіла геть у бік Громового табору.

Попрошавшись із Перохвостою та Бурешубом, Ожинокіготь подався слідом за нею. Коли він піднявся на схил, в обличчя війнув липкий гарячий легіт, скуйовдивши його хутро й сколихнувши листя на деревах. Над головою почали скупчуватися хмари, затуляючи сяйво Срібносмуги. Ліс мовчав, а повітря в ньому здавалося ще важчим, ніж завжди. Ожинокіготь подумав, що, мабуть, нарешті насувається буря.

Коли він почав спускатися до потоку, Вивірколапка спинилася на нього зачекати. Її хутро на спині вляглося, а зелені очі палали.

— Це було *неймовірно!* — вигукнула новачка. — Ожинокігтю, ти мусиш узяти мене із собою на наступну зустріч, *будь ласка!* Я ніколи не думала, що стану частиною пророцтва від Зореклану.

— А ти й не є його частиною, — суворо нявкнув Ожинокіготь. — *Тобі* Зореклан жодного сну не прислав.

— Але ж я дізналася про нього, хіба ні? Якби Зореклан не хотів цього, він би мене якось віднадив від Чотиридерева, — Вивірколапка стала

перед ним впритул, змусивши зупинитися, і не зводила з нього благального погляду. — Я могла б допомогти. Я б робила все, що ти скажеш.

Ожинокіготь не зміг втриматися й не засміявся.

— Ага, а їжаки могли б політати.

— Ні, чесно, я обіцяю, — вона примружила очі. — І я нікому не скажу. Принаймні в цьому можеш мені довіритися.

Якусь мить Ожинокіготь незмигно дивився на руду кицьку. Якщо вона розповість Вогнезору, на нього чекають великі проблеми. Це все варте принаймні того, щоб Вивірколапка мовчала.

— Гаразд, — нарешті погодився він. — Я розповім тобі, якщо ще щось трапиться, але *тільки* за умови, що ти триматимеш язика за зубами.

Вивірколапка враз підняла хвоста, а її очі вдоволено заблищали.

— Дякую, Ожинокігтю!

Вояк зітхнув. Чомусь він відчував, що на нього чекають ще більші проблеми через оцю угоду. Ожинокіготь пішов слідом за Вивірколапкою у густих тінях лісу, тремтячи від думки, що хтось може за ними стежити. Ліс навколо був таким само темним і загрозливим, як і загадкове пророцтво. Якщо лихо, яке насувалося на Клани, було справді таким великим, як сказала Синьозірка, то Ожинокіготь міг припуститися фатальної помилки просто через те, що він недостатньо знав.

Розділ 6

Цілу ніч у Листолапчин сон вривалися дивні, незрозумілі види́ва. Спершу їй здавалося, що вона йде на запах до Чотиридерева, біжить невидимою стежкою крізь ліс. Тоді сон змінився, вона відчула, як хутро на плечах і загривку наїжачується, ніби вона зіткнулася з ворогом і від битви її відділяють хіба кілька митей. Відчуття небезпеки зблякло, а от холод усе посилювався, аж поки новачка не прокинулася. Кубельце, в якому спала Листолапка, обважніло від води, а ліс навколо неї відлунював розміреним стукотінням дощових крапель.

Зіпнувшись на лапи, вона пробігла маленькою, зарослою папороттю галявиною і знайшла прихисток у кублі Попелюшки. Медикішка міцно спала у своєму гніздечку з моху біля задньої стіни і навіть не поворухнулася, коли досередини ввійшла Листолапка, обтрушуючи воду з шубки.

Юна новачка кліпнула й позіхнула, визи́раючи на галявину. Вона ледь розбирала чорні обрис

дерев на тлі неба, яке поступово сіріло першим світлом світанку. Частково Листолапка тішилася з того, що тривала засуха, яка ніби волею чарів панувала над лісом, добігла кінця, що нарешті пішла злива, якої ліс так відчайдушно чекав. Та учениця медикішки не могла не тривожитись тим, що можуть означати її сни. Зореклан посилав їй знамення? Чи вона якось змогла підглядіти думки Вивірколапки? Це Листолапка уже не вперше б дізналася, про що думає її сестра, хоч та їй цього й не казала.

Кицька зітхнула. Вона була майже переконана, що Вивірколапка поночі вислизала з табору на полювання. Саме тому їй і здавалося, ніби сестра біжить лісом. Вивірколапка ніяк не могла бути в офіційному патрулі. У якій же халепі буде руда норавлива новачка, якщо Вогнезір дізнається?

Вмостившись у кублі, Листолапка збагнула, що дощ поступово слабшає, а хмари забарвлюються блідо-жовтим і тоншають. Востаннє глянувши на заснулу Попелюшку, вона знову вислизнула назовні, незважаючи на воду, яка негайно просочилася в її хутро, щойно вона ступила в тунель із папороті. Можливо, якщо їй вдасться знайти Вивірколапку чимшвидше, вона допоможе сестрі приховати... що б там не довелося приховувати.

Але коли Листолапка дісталася галявини, то не знайшла жодного сліду Вивірколапки. Ще троє новаків вийшли зі свого кубла і заходились таляпатися в мілкій калюжці, що утворилася на спеченій сонцем землі. Троє кошенят Папоротехмарки вилізли з ясел, широко розплющеними очима вивчаючи цю дивну нову воду, яка впала на них із неба.

Папоротехмарка гордо дивилася, як вони тупцяють калюжами, попискуючи від захвату, коли сляйливі краплі розліталися з-під їхніх лап.

Листолапка якусь хвилю спостерігала за кошеннями, тоді обернулась, побачивши рух в усті тунелю. «Ранній мисливський патруль, заскочений дощем? — замислилась вона. — Або ж це Вивірколапка повертається зі своєї недозволеної виласки?»

Аж тоді Листолапка збагнула, що від новоприбулого не пахло Громовим Кланом. Вона вже набрала в груди повітря, щоб застерегти Клан, коли це впізнала лиску чорну шубку. То був Круколап, котрий раніше був Громовим новаком, але зараз провадив життя самотника у повітці Двоногів, на околиці Вітряних угідь. Листолапка вже зустрічалася з ним, коли з Попелюшкою мандрувала до Високих Скель. Оселившись так близько від Двоногів, Круколап полював переважно поночі, а тому чудово вмів подорожувати лісом і в непроглядній темряві. І саме він, можливо, міг розповісти Листолапці, чи не полював якийсь Громовий новак у лісі саме перед світанком.

Візитер поволі перетнув галявину, обходячи найглибші калюжі та акуратно піднімаючи лапки, щоб обтрусити воду.

— Привіт... ти Листолапка, чи не так? — нявкнув Круколап, повертаючи до неї вуха. — Нічого собі буря! Я б увесь промок, якби не заховався в порожньому стовбурі. Але ліс таки потребував дощу.

Листолапка ввічливо привіталась у відповідь. Вона намагалася підібрати підходящі слова, щоб запитати, чи він, бува, дорогою до табору не ба-

чив Вивірколапку, коли це її перебив радісний крик.

— Агов, Круколапе!

Білолапка й Мідиколап уже чимчикували до них з іншого боку галявини. Папоротехмарчині кошенята облишили свої ігри з краплями і також побігли за ними.

Найбільша з трьох кошенят, Ясенька, зупинилася перед Круколапом і глибоко вдихнула запах.

— Новий кіт, — прогарчала вона. — Новий запах.

Самітник, вітаючись, схилив голову та приязно замахав кінчиком хвоста.

— Ясенько, це Круколап, — сказав їй Мідиколап. — Він живе на фермі Двоногів, де до його послуг більше мишей, ніж ти бачила за все своє життя.

Ясеньчині бурштинові очі поширилися.

— *Щодня?*

— Саме так, — поважно вставила Білолапка. — Кожнісінького дня.

— Я хочу там побувати, — нявкнуло маленьке сіре кошеня. — Можна? Зараз?

— Коли трохи підростеш, Березку, — пообіцяла Папоротехмарка, приєднуючись до них. — Вітаю, Круколапе. Як гарно... Ясенько! Модринко! Ану припиніть негайно!

Двоє брунатних кошенят наскочили на хвіст Круколапа і кинулись на нього з висунутими кігтками. Чорний кіт сіпнувся.

— Не робіть так, малеча, — лагідно посварив він їх. — Це мій хвіст, а не миша.

— Пробач, Круколапе, — нявкнула Папоротехмарка. — Вони ще не навчилися добре поводитись.

— Не переймайся, — поблажливо відповів Круколап, підсунувши хвоста поближче до себе й подалі від біди. — Кошенята є кошенята.

— І ці кошенята щось надто вже загулялися, — Папоротехмарка хвостом зібрала весь виводок до купи і почала відправляти їх до ясел. — А тепер попросіть з Круколапом.

Кошенята пронявкали прощання й подріботіли геть.

— Чим ми можемо допомогти, Круколапе? — ввічливо запитала Білолапка. — Може, хочеш свіжини?

— Ні, я поїв перед виходом, дякую, — відповів чорний кіт. — Я прийшов до Вогнезора. Він тут?

— Гадаю, він у своєму кублі, — сказав йому Мідиколап. — Відвести тебе до нього?

— Ні, я його відведу, — нявкнула Листолапка. Її все більше тривожила можливість запитати самотника про Вивірколапку, яку він міг зустріти в лісі. А тоді Шипокіготь, виховник Мідиколапа, вийшов із вояцького кубла. Листолапка повернулася до новака.

— Ем... твій виховник часом не тебе шукає? — запитала вона.

Але поки Листолапка говорила, Шипокіготь уже й сам гукнув Мідиколапа, і новак кинувся до нього, заледве встигнувши попрощатися. Білолапка також розпрощалася з ними і рушила до Орлякошуба, який саме присів біля кагату.

Зненацька шипасті гілки, які формували тунель, затремтіли, і Листолапка відчула величезне полегшення, побачивши Вивірколапку. Руда новачка намагалася вибратись на галявину, тягнучи за собою кроля. Листолапка ступила кілька кроків

у її напрямку, а тоді згадала, що на неї ж чекає відвідувач, і незграбно повернулась до нього.

— Це твоя сестра, так? — нявкнув Круколап. — Можеш поговорити з нею, якщо хочеш. Я знаю, де Вогнезорове кубло.

Листолапка полегшено зітхнула і підійшла до сестри, яка вже намилилась до тунелю. Помітивши її, Вивірколапка зупинилась і зачекала, поклавши кроля біля себе; його хутро позлипалося від багнюки, що начіплялася туди на розкислій галявині. Власне хутро Вивірколапки щільно обліпило її тіло, але очі кицьки сяяли тріумфом.

— Непогано, га? — заявила вона, киваючи на здобич. — Це для вас із Попелюшкою.

— Де ти була? — зашипіла Листолапка. — Я за тебе хвилювалася, як не знати що!

— Чому? — Вивірколапку це, здається, образило. — Куди я, по-твоєму, зникла? Я... я просто пішла пополювати, коли дощ почав слабшати. І ти б могла принаймні подякувати!

Підхопивши кроля, Вивірколапка забурилась в папороті, що вели до галявини медикішки, навіть не чекаючи відповіді сестри. Листолапка йшла повільніше, все ще не впевнена, слід їй відчувати полегшення чи лють. Її тривожила думка про те, що Вивірколапка збрехала їй — уперше в житті. Якщо тоді уві сні вона справді відчувала думки своєї сестри, то Вивірколапка вислизнула з табору далеко не лише для того, щоби поганятися за кролем.

Вийшовши на галявину, Листолапка побачила, що сестра вже поклала кроля біля устя печери медикішки. Вивірколапка глянула на неї та нявкнула:

— Могла би принаймні похвалити мене за те, що я його впіймала, — її голос досі звучав обурено, але в очі Листолапці вона не дивилася.

— Ти молодчина, — визнала Листолапка. — Він величезний! Тим паче що в тебе й без нього була вельми неспокійна ніч, — різкіше додала вона.

Вивірколапка застигла на місці, лише її очі рухалися, але й вони нарешті завмерли і сфокусувалися на обличчі сестри.

— Хто сказав?

— Я сама знаю. Ти майже всю ніч не спала. Що сталося? Я впевнена, ти не просто собі вийшла пополювати.

Вивірколапка потупила очі.

— Ой, та я просто звечора з'їла жабу, — пробурмотіла вона. — Певно, вона мені не пішла, та й усе.

Листолапка випустила кігті та впилася ними у розм'яклу землю. Вона щосили намагалася зберігати спокій, бо *знала*, що Вивірколапка їй бреше. Частина її хотіла завити, ніби маленьке кошеня: *«Ти моя сестра! Ти маєш мені довіряти!»*

— О, жабу, — нявкнула Листолапка. — То треба було прийти до мене по якісь трави.

— А, ну... — своєю білою лапкою Вивірколапка колупнула землю. Сестра бачила, що їй незручно — це виказували й прищулені вуха, і винуватий погляд, який вона кинула на неї. Чому Вивірколапка бреше?

— Уже все добре, — наполягала руда новачка. — Там не було чого тебе турбувати.

Вона з полегшенням відвела погляд, зачувши, як Попелюшка вийшла зі свого кубла. Димчасто-

сіре хутро медикішки було розкуйовджене, а в зубах вона тримала загорнутий у листя паунок.

— Як я бачу, нам принесли свіжину, — нявкнула вона, поклавши паунок на землю. — Вивірколапко, це просто розкішний кріль! Дякую.

Вивірколапка похапцем лизнула плече, а її очі аж засяяли від похвали медициці. Але вона досі уникала дивитися в очі сестрі.

Попелюшка знову підняла паунок і, нетвердою ногою підійшовши до Листолапки, поклала його перед нею.

Багато сезонів тому, коли вона ще була новачкою Вогнезора, Попелюшка ушкодила собі лапу на Громошляху. Вона так і не змогла завершити вояцьке тренування, але, видужуючи під опікою Жовтоіклої, колишньої Громової медикішки, віднайшла інший спосіб прислужитися Кланові.

— Листолапко, віднеси це Рябохвостій, будь ласкава, — нявкнула Попелюшка. — Тут макове насіння, щоб вона краще спала, бо її зуби вже надто болять. І нагадай-но їй, хай не дуже на них налягає.

— Так, Попелюшко, — Листолапка підняла паунок і поспішила на терен, дорогою востаннє озирнувшись на сестру. Більше розпитувати Вивірколапку вона не могла, а сестра все ще відмовлялася дивитись на неї. Листолапка відчула, як кожнісінька шерстинка на її тілі стала дибки від лихого передчуття, коли вона замислилася, що ж могло розверзнути цю прірву між ними.

— Вода! Допоможіть! Вода повсюди! Пливіть! — верещав Ожинокіготь, а тоді захлинувся,

коли стрімка солонна хвиля заповнила його рот, просякла хутро й потягла на дно. Він ошаліло перебирав лапами, намагаючись утримати голову над поверхнею, а тоді поглядом спробував відшукати яке-небудь бадилля, що мало би позначати протилежний берег, але перед ним були тільки безмежні, бурхливі, синьо-зелені хвилі. На видноколі Ожинокіготь помітив сонце, що занурювалося у хвилі, у полум'яне плесо, його вмирущі промені прокреслювали криваву доріжку, яка простягалась до нього. Тоді голова kota пішла під воду, і солонна хвиля наповнила рот.

«Потопаю! — подумки заволав Ожинокіготь, борючись за своє життя. — Зореклане, допоможи мені!»

Голова вояка виринула на поверхню, і його закрутила сильна течія, а задні лапи безпорадно метлялися десь унизу. Задихаючись, намагаючись ковтнути повітря, він збагнув, що дивиться на суцільну стіну піщанистого каміння. Його прибило до кручі? Ні, ці скелі були навіть вищі. Біля підніжжя вода засмоктувалася до темної діри, оточеної зубчастим камінням, від чого отвір скидався на зубатий зяючий рот. Жах Ожинокігтя лише зріс, коли він збагнув, що бистрина несе його прямісінько в ці кам'яні щелепи.

— Ні! Ні! — заволав він. — Допоможіть!

Ожинокіготь знову забив лапами й заборсався від жаху, але відчував, що слабнув усе дужче й дужче, а мокра шерсть тягла його донизу. Хвилі накочували, розбиваючись об скелі; тепер над ним виднілося тільки чорне устя, яке плювалося солоною піною, ніби збиралося ковтнути його заживо...

Коли очі Ожинокігтя розплющилися, над головою було вже листя, а не голі скелі; він лежав на встеленому мохом піску, а не тонув у бездонних водах. Ожинокіготь аж задрижав від полегшення, збагнувши, що прокинувся у своєму гнізді у вояцькому кублі. Гуркіт хвиль обернувся шумом вітру в гілках над його головою. Вода стікала зі щільного листяного покриву і маленькими крижаними краплями збиралася в хутрі на його шії. Ожинокіготь зрозумів, що до лісу нарешті прийшов дощ. У горлі дерло, наче він щойно наковтався солоної води, а в роті пересохло.

Ожинокіготь підвівся. Порохошуб підняв голову й пробурмотів:

— Та що з тобою не так? Може, ти трохи помовчиш і даси решті поспати?

— Пробач, — нявкнув Ожинокіготь. Тоді заходився вилизувати з шерсті клапті моху, але його серце все ще гупотіло так, ніби збиралося ось-ось вистрибнути з грудей. Він почувався ослабим і виснаженим, наче оце щойно справді з усіх сил боровся за життя у тій солоній воді.

Поступово в кублі пояснішало, і Ожинокіготь зрозумів, що зійшло сонце. Він підвівся на рівні, висунув голову з-поміж гілок і тут же закліпав, засліплений відблесками з поверхні води у калюжі, якою він хотів утамувати спрагу.

Свіжий легіт розганяв хмари. Галявина перед Ожинокігтем була залита блідо-жовтим світлом, відкинутим вранішнім сонцем, — воно відбивалося в калюжах на землі, у краплях води, що звисали з кожної гілки та з кожної стеблинки папороті. Увесь ліс, здавалося, впивався життєдайною

водою, дерева підводили заплігнене листя, щоби не пропустити жодної краплі.

— Дяка Зореклану! — нявкнула Мишошубка, виходячи з кубла побіч Ожинокігтя. — А то я вже мало не забула, як пахне дощ.

Ожинокіготь побрів галявиною до калюжки біля підніжжя Високого Каменя, де схилив голову і кілька разів сьорбнув, намагаючись вимити з рота солонуватий присмак. Він ніколи не уявляв, що вода може так смакувати. Як і решта котів, Ожинокіготь подеколи злизував сіль із поверхні каменів або відчував смак солі в крові здобичі. Але від самого спогаду про те, що йому доводилось ковтати просолену воду, кожнісінька шерстинка на його тілі ставала дибки.

Останні краплі дощу збрижили поверхню калюж і змили липке відчуття з шерсті Ожинокігтя. Він підвів голову, щоб насолодитися різким холодним душем, і помітив Вогнезора, який виходив зі свого кубла під Високим Каменем, балакаючи з чорним котом. Ожинокіготь здивовано збагнув, що другий кіт — то Круколап.

— Двоноги завжди роблять щось дивне, — саме казав Вогнезір, коли Ожинокіготь наблизився достатньо, щоби його чути. — Дякую за попередження, але я не думаю, що це якось нас зачепить.

Круколап, здається, нервував.

— Я знаю, що Двоноги часто поведуться нелогічно, але такого я ще не бачив. Біля Громошляху їх значно більше, ніж зазвичай, вони все ходять по краю в яскравих шубках. І в них тепер нові потвори — значно більші!

— Так, Круколапе, ти вже казав, — Вогнезір явно втрачав терпець від наполегливості свого

старого друга. — Але ми нікого з них у своїх угідях не бачили. Знаєш, що... — він замовк і підбадьорливо торкнувся Круколапа. — Я передам патрулям, — хай приглядають за всім незвичним.

Самітник трохи розгладив шерсть на плечах.

— Так, мабуть, більше ти нічого не вдієш.

— А дорогою додому можеш зазирнути до Вітряного Клану, — запропонував Вогнезір. — Вони ближче до тієї частини Громошляху, тому Високозорому таки варто знати, якщо відбувається щось дивне.

— Гаразд, Вогнезоре, я так і зроблю.

— Хоча стривай, у мене є краща думка, — нявкнув Громовий провідник. — Може, я частину шляху пройду з тобою? Заодно й поведу патруль до Чотиридерева. Почекай тут, я візьму Сіросмуга й Піскошторму, — і він рушив до вояцького кубла, не давши Круколапові змоги відповісти.

Коли Вогнезір пішов, Круколап помітив Ожинокігтя і приязно кивнув.

— Здоров, як ся маєш? — нявкнув він. — Як здобич, бігає?

— Добре. Все добре, — Ожинокіготь розумів, що його голос досі тремтить, а тому не здивувався, коли Круколап пильніше пригледівся до нього.

— У тебе такий вигляд, ніби за тобою цілу ніч ганявся виводок борсуків, — нявкнув самітник. — Щось не так?

— Та ні, все... — Ожинокіготь вплився кігтями в землю. — Наснилося погане, та й усе.

Круколап співчутливо дивився на нього.

— Не хочеш мені про це розповісти?

— Та то дурниця, справді, — промурмотів Ожинокіготь. Його вуха знову наповнив шум солоних

хвиль, які розбиваються об скелі й гуркочуть. І ось уже він усе розповідав Круколапові: безмежний обшир води, смак солі, коли вода наповнила його рот, зяючі чорні щелепи скелі, що загрожували поглинути його, і сонце, котре потопало в плесі кривавого вогню. — Це місце не може бути справжнім, — закінчив юний вояк. — Я не знаю, чому це мене так зачепило. Мені й без цього сну є про що думати.

На його подив, Круколап не квапився погоджуватися з тим, що Ожинокіготь побачив безглуздий сон про місце, яке існує лише в його бунтівній уяві. Натомість чорний кіт довго мовчав, з головою поринувши в роздуми.

— Солонна вода, скелі, — промурмотів він. Тоді сказав: — Це місце справжнє. Я вже чув про нього раніше, але сам ніколи не бачив.

— Справжнє? Щ-що ти маєш на увазі? — витріщився на нього Ожинокіготь, увесь наїжачившись.

— На ферму Двоногів час від часу приходять перекинці, коли мандрують кудись далеко, хочуть десь пристати на ніч і підкріпитися мишкою-двома, — пояснив Круколап. — Коти, які живуть ближче до місця, де сідає сонце. Вони розповіли нам із Ячменем про місце, де води більше, ніж ти можеш навіть уявити, ніби річка з єдиним берегом, але вся та вода надто солонна, щоби пити. Щоночі вода ковтає сонце у спалахах вогню, а воно безгучно стікає кров'ю на хвилі.

Ожинокіготь задрижав; слова самотника надто яскраво оживляли його сон, щоб він міг почуватися спокійно.

— Так, я бачив місце, де тоне сонце. А темна зубата печера?

— Цього я тобі не можу сказати, — зізнався Круколап. — Але цей сон тобі послали небезпричинно. Будь терплячим, і, можливо, Зореклан покаже тобі більше.

— Зореклан? — Ожинокіготь відчув, як у нього в животі все перевернулося.

— А як іще ти міг побачити місце, в якому ніколи раніше не був, якщо не волею Зореклану? — зауважив Круколап.

Ожинокіготь не міг не визнати, що в словах са-мітника була логіка.

— Скажімо, то саме Зореклан послав мені сні про Сонцеспад, — почав він. — А може бути таке, що вони спонукають мене *піти* туди?

Круколап здивовано розплющив очі.

— Піти туди? Нащо?

— Ну, допіру я бачив інший сон, — пояснив Ожинокіготь. — Я... здається, я зустрічав у лісі Синьозірку. Вона сказала мені про нове пророцтво, про велику біду, що насувається на ліс. І сказала, що мене було обрано... — він нічого не розповів про котів із інших Кланів. Хай навіть Круколап жив осторонь вояцького чину, він міг і не схвалити потаємні зустрічі з членами ворожих Кланів, на які ходив Ожинокіготь. — Чому ж? — збентежено закінчив юний вояк. — Чому не Вогнезір? Він би знав, що робити.

Якусь мить самітник поважно дивився на нього.

— Про Вогнезора колись також було пророцтво, — нарешті нявкнув він. — Зореклан пообіцяв, що вогонь врятує Клан, хоч і не уточнив, як

саме. Вогнезір його ніколи не розумів, не знав, що воно й до чого, аж поки Синьозірка сама не сказала йому перед смертю.

Ожинокіготь зустрівся з ним поглядом і не знайшов слів. Вояк чув про це пророцтво — всі коти в Клані чули, — то була одна з історій, які оповідали про їхнього провідника, — але йому ніколи й на гадку не спадало, що Вогнезір колись міг почуватися так само збентежено, як він оце зараз.

— Були часи, коли Вогнезір був геть молодим вояком, як і ти зараз, — провадив Круколап, ніби читаючи думки Ожинокігтя. — Він часто не знав, як прийняти правильне рішення. О, так, зараз він герой, він урятував ліс, але від самого початку його завдання здавалося таким само нереальним, як і твоє. Його пророцтво сповнилося, — додав самітник. — Можливо, зараз твій час. Пам'ятай, що Зореклан нічого не робить очевидним. Вони посилають нам пророцтва, але ніколи не кажуть достеменно, що саме треба робити. Предки чекають, що ми виявимо хоробрість та відданість, як і зробив Вогнезір.

Ожинокігтя здивувала шанобливість, з якою Круколап-самітник, що більше не жив у Клані, говорив про Зореклан. Чорний кіт трохи збентежено пробурмотів:

— Те, що я живу за межами лісу, ще не означає, що я відкидаю вояцький правильник. Це шляхетна стежа для кожного кота, і я захищатиму її так само охоче, як і будь-який вояк.

Він приязно кивнув Ожинокігтеві, а тим часом Вогнезір повернувся зі Сіросмугом та Піскоштормою. Ожинокіготь попрощався і проводив очима

четверо котів, що крокували галявиною й незабаром зникли в ялівцевому тунелі.

Якщо сни були правдиві — обидва сни, — тоді перед ним поставало надскладне завдання. Він і гадки не мав, де йому шукати солону воду, знав тільки, що треба йти за сонцем на захід. А ще він не уявляв, як далеко це місце: напевно, далі, ніж будь-куди забрідав який-небудь кіт із Клану.

У вухах відлунили слова Круколапа: *«Можливо, зараз твій час»*.

Чи інші троє котів також бачили сон про Сонцеспад? «Що, коли самітник має рацію? — запитав себе Ожинокіготь. — Що мені робити далі?»

Розділ 7

Ожинокіготь обережно вийшов із підліску біля річки й покуштував повітря, шукаючи котячих запахів. Сліди Громового Клану тут були усталені, але свіжіші за сліди Річкових котів на протилежному березі. Сподіваючись, що ніхто його не помітить, Ожинокіготь швидко помчав до води.

Бура вода спінилась навколо лап. За день випало ще більше дощу, хоча крізь хмари вже на решті почало трохи виднітися сонце. Ліс парувал. Річка піднялася, майже затопивши каміння, по якому коти переходили на інший берег, тож Ожинокігтеві довелося добре приготуватися, перш ніж стрибнути на перший камінь.

Він ішов зустрітися з Перохвостою та Бурешубом. Увесь день Ожинокіготь міркував про другий

сон, все більше впевнюючись, що їм треба піти до Сонцеспаду, аби дізнатися волю Зореклану. Цей сон був надто правдоподібним, щоб на нього не зважити. Ожинокіготь наче досі відчував у роті солоний присмак, тому здригнувся, коли бризки з каменя потрапили йому на носа — він очікував відчутти такий самий гострий біль. Їм треба було йти негайно. Його хутро стояло дибки від дивного почуття нагальності, він відчував, що немає часу чекати до наступного Зборища. Якщо в інших обраних котів також був цей сон, то їх неважко буде переконати.

Ожинокіготь не розповів Вивірколапці про другий сон. Він почував провину за те, що не дотримався обіцянки, проте розумів, що вона також захотіла би піти. А що би подумав Вогнезір, якби Ожинокіготь потягнув його доньку невідь-куди?

Холодна вода розбризкала з-під його лап, коли він приземлився на першому камені й пригнувся, готуючись до наступного стрибка. Перш ніж відштовхнутися лапами, Ожинокіготь знову оглянув берег. Незважаючи на тимчасовий мир між Громовим та Річковим Кланами, він не був певен, що сусіди йому зрадіють, якщо помітять на своїй території. Краще знайти Перохвосту та Бурешуба, перш ніж хто-небудь його побачить.

Ожинокіготь перестрибнув на наступний камінь, а тоді ще на один, здригаючись щоразу, як холодна вода бризкала на його хутро. Наступний камінець зовсім сховався під водою, і лише слабке дзюркотіння над поверхнею видавало його місцезнаходження. Зосередивши погляд на тому місці, Ожинокіготь стрибнув, але послизнувся на краю і впав у річку. Кіт перелякано занявчав,

а тоді його голова зникла під водою. Тіло скував жах, коли він опинився у бездонних синьо-зелених хвилях, як ті, що з його сну. Виборсавшись нагору, замість піщанистих скель Ожинокіготь побачив навколо комиші, а сіро-бура вода накочувала дрібними брижами, а не хвилями. Течія принесла його до протилежного берега, і Громовий вояк спробував виплигнути, сильно відштовхуючись від потоків води. Він із полегшенням зрозумів, що відчуває під лапами каміння. За мить йому вже вдалося встати і вибresti на міліну. Важко відсапуючись, кіт кинувся до берега й добряче обтрусився.

Раптом його ніздрі наповнив сильний запах Річкового Клану. Він пірнув у куш папороті й визирав з-поміж стебел. Та наступної миті Ожинокіготь уже подумки дякував Зореклану: на березі з'явилися Перохвоста й Бурешуб — саме їх він сподівався зустріти. Вояк вистрибнув із куща і став перед ними, увесь тремтячи.

— Привіт, — нявкнув він.

— Святий Зореклане! — Бурешуб оглянув його з голови до п'ят. — Ти що, покупатись вирішив?

— Я впав з каміння. Перохвосто, можна тебе на два слова?

— Звісно. Ти впевнений, що все гаразд?

— Так, зі мною все добре. Перохвосто, у тебе був другий сон?

Сіра кішка виглядала збентеженою.

— Ні, а що? У тебе був?

— Так.

Умостившись на траві, щоб зручніше було поговорити, Ожинокіготь коротко розповів їм про

Сонцеспад і зубату печеру, відчуваючи, як від страшних спогадів хутро знову стає дибки.

— Я зранку говорив із Круколапом — ну, ви знаєте, той саїтнік, що живе біля Високих Скель. Він сказав, що Сонцеспад — справжнє місце. І ще сказав, що пророцтва Зореклану завжди неясні. Ми повинні мати віру і вояцьку мужність, щоб їх зрозуміти, і вірити в те, що воля Зореклану завжди правильна.

— І це яка? — спитав Бурешуб.

— Я... мені здається, що нам варто піти до цього Сонцеспаду, — відповів Ожинокіготь, відчуваючи, як від страху стискається живіт. — Там Зореклан розповість нам те, що ми мусимо знати.

Поки він говорив, Перохвоста мовчки слухала, не відводячи погляду. Коли Громовий кіт замовк, вона поволі кивнула.

— Думаю, ти маєш рацію.

— Що? — підскочив Бурешуб. — Ти з глузду з'їхала? Ти ж навіть не знаєш, де те місце.

Перохвоста поплескала його хвостом.

— Не знаю, але Зореклан нас туди допровадить.

Ожинокіготь напружено чекав. Якщо Бурешуб не погодиться, він зможе розповісти все Леопардозірці, і Клан не відпустить Перохвосту.

Сірий вояк міряв кроками берег туди й назад, його хвіст настовбурчився від хвилювання.

— Віра і мужність — от їх нам точно буде треба, якщо ми збираємося піти в те місце, — бурмотів він. — Я досі не переконаний, що ти маєш рацію, зважай, — сухо кинув Бурешуб Ожинокігтеві. — Але якщо ні, то Зореклан мав би прислати інший знак, щоб ми повернулися.

Блакитні очі Перохвостої засяяли:

— То це значить, що ти підеш з нами, брате?

— Спробуй мене спинити, — похмуро нявкнув той і обернувся до Ожинокігтя. — Так, у мене не було жодних снів, але зайвий вояк вам не зашкодить.

— Це точно, — Ожинокіготь відчув таке полегшення від їхньої згоди, що навіть не намагався сперечатися. — Дякую вам обом.

— То коли вирушаємо? — нявкнув Бурешуб.

— Я думав, за день перед підповнею, — сказав Ожинокіготь. — Так ми матимемо вдосталь часу, щоб поговорити з іншими.

Він підвівся і підійшов до води. Сонце вже сідало, зафарбовуючи хмари червоним. Вітерець скуйовдив його вогке хутро, і Ожинокіготь знову здригнувся, — не так від холоду, як від думки про майбутню дорогу.

— Я знаю, що Вохрошубка піде, якщо я її попрошу, — нявкнув він, — але як бути з Воронолапом? Він скоріше з'їсть лисячого лайна, ніж піде з нами куди-небудь. Але якщо всі обрані коти не підуть разом, пророцтво може не сповнитися.

— Воронолап зрозуміє, — спробувала підбадьорити його Перохвоста, але Ожинокіготь лише подумав, що заздрить її переконаності.

— Ми допоможемо тобі вмовити його, — запропонував Бурешуб. — Він приходить до річки попиту щодня близько заходу сонця. Зараз уже пізно, тому пропоную зустрітися завтра і поговорити з ним усім разом.

— Гаразд, — вдячно моргнув Ожинокіготь. Дивно, але пророцтво здавалось йому вже не таким страшним, коли він поділився ним із дру-

зями. — Якщо Воронолап узагалі прийде після такого дощу. У Вітряного Клану мала би знову з'явитися вода.

— Якщо він не прийде, — рішуче нявкнула Перохвоста, — то просто вигадасмо щось інше.

Тієї ночі випало ще більше дощу. Струмки на пустирі Вітряного Клану вже мали б віджити, і це змушувало Ожинокігтя ще більше перейматися, що Вітряний новак не прийде до річки. Він увесь день не знаходив собі місця, і коли пішов у мисливський патруль з Порохошубом, Хмарохвіст навіть запитав, чи не завелися в нього мурахи в шубі. Коли кагат свіжини наповнили, Ожинокігтю знову вдалося непоміченим вислизнути з табору. Особливо вояк хотів уникнути зустрічі з Вивірколапкою, бо ж вона точно його спитає, куди він зібрався.

Коли Ожинокіготь дійшов до кордону з Річковим Кланом біля мосту Двоногів, сонце вже сідало. Невдовзі він помітив двох Річкових вояків, що піднялися берегом і стрімголов побігли через міст із похиленими головами. Бурешуб помахав йому хвостом, і Ожинокіготь побіг до них із Перохвостою на край мосту.

— Краще сховатися, — нявкнув Бурешуб. — Ми не знаємо, скільки прийде Вітряних котів, а тобі тут взагалі бути не можна.

Ожинокіготь кивнув. Вони втрьох залізли у сховок за терновим кущем біля того місця, куди Вітряний Клан приходив попити. Прямо під їхнім сховком шумно бурхала річка, несучи свої брунатні води.

Котам не довелося довго чекати. Скоро Ожинокіготь почув запах Вітряного Клану, і група котів з'явилася з боку Чотиридерева. Провідник Клану, Високозорий, ішов першим, а потім — Одно-вус та ще один рудий вояк, якого Ожинокіготь не пізнав. За ними йшли ще коти, й Ожинокігтеве серце забилося швидше, коли він помітив Воронолапа поруч із його виховником Багнокігтем.

Вітряні коти спустилися до берега і схилилися над водою попити. Ожинокіготь, уже дратуючись, стежив за Воронолапом, що стояв посеред гурту. Він був надто далеко, щоб можна було непомітно його покликати.

— Доведеться мені піти й покликати його, — промурмотіла Перохвоста. Вона вислизнула з-під куща й подалася до річки.

Ожинокіготь дивився, як Річкова воячка привіталася з Вітряними котами й перекинулася кількома словами з Ранньоквіткою — одною зі старійшин Клану. Їхня розмова видалася ввічливою, хоч і не надто дружньою; Ожинокіготь задумався, скільки ще протриває цей напружений мир між Кланами, якщо Вітряні коти будуть приходити пити до потоку тепер, коли посуха закінчилася.

Тим часом Перохвоста підійшла до Воронолапа й нахилилася до води. Ожинокіготь від хвилювання місив під собою землю, спостерігаючи, як кішка знову випростується, обтрушує воду з вусів і прямує назад до тернового куща. Воронолап за нею не йшов. Може, він вирішив, що більше не хоче брати участь у цьому завданні, чи, може, Перохвостій так і не вдалося сказати йому про збори?

— Що сталося? — шепнув він, коли Перохвоста знову заповзла у сховок під гіллям. — Ти з ним говорила?

— Усе гаразд, — кішка притулилася мордочкою до його плеча. — Він прийде. Просто не хоче, щоб Вітряний Клан побачив.

Поки вона говорила, Воронолап уже пішов від потоку й почав поволі підніматися берегом до куща. Його товариші досі пили. За кілька лисячих хвостів від сховку він роззирнувся, а тоді пірнув у куш, поки його ніхто не помітив.

Побачивши Ожинокігтя, Воронолап зміряв його ворожим поглядом.

— А я думаю, щось понесло Громовим Кла-ном, — прогарчав новак. — Що тобі ще треба?

Ожинокіготь презирнувся з Перохвостою. Це був недобрий початок.

— У мене був ще один сон, — сказав він і нервово ковтнув.

— Який ще сон? — голос Воронолапа був крижаний. — У мене не було. Чому Зореклан послав сон тобі, а не мені?

Бурешуб настовбурчив хутро на загривку, тож Ожинокіготь зрозумів, що краще прикусити язика.

— Я не знаю, — зізнався він.

Воронолап у відповідь лише форкнув, але мовчки слухав, як Ожинокіготь описував своє видіння.

— Круколап, той самітник, що живе на краю ваших земель, учора приходив до нашого табору, — на завершення сказав Ожинокіготь. — Він розповів мені, що Сонцеспад насправді існує. Я... я думаю, що Зореклан хоче, щоб ми туди пішли. І нам варто вирушати якнайшвидше, усім разом.

Воронолап широко розплющив очі.

— Я не вірю своїм вухам, — тихо нявкнув він. — Ти просиш нас покинути свої Клани

і валандатися не знати де — і Зореклан зна, наскільки це далеко! — просто тому, що в тебе єдиного був якийсь сон? Хтось помер і ти став провідником?

Ожинокіготь не міг змусити себе глянути йому в очі. Воронолап лише озвучив його власні сумніви.

— Я не намагаюся бути провідником, — промимрив він. — Просто кажу, чого, як мені здається, хоче Зореклан.

— Я піду, — додала Перохвоста. — Хоч у мене теж не було другого сну.

— Тоді ти ще більш мишомізка, ніж він, — відрубав Воронолап. — А я не піду. Мене скоро висвятять на вояка. Я важко для цього працював і не збираюся залишати Клан так скоро перед закінченням моїх тренувань.

— Але Воронолапе... — почав було Ожинокіготь.

— Ні! — новак вищирив зуби й загарчав. — Я не йду. Що подумає мій Клан?

— Може, вони вважатимуть тебе за героя, — нявкнув Бурешуб. Його погляд був серйозний. — Подумай, Воронолапе! Якщо дійсно насувається біда, гірша за всі, які ми раніше бачили, то що подумають Клани про котів, які їм допоможуть? Вони зрозуміють, скільки віри ми покладали на Зореклан, який вирядив нас на справжнє завдання, і дізнаються, скільки мужності нам це вартувало.

— Але ти навіть не обраний! — зауважив Воронолап. — Для тебе це все одно нічого не важить.

— Може й ні, та я йду з ними, — відповів Бурешуб.

— А Зореклан тому не дає нам чітких вказівок, бо хоче, аби ми проявили віру і мужність, — додав Ожинокіготь. — Це якості справжнього вояка.

— Воронолапе, будь ласка! — очі Перохвостої замиготіли. — Без тебе це завдання може провалитися. Пам'ятай, ти таки був обраний, і ти єдиний новак серед нас. Значить, вони вірять, що ти можеш це зробити.

Воронолап глянув на неї, вагаючись. Червона заграва на заході вже виблякла, залишивши їх у сутінках. Ожинокіготь чув, як Вітряні коти проходять повз їхній куш, повертаючись на свою територію. Воронолапу потрібно буде піти за ними, перш ніж вони помітять його відсутність. Більше не було часу вмовляти чи переконувати його.

— Гаразд, — зрештою нявкнув він. — Я піду, — новак примружив очі, глянувши на Ожинокігтя. — Лише не треба мені казати, що робити. Хай тобі хоч усі сни насняться, а наказів від тебе я не терпітиму!

Ожинокіготь ішов уздовж кам'яного тунелю під Громошляхом, оминаючи калюжі, що утворилися там після дощу. Навколо було темно і тхнуло Тіньовим Кланом.

Він пішов сюди одразу після розмови з Воронолапом. Річкові вояки пропонували піти з ним, але Ожинокіготь вирішив, що це надто ризиковано. Якщо Тіньові коти піймають його на своїй території, то краще нехай він буде сам. Вийшовши з іншого боку Громошляху, Ожинокіготь покуштував повітря, шукаючи свіжих запахів Тіньового Клану, але навколо витав тільки вогкий аромат

болотища. Ледь торкаючись животом землі, він перебіг через галявину у сховок під кущами.

На території Тіньового Клану було мало високих дерев. Більшу частину землі вкривали ожина і кропива, та ще мілкі озерця. Ожинокігтеві лапи грузнули в торфовищі з кожним кроком. Він ненароком намочив хутро на животі й аж здригнувся.

— І як Тіньовий Клан це витримує? — бурмотів вояк. — Тут так мокро. Дивно, що в них ще не повиростали перетинки на лапах!

Він добре знав, де шукати Вохрошубку. Колись вона розповіла йому про розлогий каштан біля потоку, який вів до Громового Клану. Очі сестри блищали, коли вона описувала своє улюблене містечко для сонячних ванн і полювання на білок, і це змусило Ожинокігтя задуматися, чи не сумувала вона тайкома за деревами Громового Клану. Якщо пощастить, Вохрошубка мала би бути на тому місці.

Ожинокіготь знайшов потік і пішов за ним. Час від часу, скрегочучи зубами, він стрибав на мілину, сподіваючись приховати свій запах від Тіньових вояків. Ожинокіготь побачив попереду патруль, що переходив річку, і присів під осокою, перечікуючи, доки коти зникнуть у підліску і розвіється їхній запах.

Невдовзі він дійшов до каштана. Його коріння розповзлося навколо, простягнувшись аж до потоку. Ожинокігтю здалося, що він завітрив запах сестри, але за густим покривом листя її не було видно.

— Вохрошубко! — тихо гукнув він. — Ти там?

У відповідь на нього навалилося щось важке і збило з лап. Ожинокіготь налякано скрикнув,

але раптом його тицьнули мордою у вогкий ґрунт. На його шию приземлилася лапа, пришпиливши його кігтями, а над вухом загарчав голос:

— Що ти тут робиш, дурний ти ковтюху?

Ожинокіготь полегшено видихнув. Лапа втягнула кігті, і вага спала з нього. Він зіп'явся на рівні. Вохрошубка сиділа на корені дерева і дивилася на нього.

— Якщо тебе тут знайдуть, то зроблять із тебе вороняче їдло, — зашипіла вона. — Що на тебе найшло?

— Дещо сталося. У мене був ще один сон, — сказав Ожинокіготь і швидко переповів їй усе.

Вохрошубка вмостилася між корінням і слухала.

— То Круколап каже, що це місце справжнє, — міркувала вона вголос, коли брат договорив. — І ти думаєш, що Зореклан хоче, аби ми туди пішли. Не забагато просять?

Ожинокіготь опустив вуха.

— Значить, ти не підеш?

Його сестра роздратовано смикнула хвостом.

— Хіба я таке казала? Звісно, піду. Але це не означає, що мені це подобається. І як щодо Бурешуба? Чому він повинен брати в цьому участь? Зореклан його не обирав.

Ожинокіготь зітхнув.

— Я знаю. Але спробуй його спини. До того ж він хороший вояк і може стати нам у пригоді. Ми не знаємо, з чим доведеться там зіштовхнутися. І ще одне, — додав він. — Вони з Перохвостою усе роблять разом. Думаю, це тому, що їхній батько в іншому Клані.

— Я їх розумію, — сухо відповіла Вохрошубка, але Ожинокіготь помітив, як вона співчувала тим двом Річковим воякам. Її батько загинув, а брат і мама залишилися у Грозовому Клані. Можливо, Вохрошубка почувалася чужачкою в тому Клані, який обрала. Та Ожинокіготь знав також, що її гордість і обов'язок перед Тіньовим Кланом не дозволять їй зізнатися у своїй самотності. Він відчув приплив жалю — уже не вперше — на думці про те, яка це велика втрата для Грозового Клану.

— Ти прислужишся своєму Клану, вирушивши в цю подорож, — нагадав їй брат.

— Це правда, — в голосі кішки зазвучала рішучість, яка зростала з кожним словом. — Зореклан, мабуть, обрав нас, бо вирішив, що нам це до снаги. Отже, ми маємо щось таке, чого не мають інші коти, — вона зіскочила з кореня і легко приземлилася біля Ожинокігтя. — У Тіньового Клану є багато сильних вояків для патрулів, вони зможуть прожити і без мене. Коли ми вирушаємо?

Ожинокіготь з любов'ю замуркотів.

— Ще не вже! Я сказав іншим, що в ніч перед підповнею. Зустрічаємося біля Чотиридерева.

Вохрошубка захоплено замахала хвостом.

— Я буду готова. А зараз, — додала вона, — краще мені провести тебе. Навіть обраним можуть вискубати хутро за порушення кордону.

Розділ 8

— Зміїні Скелі — то найкраще в лісі місце, щоб знайти кервель, — пояснювала через плече Попелюшка, накульгуючи затіненою папоротями стежкою. — Але зараз ми, спасибі тому драному борсуку, піти туди не можемо.

— То він і досі там? — запитала Листолапка. Вони з медицицею були у травничій виправі. Сонце, неначе діамант, сяяло з неба, яке знову розвиднілось, але дощ устиг відживити лісові рослини, тож Листолапка зараз насолоджувалась неймовірною прохолодою землі, йдучи вузьенькою стежкою за своєю виховницею.

— Так сказав досвітній патруль, — відповіла Попелюшка. — Так що пантруй... ой!

Вона кинулась у папороті та заходилась видряпуватися на піщанистий схил, на якому росло кілька кущиків пахучих трав; квітів уже не було, але Листолапка впізнала великі розложисті листки і, підійшовши ближче, відчула солодкавий запах кервелю.

— Скажи, для чого ми його використовуємо, — запитала Попелюшка, гризучи одне зі стебел біля основи.

Листолапка примружилась і спробувала згадати.

— Сік з листя від запалення ран, — нявкнула вона. — А якщо пожувати корінь — від болю в животі.

— Чудово, — муркнула Попелюшка. — Зараз можеш викопати кілька корінців, але небагато, інакше потім вони тут не ростимуть.

Вона продовжила гризти стебла, а Листолапка тим часом порпала землю в пошуках коріння. Навколо стояв сильний запах кервелю, від якого їхні голови почали йти обертом, але вже невдовзі вони відчули новий запах — він нагадував кислотний сморід Громошляху, але водночас був трохи іншим. Листолапка роззирнулась і помітила тонку стьожку диму, що здіймалася з куща засохлого орляка трохи нижче схилом.

— Попелюшко, глянь, — стривожено нявкнула новачка, показуючи туди своїм хвостом.

Медикішка роззирнулась і завмерла, хутро на її загривку наїжачилось, а очі спалахнули.

— Великий Зореклане, ні! — зойкнула вона. Тоді незграбно, припадаючи на ушкоджену лапку, почала спускатися вниз, до охопленого вогнем орляка.

Листолапка кинулася за нею і вже за кілька кроків обігнала медицицю. Коли новачка підійшла до палаючого куща, звідти шаркнув палючий спалах, засліпивши її. Кліпнувши, вона побачила на землі щось блискуче й прозоре — якийсь гострий шматочок сміття Двоногів. Сонце падало просто на нього, а орляк позаду все більше чорнів, посилаючи в небо стьожку диму.

— Вогонь! — загорлала Попелюшка, наздоганяючи. — Швидко!

Раптом орляк спалахнув. Листолапка сахнулася від стіни жару. Вже зібравшись кинутись навтьокі, вона побачила, що Попелюшка нерухомо стояла, дивлячись на шарлатно-помаранчеву заграву, яка дерлась на пожухлі стебла.

«Вона заціпеніла від паніки?» — подумала Листолапка. Піскошторма розповідала їй про страхітливий вогонь, який колись прокотився Громовим табором. Попелюшка вціліла, але деякі коти загинули, а вогонь мав бути особливо жахаючим для медикішки, якій не давала втекти пошкоджена нога.

А тоді Листолапка побачила, що очі Попелюшки заступив не жах, а щось інше. Її погляд був водночас зосереджений і відсутній, тож новачка, здригнувшись від вух до кінчика хвоста, збагнула, що її виховниця отримала повідомлення від Зореклану.

Вогонь почав пригасати так само швидко, як і спалахнув, і юна кицька полегшено зітхнула. Полум'я набуло ясно-бурштинового забарвлення й почало слабнути, орляк розсипався пластівцями попелу. Попелюшка відступила назад. Зараз їй наче було ще важче триматися на рівних, ніж зазвичай. Листолапка кинулась до неї, підтримала виховницю та допомогла їй сісти.

— Ти це бачила? — прошепотіла Попелюшка.

— Що бачила?

— У вогні... там був тигр. Я його ясно бачила, його велику голову, сильні лапи, а вздовж усього тіла — смуги, чорні як ніч... — голос медикішки

був хрипкий. — Знамення від Зореклану, вогонь і тигр разом. Це має щось означати, але що?

Листолапка похитала головою.

— Я не знаю, — зізналась вона, почуваячись наляканою й безпорадною.

Попелюшка нетвердо підвелась, відкинувши Листолапчині спроби допомогти їй.

— Нам треба повертатись до табору, — нявкнула вона. — Вогнезору слід негайно про це дізнатися.

Коли Попелюшка з Листолапкою повернулись, Громовий провідник був у кублі під Високим Каменем. Медикішка спинилась перед завісою лишайників, яка прикривала вхід, і гукнула:

— Вогнезоре? Мені треба з тобою поговорити.

— Заходь, — відповів голос провідника.

Листолапка вслід за своєю виховницею зайшла до кубла, в якому під дальньою стіною, згорнувшись у гніздечку з моху, лежав її батько. Голова провідника була ледь піднята, ніби Попелюшка шойно розбудила його. Але коли медикиця та її новачка ввійшли, він підвівся й потягнувся, вигнувши спину, так що під вогнистого кольору шубкою напнулися м'язи.

— Чим я можу допомогти?

Попелюшка підійшла до нього, а Листолапка тим часом тихенько всілася біля входу, обгорнувши лапки хвостом і намагаючись відігнати наростаюче відчуття небезпеки. Вона ніколи раніше не бачила, як Попелюшка одержує звістку від предків-вояків; їй не давав спокою жах, що з'явився в очах виховниці на зворотному шляху крізь вологий зелений ліс.

— Зореклан послав мені знамення, — почала медикішка. Вона описала, як сміття Двоногів притягло до себе сонячне проміння та підпалило орляк. — У вогні я бачила тигра. Вогонь і тигр пожерли орляк. Така сила, якщо її не загнuzдати, може знищити ліс.

Вогнезір присів перед нею, вчепившись лапами в землю. Його зелені очі так пильно вдивлялися в лице медикиці, що Листолапка майже боялася, що сіра шубка її виховниці ось-ось спалахне, ніби той сухий орляк у променях сонця.

— І що це, по-твоєму, означає?

— Я все намагалася з'ясувати, — нявкнула Попелюшка. — Не певна, що я маю рацію, але... у старому пророцтві про те, що «вогонь врятує Клан», вогнем був ти, Вогнезоре.

Громовий провідник здивовано глянув на неї.

— То ти думаєш, це й зараз стосується мене? Ну... хай так, а що з «тигром»? Тигрозір мертвий.

Листолапку аж замлоїло, коли її батько так легко назвав на ім'я страхітливого кота, котрий пролив стільки крові в гонитві за владою.

— Він мертвий, але його син досі живий, — тихо зауважила Попелюшка. Тоді зиркнула на Листолапку, ніби не певна того, що її новачці варто було це чути. Листолапка сиділа абсолютно спокійно, рішуче налаштована почути все до решти.

— Ожинокіготь? — вигукнув Вогнезір. — То ти кажеш, що *він* знищить ліс? Та ну, Попелюшко. Він так само відданий, як і будь-який інший вояк Клану. Пригадай тільки, як він бився на нашому боці проти Кривавого Клану.

Листолапці раптом також закортіло сказати щось на захист Ожинокігтя, хоч тут їй і не належало говорити. Вона не те щоб добре знала молодого вояка, але інстинкт поривав її волати: «Ні! Він ніколи не зашкодить ні своєму Клану, ні лісу».

— Вогнезоре, думай головою, — роздратовано сказала Попелюшка. — Я не сказала, що Ожинокіготь знищить ліс. Але якщо «тигр» означає не його, то кого тоді? І ще дещо... якщо «тигр» — це син Тигрозора, тоді, можливо, «вогонь» — то донька Вогнезора.

Листолапка стрепенулася, ніби її вкусив борсук.

— Ой, та я не про тебе, — Попелюшка дещо здивовано повернулася до своєї новачки. — За тобою я пригляну, не переймайся, — перевівши погляд на Вогнезора, вона додала: — Ні, я радше гадаю, що це про Вивірколапку. Зрештою, в неї така само вогниста шубка, як і в тебе.

Відчуття полегшення, якому встигла віддатися Листолапка, втонуло у страху й відчаї, коли вона збагнула, до чого хилить медикішка. Її рідна сестра — киця, якою вона дорожила понад усе! Невже пророцтво передрікало Вивірколапці скоїти щось настільки жахливе, що її ім'я проклинатимуть усі Клани? Так само, як зараз королеви розповідали неслухняним кошеняткам: якщо вони не будуть слухатися, їх забере Тигрокіготь.

— Моя власна донька... у неї шпичка в одному місці — це так, але чи вона небезпечна... — Вогнезір виглядав глибоко стурбованим. Листолапка бачила, що він надто поважає мудрість медикішки, аби оскаржувати її версію, хоча такі слова

й були гіркіші від мишачої жовчі. — І що ж, потвоєму, мені робити? — безпорадно запитав провідник.

Попелюшка похитала головою.

— Це тобі вирішувати, Вогнезоре. Я можу хіба переказувати тобі те, що мені являє Зореклан. Вогонь і тигр разом — небезпека для лісу. Але моя порада: поки що не кажи Кланові ні про що, бодай доки я не отримаю ще один знак. Вони лише панікуватимуть, і це погіршить справу, — вона повернула голову і вперла у Листолапку крижаний погляд. — Нічого про це не розповідай, це питання твоєї відданості Клану.

— Навіть Вивірколапці? — нервово запитала Листолапка.

— Особливо Вивірколапці.

— Мені доведеться розповісти Сіросмугові, — нявкнув Вогнезір. — І Піскоштормі. Одному Зорекланові відомо, що про це подумає Піскошторма!

Попелюшка кивнула.

— Гадаю, це буде мудро.

— А ще, мабуть, варто буде тримати їх окремо одне від одного, — практично до себе промовив Вогнезір. Листолапка бачила, як він розривається між бажанням зробити якнайкраще для свого Клану та глибокими почуттями до доньки і молодого вояка, який раніше був його новачком. — Вона ще новачка, він вояк — це буде неважко, — провадив провідник. — Переконаємося, що в них удосталь роботи, і такої роботи, яку треба виконувати нарізно. Можливо, Зореклан пошле нам іще одне знамення: повідомить, коли мине небезпека? — припустив він, із надією позираючи на Попелюшку.

— Може, — але медикішка звучала не дуже впевнено. Вона встала і махнула хвостом Листолапці, показуючи йти за нею. — Якщо так буде, ти дізнаєшся перший.

Попелюшка схилила голову й позадкувала з кубла. Листолапка вже було рушила за нею, завагалася, тоді кинулась до батька і зарилась мордочкою в його шубу, бажаючи водночас заспокоїти його і знайти заспокоєння для себе самої. Що б там не означало це знамення, вона його боялася. Кицька відчула, як шорсткий язик Вогнезора лизнув її за вухом. Їхні погляди зустрілись, і в очах батька Листолапка побачила відображення її власних страху й бентеги.

Тоді Попелюшка ззовні гукнула: «Листолапко!» — і ця мить скінчилася. Новачка схилила голову перед своїм провідником і залишила його самого — чекати подальших новин від Зореклану про долю Громових котів.

Розділ 9

Ожинокіготь узяв собі з кагату тлустого дрозда і відійшов на кілька кроків, перш ніж усівся їсти його. Сонцепік уже минув, тож галявина кишіла котами, які насолоджувались теплом. Ожинокіготь помітив Листолапку, котра прямувала до кубла старійшин, несучи в зубах клубок трав. Він здивувався з того, якою нещасною вона виглядала; можливо, в неї були негаразди з виховницею, хоча важко було уявити, як Попелюшка може бо-дай когось довести до такого стану.

Ближче до кропивного куща обідали Вогнезір із Сіросмугом та Піскоштормою. Вгризаючись у свою здобич, Ожинокіготь помітив, як його провідник підвів голову та пильно глянув на нього таким поглядом, наче обіцяв негаразди. Ожинокіготь не розумів, що поганого він міг зробити, принаймні з того, про що відомо Вогнезору. І раптом його хутро неспокійно заворушилося: та ж не міг провідник дізнатися про його сни?

Вояк уже наготувався піти до нього на першу ж вимогу, щоби пояснити, розповісти все, що останнім часом непокоїло його, але першою його покликала Вивірколапка. Вона вхопила мишу з кагату і, підійшовши, всілася поруч.

— Хух! — вигукнула новачка, кидаючи мишу на землю. — Я думала, що ніколи не закінчу годувати старійшин. У Довгохвоста апетит, як у голотної лисиці! — вона відкусила шматочок своєї здобичі й одразу проковтнула його. — То що там у тебе? Не бачив нових повідомлень від Зореклану?

Ожинокіготь доїдав свого дрозда.

— Тссс... не так голосно, — прошипів він.

То було наступного дня після його зустрічі з Воронолапом та відвідин Тіньових угідь, тож Ожинокіготь сам іще не вирішив, що саме слід розповісти Вивірколапці про його другий сон. Якби він зник за день до чверті місяця, нічого їй не сказавши, це порушило б частину їхньої угоди, але вояк і справді не знав, що сказати, якщо норавлива новачка неодмінно захоче піти з ними.

— Ну, то що? — далі тиснула Вивірколапка, притишивши голос.

Ожинокіготь повільно жував, відтягуючи час. Він щойно збагнув, що допитливій киці щось та доведеться сказати, бо тільки так він зможе припинити її розпитування.

Вогнезір тим часом відійшов від свого місця біля куща кропиви і зараз стояв просто над ними. Ожинокіготь заціпенів, інстинктивно випустивши кігті, що глибоко впилися в груди дрозда.

— Вивірколапко, я хочу, щоб ти пішла із Шипокігтем, — наказав провідник. — Він показува-

тиме Мідиколапові найкращі місця для полювання біля Чотиридерева.

Вивірколапка відгризла ще шматок миші та облизала вуса.

— А це обов'язково? Я вже купу разів була там із Порохошубом.

Вогнезір смикнув хвостом.

— Так, це обов'язково. Коли провідник тобі наказує — ти слухаєшся.

Вивірколапка глянула на Ожинокігтя і закотила очі, тоді вхопила рештки своєї миші й проковтнула їх.

— *Негайно*, Вивірколапко, — знову смикнув хвостом Вогнезір. — Шипокіготь чекає, — він кивнув на смугастого вояка, який уже крокував галявиною з Мідиколапом.

— Може, я бодай спокійно доїла би? — огризулася Вивірколапка. — Я весь ранок на лапах, знаєш, бігаю біля старійшин.

— Так і має бути! — відрізав Вогнезір. — У цьому й полягає новацтво. Щоб я більше не чув, як ти нарікаєш.

— Я *не нарікаю*! — спалахнула Вивірколапка, зриваючись на рівні. — Я лише кажу, що мені хотілося би поїсти в тиші та спокої. Чому ти постійно до мене присікуєшся? Ти мені не *виховник*, тому припини так поводитися. Чи ти просто боїшся, що я тебе підведу, що не дотягну до блискучого прикладу нашого великого провідника?

І, не чекаючи відповіді, вона крутнулася й побігла до Шипокігтя та Мідиколапа, які були вже біля виходу з табору. Ожинокіготь помітив, що смугастий вояк неабияк здивувався, коли Вивірколапка заговорила до нього, хоч він і був над-

то далеко, щоби розчути слова. І йому саянуло, що Шипокіготь узагалі не чекав, що руда новачка має приєднатися до патруля. Тоді вояк кивнув, і всі троє зникли в тунелі.

Вогнезір понуро спостерігав за відходом Вивірколапки. Тоді, не кажучи жодного слова Ожинокітеві, повернувся і пішов до Сіросмуга з Піскоштормою. Ожинокіготь почув, як Піскошторма прогарчала:

— Ти ж розумієш, що не варто так із нею поводитися. Що більше ти нею командуєш, то сильніше вона затинається на своєму.

Вогнезір відповів, але так тихо, що Ожинокіготь нічого не розчув; тоді коти підвелися й рушили до Вогнезорового кубла.

«До чого це все було? — подумав Ожинокіготь. — Вивірколапка роздратувала Вогнезора, тож він вигадав якусь причину, щоб забрати її з табору». А тоді вояк похолов. *Можливо, щоб забрати її від мене?*

Якщо його правда, то причина цьому може бути єдина. Вивірколапка, певно, розповіла батькові про перший сон та про зустріч з іншими котами біля Чотиридерева. Можливо, вона зробила це зумисно, а можливо, просто бездумно обмовилася. Та хай там що, Ожинокіготь знав: попереду в нього ще більші клопоти. Єдине, що тепер не треба було, — розповідати їй про свій другий сон, бо ж новачка вочевидь порушила угоду, яку вони уклали біля Чотиридерева.

Намагаючись бодай тимчасово викинути з голови переживання, він повернувся до кагату. Якщо через кілька днів йому доведеться вирушити у тривалу виправу, потрібно побільше їсти

й нарощувати силу. Також треба буде попросити в Попелюшки тих трав для мандрівки, що їх їдять коти перед виправою до Високих Скель, тільки доведеться вигадати спосіб повернути це, не збудивши підозр медикішки.

Ожинокіготь уже потягнувся за тлустою водяною мишкою, коли це почув голос позаду себе.

— Агов, що це ти робиш?

То була Мишошубка. Ожинокіготь озирнувся й побачив кицю, що сиділа за кілька лисячих хвостів від нього, пропікаючи його поглядом.

— Я спостерігала за тобою, — провадила вона. — Ти вже поїв. І ще не полював сьогодні, щоб заслужити на додаткову здобич.

Ожинокіготь засоромився.

— Пробач, — промурмотів він.

— Є за що, — кинула Мишошубка.

Хмарохвіст, який сидів біля неї, весело замуркотів.

— Він змагається із Сіросмугом, — почав дражнитися білий вояк. — Здається, одного завзятого їдця нам у Клані недостатньо. Не зважай, Ожинокігтю. Не хочеш пополювати зі мною та Ясносердою? Ми наловимо стільки мишей, що й ти не з'їси, хочемо подвоїти кагат.

— Ем... дякую, — затнувся Ожинокіготь.

— Постривай-но, я приведу Ясносерду, — Хмарохвіст кинувся до вояцького кубла, а Мишошубка, востаннє зиркнувши на Ожинокігтя, рушила за ним.

Ожинокіготь вирішив запропонувати друзям піти до Чотиридерева, де вони могли б зустрітися з патрулем Шипокігтя. Молодий вояк хотів притиснути Вивірколапку й випитати в неї, що саме

вона розповіла батькові. Якщо Вогнезір знав, що Зореклан обрав чотирьох котів, по одному з кожного Клану, він би мав застерегти інших провідників та покінчити з їхньою виправою ще до початку.

Але патруль Ожинокігтя не побачив ні сліду Вивірколапки чи інших котів. А коли вони з Хмарохвостом та Ясносердою повернулись до табору, наловивши достатньо здобичі, щоби додати до кагату, вже западала ніч і більшість котів розходила-ся по своїх кубельцях.

Ожинокіготь чатував на терені, аж поки звідти вирушив вечірній патруль і над деревами засяяв місяць, але так і не побачив Вивірколапки. Тієї ночі він спав погано, думаючи про пророцтво та мимовільну причетність до нього молоді киці.

Наступного ранку, щойно прокинувшись, Ожинокіготь вийшов із вояцького кубла, рішуче налаштований знайти руду новачку й одержати якісь відповіді на свої запитання. Проте, здавалося, сам Зореклан повернувся проти нього, та так, що хоч бери й плач з безпорадності. Щойно він ступив на галявину, як Сіросмуг негайно гукнув його на досвітній патруль із Карохвісткою та Дошовусом. Поки вони повернулися, оббігавши замалим не всі угіддя, був уже сонцепік. У новацькому кублі, коли Ожинокіготь нарешті його перевірів, було порожньо, а позаяк Порохошуба теж ніде не було. Він припустив, що Вивірколапка пішла на впоряд зі своїм виховником.

Він передрімав полуденне сонце, на короткий час забувши про свої турботи і розчинившись у тихому мурмотінні бджіл та в зітханнях вітру між гіллям. Прокинувшись, Ожинокіготь помітив

Вивірколапку, що вислизала з тунелю, тримаючи в зубах шматок старої підстилки. Він уже підірвався на лапи і готовий був піти за нею, коли це хтось гукнув його на ім'я.

До нього йшов Орлякошуб зі своєю новачкою Білолапкою. Брунатний кіт чомусь виглядав стриженим.

— Привіт, Ожинокігтю. Я... я оце думав, може, ти захочеш подивитися на наш впоряд, — нявкнув він.

Ожинокіготь здивовано витріщився на нього. Вояки ніколи не стежили за новацькими в порядах, хіба що вони самі були виховниками. Швидко зиркнувши на тунель, у якому зникла Вивірколапка, він відповів:

— Ем... дякую, Орлякошубе, але якось іншим разом, добренько?

І Ожинокіготь швидко рушив до виходу з табору, але майже відразу збагнув, що Орлякошуб не відстає від нього.

— Та просто Вогнезір подумав, що це для тебе буде гарна практика, — пояснив старший вояк. — На час, коли в тебе будуть власні новаки.

Ожинокіготь загальмував.

— Так, давай розберемося, — нявкнув він. — *Вогнезір* попросив тебе попросити мене, щоб я спостерігав за вашим із Білолапкою в порядом?

Орлякошуб, геть присоромлений, відвів погляд убік.

— Так, — нявкнув він.

— Але ми *ніколи* такого не робимо, — запротестував Ожинокіготь. — Зрештою, у мене ще кілька повень до того, як кошенята Папоротехмарки будуть готові стати новаками.

Орлякошуб знизав плечима.

— Наказ є наказ, Ожинокігтю.

Ожинокіготь закліпав.

— То це *наказ*?

Він роздратовано затряс головою. То Зореклан не був проти нього — це був його власний провідник. І це й не дивно, якщо Вивірколапка розповіла Вогнезорові, що один з його вояків отримував пророчі сни і не казав про це решті Клану.

Сердитий Ожинокіготь вийшов із табору слідом за Орлякошубом та його новачкою до піщанистої лощовини, де проходили впоряди. Сівши на краю, він стежив, як Орлякошуб відпрацьовує з Білолапкою бойові прийоми. Трохи згодом прийшли Мишошубка з Косариколапом, і новачки почали жартома боротися. Ожинокіготь спостерігав, як Білолапка скочила й легенько щипнула Косариколапа за шию. Той притьмом обернувся, розчепірів свої довгі чорні лапи й стрибонув на неї, пришпиливши до землі. «Вони обоє добре справляються», — ліниво зауважив Ожинокіготь, знуджено позіхаючи.

«Я в цей час міг робити щось корисне», — пригнічено подумав він. Залишалось лише два дні до запланованої зустрічі з іншими котами біля Чотиридерева та їхньої подорожі. Йому треба якнайшвидше поговорити з Вивірколапкою.

Коли Мишошубка оголосила паузу і двоє новачків вилізли з лощовини, обтрушуючись від піску, Ожинокіготь повернувся до табору, ще більш рішуче налаштований знайти Вивірколапку й отримати від неї відповіді. На його полегшення, коли він вийшов з ялівцевого тунелю, то помітив її

з Мідиколапом біля новацького кубла. Перебігши через галявину, вояк став перед нею і сказав:

— Я хочу з тобою поговорити.

Він знав, що наказами Вивірколапку не візьмеш, тому вже приготувався до в'їдливої відповіді, і дуже здивувався, коли вона швидко, зиркнувши на Мідиколапа, нявкнула:

— Гаразд, але не тут. Зустрінемося за яслами.

Ожинокіготь кивнув і пішов привітатися із Сажошубом та Золошубом, які саме повернулися зі здобиччю. Він спинився біля входу до ясел, де сиділа Папоротехмарка з кошенятами, і, намагаючись звучати якомога невимушеніше, зауважив, які вони вже сильні та здорові. Тоді попрямував за ясла на піщанистий моріжок, оточений кропивою, де коти справляли нужду.

Вивірколапка вже чекала на нього, ховаючись у тіні.

— Ожинокігтю, я...

— Ти все розповіла батькові, звісно? — перебив він. — Після того, як обіцяла мовчати!

Вивірколапка випросталася й глянула йому в очі, наїжачивши хутро на загривку.

— *Ні!* Я ні слова не сказала жодному коту.

— Тоді чому Вогнезір так пильнує, щоб ми не зустрічалися?

— О, то ти теж помітив? — Вивірколапка намагалася говорити спокійно, але коли продовжила, її голос підвищився: — *Не знаю!* Присягаюся, я не казала йому нічого. Але він дивиться на мене так, ніби я зробила щось погане, але ж я *не зробила*.

Відчувши раптове співчуття до збентеженої й засмученої кицьки, Ожинокіготь підійшов ближче й притулився до неї мордочкою, але вона відсахнулася від нього, виширивши зуби.

— Я сама можу з цим впоратися. Листолапка теж чомусь засмучена, — додала Вивірколапка. — Вона нічого не розповідає, але я знаю.

Ожинокіготь сів і глянув повз кропиву на тернову огорожу навколо табору, але насправді його думки полинули десь значно далі. Він не міг зрозуміти Вогнезорової поведінки, якщо Вивірколапка нічого йому не розповіла. Вояк не хотів думати, що вона брехала, тож це означало, що у Вогнезора були інші причини злитися на них обох. І що б це могло бути?

— Може, нам варто його спитати? — запропонував він. — Якщо б він сказав, у чому справа, ми могли би все пояснити.

Вивірколапка наче засумнівалася, але не встигла відповісти, бо позаду хтось почав пробиратися через кропиву. Скочивши на лапи, Ожинокіготь обернувся й побачив самого Вогнезора, а за ним — Сіросмуга.

— Так-так, — підійшов провідник і став між донькою та Ожинокігтем. — Мідиколап сказав, що тебе можна буде знайти тут.

— Ми не робили нічого протизаконного! — випалила Вивірколапка.

— Цікаво, що ж, на твою думку, ви *робили*, — пильно глянув на неї Вогнезір, а тоді перевів погляд на Ожинокігтя. — Гаяли час, от що, коли стільки роботи навколо.

— Ми працювали весь день, Вогнезоре, — нявкнув Ожинокіготь, з повагою схиливши голову.

— Це правда, Вогнезоре, — сказав Сіросмуг.

Провідник скося глянув на воєводу, але не відповів.

— І ти думаєш, що робити більше нічого? — запитав він Ожинокігтя. Молодий вояк відкрив

було рота, щоб заперечити, але провідник не дав йому такого шансу. — Якщо ти такий впевнений, — продовжив Вогнезір, — то піди приглянь за старійшинами. Морозошубка сьогодні начіпляла реп'яхів. Можеш допомогти їх вискубати.

Ожинокіготь розізлився. Це була робота новаків! Але з холодного смарагдового погляду Вогнезора він зрозумів, що не було сенсу сперечатися.

— Так, Вогнезоре, — промимрив вояк і подивав на терен.

Коли кропива знову затулилася, відділивши його від решти котів, він спинився послухати, що Вогнезір скаже Вивірколапці. Провідник говорив таким самим жорстким тоном.

— Вивірколапко, у тебе є кращі заняття, ніж тинятися біля такого недосвідченого вояка, як Ожинокіготь. На майбутнє тримайся ближче до свого виховника.

Ожинокіготь не почув її відповіді, а слухати далі було небезпечно. Журба заполонила його, і він поплівся до кубла старійшин. Чомусь Ожинокіготь утратив повагу провідника, і якщо Вивірколапка дійсно нічого не розповідала батькові про сон і зустріч з іншими котами біля Чотиридерев, то він не міг зрозуміти причини цього.

Через дві ночі Ожинокіготь уже мусив вирушати з котами з інших Кланів на пошуки Сонцеспаду і побачити, що їм вказала північ. Як він узагалі міг куди-небудь піти, коли Вогнезір так пильно за ним наглядав? Ожинокіготь геть зажурився. По тілу пробігли мурашки, коли він зрозумів: аби залишитися вірним пророцтву і Зореклану, йому доведеться зрадити власного провідника.

Розділ 10

Ожинокіготь дуже погано спав тієї ночі, а коли таки засинав, йому являлись сни, повні Вогнезорового гніву, і видава, як провідник проганяє його геть із табору. Коли він наступного ранку вибрів із вояцького кубла, то почувався досі втомленим. Йому стало тільки гірше на згадці, що це останній день перед подорожжю.

Сіре вранішнє світло пробивалося крізь гілля, вітер був прохолодний. Покуштувавши повітря, Ожинокіготь відчув перші ознаки наближення падолисту. Наближались зміни, незважаючи на те, що він та інші обрані коти намагатимуться зробити.

Увесь день Ожинокіготь навіть не намагався поговорити з Вивірколапкою. Хоч Вогнезір і не заборонив їм зустрічатися, та йому, вочевидь, не дуже хотілося їхнього спілкування. Не було сенсу навмисно шукати собі проблем. Ожинокіготь помітив новачку, що виходила з табору за Порохо-

шубом. Вона виглядала незвично покірною з опущеною головою й прищуленими вухами.

— Виглядаєш так, ніби впустив кроля і знайшов землерийку, — промовив позад нього жвавий голос. Озирнувшись, Ожинокіготь побачив Мишошубку. — Хочеш піти на полювання зі мною й Косариколапом? — нявкнула кішка.

Раптом Ожинокіготь відчув, що зовсім не має сил для полювання чи чогось іще. Через цю застрашню подорож гризоти обсіли його, ніби коти на Зборищі. Невже його справді обрали і він мусить повести інших чотирьох котів невідь-куди, щоб боротися з небезпеками, про які вони не мали жодного поняття?

Мишошубка досі чекала на відповідь Ожинокігтя. Він усе гадав, чи не була її пропозиція спільно полювати просто виконанням Вогнезорового наказу зайняти його чим-небудь. Проте брунатна кішка по-дружньому підморгнула, і вояк зрозумів, що краще йому піти на полювання, ніж тинятися табором і мучитися турботами. Може, якщо він принесе багато здобичі, то це допоможе йому повернути прихильність Вогнезора.

Але полювання не вдалося. Косариколап увесь час відволікався, ніби грайливе кошеня на своїй першій прогулянці. Якось, коли новак вистежував мишу, повз нього пролетів листочок і він підняв лапку, щоб його відбити. Миша почула рух і притьмом забігла під корінь.

— Ну чесно! — зітхнула Мишошубка. — Ти думаєш, що здобич буде ставати в рядочок і сама застрибувати тобі до рота?

— Пробач, — присоромлено нявкнув Косариколап.

Після того він старався більше. Коли патруль натрапив на білку, що гризла жолудь посеред галявини, Косариколап почав підкрадатися до неї, обережно переставляючи кожен лапу. Він уже було приготувався до стрибка, як змінився напрям вітру і доніс його запах до здобичі. Білка стрепенулася, настовбурчила хвоста і майнула на край галявини.

— Не пощастило! — гукнув Ожинокіготь.

Косариколап, не відповівши, погнав за білкою і зник у підліску.

— Агов! — крикнула йому вслід Мишошубка. — Ти так ніколи білку не спіймаєш, — та Косариколап не поспішав повертатися, і його виховниця смиренно зітхнула. — Одного дня він зрозуміє.

Вона пішла в куші шукати новака. Залишившись наодинці, Ожинокіготь став нерухомо, прислухаючись, чи не чути деінде здобичі. Під поближнім деревом щось тихо шаруділо. Вибігла мишка, шукаючи зернят. Ожинокіготь став у мисливську стійку і поплазував до неї, намагаючись ледь торкатися землі лапами. Тоді вистрибнув і прибив здобич одним швидким ударом.

Він притрусив її землею, щоб підібрати пізніше, і трохи пошкодував, що Мишошубки не було поруч і вона не бачила його улову. Зрештою, кішка могла би сказати Вогнезорові, що Ожинокіготь досі добре полює для свого Клану, — і якими б не були звинувачення провідника, щодо цього він би точно не мав чого сказати. Наслухаючи ще здобичі й пообіцявши собі останнє гарне полювання перед відходом, він нашорошив вуха й почув, як щось значно більше шелестить у кущах із про-

тилежного боку від того, де зникли Мишошубка з Косариколапом. Ожинокіготь вдихнув ротом повітря, але не відчув нічого, крім запаху Громових котів. Він почав підкрадатися ближче, але раптом шарудіння погучнішало і пролунав лютий вереск. Ожинокіготь перейшов на біг, але за ожиновими заростями спинився мов укопаний.

Перед ним був кущ ялівцю, а через його товсті колючі гілки намагалася протиснутися Вивірколапка. Її передні лапи висіли над землею, а хутро заплуталося в колючках. Ожинокіготь не втримався й засміявся.

— Розважаєшся?

Вивірколапка миттю повернула голову й кинула на нього розлючений погляд.

— Правильно, смійся, дурний ти клубок шерсті! — кинула вона. — Може, десь потім, коли матимеш час, допоможеш мені звідси вилізити!

Зараз кицька була вже більше схожа на стару Вивірколапку, ніж те зажурене створіння, яке він залишив у таборі цього ранку. Ожинокіготь одразу повеселішав. Махаючи хвостом, він підбіг до неї.

— Як ти примудрилася так застрягнути?

— Я бігла за мишею, — сердито пояснила Вивірколапка. — Рябохвостій закортіло мишки, а я подумала, що краще послухатися, бо, здається, Вогнезір хоче, щоб я довіку годувала старійшин. Я забігла сюди, бо думала, що тут вдосталь місця, аби пролізти.

— Але його тут мало, — застережливо зауважив Ожинокіготь.

— Тепер я вже знаю, мишомізкий! Зроби щонебудь!

— То стань спокійно.

Ожинокіготь підійшов ближче, щоб оглянути найгірші вузли, а тоді почав обережно зубами й кігтями відчіпляти її хутро. Деякі колючки штрикали його в носа, і очі від того сльозилися, але він продовжував, не кажучи ні слова.

— Почекай, — зрештою промурмотіла Вивірколапка. — Думаю, я вже можу вилізти.

Ожинокіготь відскочив убік, і новачка подалася вперед, загрибаючи передніми лапами землю й витягуючи задні з переплечених гілок. За мить вона вже була вільна і, роздратовано обтрусившись, озирнулася на клапті рудого хутра, що звисали з колючок позаду.

— Дякую, Ожинокігтю, — нявкнула кицька.

— Ти не поранилася? — спитав він. — Може, варто піти до Попелюшки, щоб вона...

— Вивірколапко!

Ожинокіготь застиг, а його серце упало в п'яти. Він поволі обернувся й побачив Вогнезора, що прямував якраз до них. Провідник перевів крижаний погляд з Ожинокігтя на доньку, а тоді назад.

— То це так ви виконуєте накази? — прогарчав він.

Від несправедливого Вогнезорового ставлення Ожинокіготь аж мову втратив. Кілька митей він ще шукав слова для відповіді, а коли знайшов, то зрозумів, що вони звучали винувато.

— Я не порушував наказів, Вогнезоре.

— Ой, справді? Ну вибач, — голос Вогнезора був сухим і твердим, як випалений сонцем камінь. — Мені здавалося, що ти мав бути у мисливському патрулі, але я, мабуть, щось недочув.

— Я *і є* у мисливському патрулі, — відчайдушно нявкнув Ожинокіготь.

Вогнезір демонстративно озирнувся.

— Щось я не бачу Мишошубки й Косариколапа.

— Косариколап погнався за білкою, — сказав Ожинокіготь і махнув хвостом у його бік. — А Мишошубка побігла за ним.

— Чому ти такий жахливий? — перебила Вивірколапка, дірявлячи поглядом батька. — Ожинокіготь не зробив нічого поганого.

— Ожинокіготь не робить того, що йому наказано, — прогарчав Вогнезір. — Це не відповідає вояцькому правильнику — не тому, який знаю я.

Вивірколапка скочила на лапи й стала ніс до носа з батьком. Вона підвищила голос і розлючено закричала:

— Я застрягла у кущі! Ожинокіготь мені допомагав! Він не винен!

— Тихо! — гаркнув Вогнезір. Лише щойно Ожинокіготь усвідомив, наскільки батько й донька були схожі: палаючі зелені очі, найжачене вогнисте хутро. — Тебе це не стосується.

— А мені здається, що навпаки, — відрубала Вивірколапка. — Ти кричиш на Ожинокігтя щоразу, як він лише погляне на мене...

— *Тихо!* — зашипів Вогнезір.

Ожинокіготь насторожено підвів погляд. І саме в ту мить на галявину вибрів Сіросмуг із мишею в зубах.

— Вогнезоре? — нявкнув він, поклавши здобич. — Що відбувається?

Вогнезір махнув хвостом, а тоді дратівливо потрусив головою й випростався. Ожинокіготь з усіх сил намагався заспокоїтись і розслабити хутро на загривку.

— А, точно, — з розумінням моргнув Сіросмуг, оглянувши інших котів на галявині. І Ожинокіготь усвідомив, що яка б не була причина такої Вогнезорової поведінки, воєводі про неї було відомо. — Вогнезоре, ходімо, — нявкнув воєвода, підійшовши до провідника й легенько його підштовхнувши. — Ці двоє не роблять нічого поганого.

— Але й небагато доброго, — відрубав Вогнезір. Він глянув на двох молодих котів. — Мої рішення і накази — всі для блага цілого Клану, — нагадав він їм. — Якщо ви цього не розумієте, то, може, ви нездатні бути вояками.

— Що? — Вивірколапка вже було розтулила рота, щоб заперечити, але її перебило люте шипіння батька.

Ожинокіготь же був надто спантеличений, аби що-небудь казати. Щось дивне — якесь таємне знання, яке поділяли Вогнезір із Сіросмугом, — налаштувало Вогнезора проти нього. Якщо Вивірколапка не розповідала батькові про його сон, отже, це було щось інше. Але він і гадки не мав, ні що це могло бути, ні що йому із цим робити.

— Ти, — сухо додав Вогнезір, махнувши хвостом на Вивірколапку, — віднеси цю Сіросмугову мишу старійшинам, а тоді можеш продовжити для них полювати. А ти, — до Ожинокігтя, — знайди Мишошубку і спробуй принести хоч якусь здобич до заходу сонця.

І, не глянувши, чи кинулись вони виконувати його накази, Вогнезір розвернувся та вийшов у кущі. Сіросмуг, перш ніж піти за ним, трохи затримався.

— У нього зараз багато турбот, — вибачливо промурмотів він. — Не беріть надто близько до серця. Усе владнається, от побачите.

Раптом з того боку, де зник Вогнезір, пролунав гучний вигук: «Сіросмуже!» Сіросмуг смикнув вухами, на прощання кивнув двом котам і поспішив за провідником.

Вивірколапка дивилася їм услід. Тепер, коли Вогнезір пішов і їй більше не треба було проти нього боронитися, її хвіст безвольно упав, а погляд, який вона звернула на Ожинокігтя, був повний тривоги.

— Я нічим не можу йому вгодити, — нявкнула новачка. — Ти чув, що він сказав. Вогнезір думає, що я не здатна бути воячкою. Він ніколи не нарече мене вояцьким іменем.

Ожинокіготь не знав, що відповісти. Його спантеличення переростало в тиху злобу. Він *знав*, що не зробив нічого поганого. Що б не змушувало Вогнезора так поводитися, це була не його провина. І не Вивірколапчина. Вона, може, й дратувала, але новачка з неї була віддана і працьовита. Будь-який провідник, що був би вартий хоч мишачого хвоста, побачив би, якою чудовою воячкою може стати Вивірколапка.

Ожинокіготь втупив погляд у землю і, коли Вивірколапка гужнула його на ім'я, він навіть не почув. Вояк відчував, як його розум проясняється, ніби сіре небо, з якого вітер розганяє хмари, щоб показалося ясне сонце. За день перед тим, після сварки за яслами, Ожинокіготь почувався так, наче розривається між вимогами пророцтва та вірністю Вогнезорові. Тепер його чекали безкінечні намагання задовольнити свого провідника

без жодного шансу на успіх, адже він навіть не знав, за що Вогнезір був на нього лихий. Рішення було одне. Ожинокіготь мусив віддатися на волю Зореклану, вирушити в дорогу і не повертатися, доки не знайде відповідей, які б довели Вогнезорові, наскільки він був відданий увесь цей час. В іншому ж разі можна взагалі не повертатися.

— Давай, — сухо нявкнув Ожинокіготь, кивнувши на мишу. — Забирай її, інакше він буде ще більше кричати.

— А ти? — Вивірколапка була не схожа на себе, її голос звучав невпевнено й нервово.

— Я... — вояк збирався було їй збрехати і сказати, що йде пошукати Мишошубку. Та тоді зрозумів, наскільки зрадженою буде почуватися Вивірколапка, якщо він не повернеться. Зрештою, вони були замішані в цьому разом, принаймні через ворожість Вогнезора. — Я йду.

— Ідеш? — мовби не вірячи, повторила Вивірколапка. — Ідеш із Громового Клану?

— Не назавжди, — швидко додав Ожинокіготь. — Вивірколапко, послухай...

Вона сіла перед вояком і не зводила з нього погляду своїх широких зелених очей, поки він розповідав їй про другий сон: про те, як тонує у солоній воді, як його відносило до зубатої печери.

— Круколап каже, що це місце існує, — пояснив Ожинокіготь. — Я думаю, що Зореклан наказує мені піти туди, а інші коти з цим погоджуються. Ми вирушаємо завтра на світанку.

Вивірколапка була явно ображена.

— І ти розповів їм, а не мені? — завила вона. — Ожинокігтю, ти *обіцяв*!

— Я знаю, — Ожинокіготь відчув, як його переповнює почуття провини. — І я хотів, але тоді почалися ці проблеми з Вогнезором, — і лише Зореклану, мабуть, відомо, через що.

— І ти справді підеш туди? Але ж ти навіть не знаєш, наскільки це далеко.

— Ніхто не знає, — визнав Ожинокіготь. — Але Круколап говорив з котами, які там раніше бували, отже, туди можливо дістатися. Я не вертатимусь у табір, — додав він. — Переночую десь у лісі, а зранку зустрінуся з іншими біля Чотири-дерева. Будь ласка, Вивірколапко, не видай нас. Не кажи нікому, куди ми пішли.

На його словах очі Вивірколапки проясніли і аж заблищали від захвату. Ожинокіготь уже знав, що новачка збирається сказати, перш ніж вона це вимовила.

— Я нікому й словечка не скажу, — пообіцяла кицька. — Не зможу, бо я йду з вами.

— О ні, не йдеш! — відрубав Ожинокіготь. — Ти не обрана. Ти ще навіть не воячка.

— Воронолап теж не вояк, — відповіла Вивірколапка. — І можу побитись об заклад на повню досвітніх патрулів, що Бурешуб також іде. Він би ніколи не відпустив Перохвосту саму. То чому мені не можна? — вона повагалася, а тоді додала: — Я нікому не розповідала про перший сон, Ожинокігтю. Нікому ні слова. Навіть Листолапці.

Ожинокіготь знав, що це правда. Якби Вивірколапка хоча б натякнула на щось, це б уже розлетілося цілим табором.

— Я не обіцяв узяти тебе із собою, — нагадав він. — Я обіцяв розповісти тобі, і я це виконав.

— Але ти *не можеш* мене лишити! — заскиглила Вивірколапка. — Якщо я не дізнаюся, що далі станеться, у мене хутро повилізає від цікавості!

— Це надто небезпечно, Вивірколапко. Хіба ти не розумієш? Пророцтво — це й так надто важка ноша для мене. Не вистачало ще тебе глядіти.

— Глядіти мене! — новачка обурено зблиснула очима. — Я сама можу себе догледіти, красно дякую. І я йду, хочеш ти цього чи ні. Якщо не дозволиш піти з вами, я піду *за* вами. Згадай, що було сьогодні. Я не більше за тебе хочу повертатися до табору і слухати вічні відчитування ні за що!

Ожинокіготь нерішуче глянув на неї. Він не хотів брати на себе відповідальність за юну новачку... Але вона буде у значно більшій небезпеці, якщо йтиме за ними назирці сама через невідомі землі. А якщо Вивірколапка повернеться до табору, то Вогнезір рано чи пізно зрозуміє, що Ожинокігтя немає, і допитуватиме її, доки вона не зізнається у всьому. А тоді, може, провідник і пошле загін, щоб його повернути. За ці кілька митей Ожинокіготь раптом збагнув, що означало бути провідником. Його з усіх боків обступили сумніви й питання, важчі за повноводну річку.

Вояк важко зітхнув.

— Гаразд, Вивірколапко, — нявкнув він. — Ти можеш піти з нами.

Розділ 11

— А де ми будемо спати? — спитала Вивірколапка.

Як тільки Ожинокіготь погодився взяти новачку у їхню подорож, вся її образа випарувалася, ніби роса на сонці. Здавалося, що кицька не припиняла говорити від самої галявини, де їх застав Вогнезір.

— *Тихо!* — прошипів Ожинокіготь. — Якщо нас уже хто-небудь шукає, то вони почують тебе з того кінця лісу.

— Але де? — наполягала Вивірколапка, притишивши голос.

— Десь неподалік від Чотиридерева, — відповів Ожинокіготь. — Тоді на світанку будемо готові зустрітися з іншими.

Запала темрява. Ожинокіготь першим пробивався через підлісок. Хмари закрили небо, так що крізь них не пробивався жоден промінчик місяця чи зірок. У траві шамотів холодний вітер, і Ожинокіготь знову відчув наближення падолисту.

Пам'ятаючи про можливість погоні, він хотів пошукати притулку біля Зміїних Скель, яких Клан мав уникати, але ризик зустріти борсука на нічному полюванні був надто великий. Натомість вояк вирішив податися до Громошляху, сподіваючись, що сморід Двоножачих потвор приховає їхній з Вивірколапкою запах.

— Я знаю хороше дерево біля Громошляху, — запропонувала Вивірколапка. — Воно порожнє всередині, можна сховатися там.

— Щоб по нас цілу ніч лазили павуки і жуки? — огидливо нявкнув Ожинокіготь. — Ні, дякую.

Новачка форкнула.

— Чому ти завжди поводишся так, ніби знаєш краще?

— Може тому, що я вояк?

Та Вивірколапка відволіклася на шурхіт у підліску і не відповіла. Навіть не ставши у стійку, вона пірнула у кущ орляка і вже за мить вийшла звідти з мишею в зубах.

— Молодчина! — нявкнув Ожинокіготь.

Вигляд здобичі нагадав йому про те, наскільки він був голодний. Невдовзі Ожинокіготь теж упіймав мишу, і вони удвох зупинилися, щоб поспіхом перекусити, не перестаючи наслухати звуків Громового патрулю. Проте вояк не чув нічого, крім звичних нічних звуків лісу і рявкоту потвор на Громошляху. Їхній сморід був такий сильний, що притлумлював майже всі інші запахи — принаймні, Ожинокіготь на це сподівався, хоча його й не приваблювала перспектива провести цілу ніч із цим ароматом.

Поки коти їли, пішов дрібний холодний дощ, поступово наростаючи, і вже невдовзі Ожинокігтеве хутро геть промокло, і він змерз.

— Потрібно десь сховатися, — нявкнула Вивірколапка, тремтячи від холоду. Зараз вона виглядала такою маленькою й беззахисною — її хутро геть прилипло до тіла. — Як щодо того дерева?

Ожинокіготь уже збирався було погодитися, коли це вони вийшли із заростів на верхівці трав'янистого схилу і глянули вниз на Громошлях. Повз них прогуркотіла потвора Двоногів, прорізаючи своїми жовтими очима нічну темряву. В її світлі Ожинокіготь устиг помітити якісь нечіткі темні обриси — найбільшу потвору, яку він коли-небудь бачив. Вона сиділа окрай Громошляху, а від її смороду йому забило дух.

— А це що? — вигукнула Вивірколапка, наїжачившись біля нього.

— Я не знаю, — відповів Ожинокіготь. — Я такого ще ніколи не бачив. Побудь тут, я піду подивлюся.

Він обережно підкрадався ближче, аж доки не опинився за кілька лисячих хвостів від потвори. «Може, вона померла, — подумав Ожинокіготь, — і тому Двоноги покинули її тут?» А може, вона зачайлася й вичікувала, щоб вистрибнути на нього, як він вистрибує на безпомічну мишу?

— Глянь, ми можемо залізти під низ, — зауважила Вивірколапка, вже чимчикуючи до нього. Звісно ж, вона не послухала його наказу залишатися на верхівці. — Ми могли би сховатися тут від дощу.

Світла було якраз достатньо, щоб Ожинокіготь побачив темний проріз між животом потвори і землею. Його хутро настовбурчилося від самої думки про те, щоб залазити туди, але він не хотів видатися боягузом. До того ж пропозиція новачки була не такою вже й поганою, а потужний сморід потвори точно заховає їх від будь-яких переслідувачів.

— Гаразд, — нявкнув кіт. — Але дай я... — він не встиг договорити, як Вивірколапка побігла вперед, притиснувшись до землі, і швидко заповзла під потвору. — ...Піду перший, — приречено закінчив Ожинокіготь і подався за нею.

Наступного ранку Ожинокігтя розбудили слабенькі промінчики світанку, що пробралися під живіт потвори. Вивірколапка ще спала, скрутившись біля нього. Якусь мить він не міг зрозуміти, чому вона спить у його кублі, а не в своєму, але тоді кислотний сморід потвори і рявкіт Громошляху нагадав йому, де вони і чому. Це був ранок, коли мала початися їхня подорож! Проте замість захвату Ожинокіготь відчував лише непевність, яка обважувала його лапи. Крім того, його гнітила думка, що втеча з Клану без відома провідника прирівнювалася до вигнання.

Ожинокіготь виліз із-під потвори й підвів голову, щоб покуштувати повітря. Трава була досі волога від нічного дощу, а кущі на верхівці берега посхиляли гілки під вагою крапель. Між деревами кучерявився туман, в якому заплуталися зеленаві досвітні промені. Навколо не було ні звуку, ні запаху інших котів.

Повернувшись до потвори, він гукнув Вивірколапку.

— Прокидайся! Пора вирушати до Чотиридерева.

Ожинокіготь уже було подумав, що доведеться знову залазити під потвору й розбурхати новачку, як вона сама вилізла й сонно закліпала.

— Я така голодна, — пожалілася кицька.

— Зможемо пополювати дорогою, — сказав Ожинокіготь. — Але зараз ми *мусимо* рушати. Інші вже чекатимуть.

— Гаразд.

Вивірколапка майнула вгору схилом у напрямку Чотиридерева, уздовж Громошляху. Ожинокіготь наздогнав її, і вони побігли пліч-о-пліч. Туман уже розсіювався, і на горизонті перлами нанизувалися золотаві промені — сходило сонце. Пташки прокинулися й почали заспівувати на гіллі над головою.

Коли Вивірколапка нарешті по-справжньому прокинулася, вона, здається, і забула спинитися пополювати. Новачка поспішала до Чотиридерева, не звертаючи уваги ні на що навколо. Ожинокіготь же розривався між бажанням дістатися якнайшвидше до Чотиридерева і насторогою бути впійманими. Раптом позаду них щось зашаруділо в кущах, і він спинився, нашорошивши вуха й розтуливши рота, щоб краще розпізнати запах переслідувача.

— Вивірколапко! — зашипів вояк. — Ховайся!

Але новачка обернулася і стала, вдивляючись у той бік, звідки долинав звук. У ту ж мить Ожинокіготь вловив сильний знайомий запах Громо-

вого Клану. Гілки поближнього куща розступилися, і звідти вийшла Листолапка.

Сестри якусь мить стояли непорушно, дивлячись одна на одну. Тоді Листолапка підійшла ближче і поклала біля Вивірколапки пакуночок трав.

— Я принесла вам подорожніх трав, — промурмотіла вона. — Вони вам знадобляться.

Ожинокіготь блимав очима то на неї, то на Вивірколапку.

— Я думав, ти нікому не казала! — аж крикнув він від обурення. — То звідки вона знає? Ти мені брехала!

— Ні! — відповіла Вивірколапка.

— Вона не брехала, — тихо нявкнула Листолапка. — Але їй і не треба було нічого мені казати. Я просто знала, та й усе.

Ожинокіготь обтрусився.

— Тобто ти все знаєш? — спитав він. — Про сні і про подорож до Сонцеспаду?

Листолапка звернула на нього свій серйозний погляд, і він побачив у глибинах її очей важке нещастя й нерозуміння.

— Ні, — нявкнула вона. — Лише те, що Вивірколапка кудись іде, — Листолапка завагалася, на мить заплющивши очі. — І що на неї чекає там велика небезпека.

Ожинокіготь відчув, як його вколов у серце жаль, ніби тернова голочка, але він не міг дозволити собі піддатися. Він мусив знати, що Листолапка зробила зі своїм знанням.

— Хто ще знає? — жорстко спитав вояк. — Ти розповіла своєму батькові?

— Ні! — раптовий зблиск люті в очах Листолапки зробив її напрочуд схожою на сестру. — Я б ніколи не видала Вивірколапку, навіть Вогнезоріві.

— Це правда, — додала Вивірколапка. Ожинокіготь поволі кивнув.

— Я б навіть хотіла, — продовжила Листолапка з гіркотою в голосі. — Може, я б могла це все спинити і втримати тебе. Вивірколапко, ти справді маєш піти?

— Я мушу! Це найцікавіша річ у моєму житті. Ти хіба не розумієш? Це наказ від *Зореклану*, а це означає, що ми не порушуємо вояцький правильник.

І вона виклала перед Листолапкою цілу історію про Ожинокігтеві сни і про зустріч з котами з інших Кланів. Листолапка слухала і все більш недовірливо поширювала очі. Ожинокіготь переминався з лапи на лапу, усвідомлюючи, що час спливає і надворі світлішає.

— Але *ти* не повинна йти! — заволатала Листолапка, коли сестра закінчила. — Тебе не було обрано.

— Ну, я все одно не повернуся. Я нічим не можу вгодити Вогнезоріві. Він навіть сказав мені, що я не годжуся бути воячкою. Я покажу йому, годжуся чи ні!

Ожинокіготь глянув на Листолапку. Вони обоє знали, наскільки мало було сенсу сперечатися з Вивірколапкою, коли вона вже все вирішила. Але в бурштинових очах Листолапки було ще щось: натяк на загрозу — ніби вона знала дещо більше, ніж говорила.

— Але ти можеш не повернутися, — її голос затремтів, і Ожинокіготь раптом згадав, що Листолапка була не лише ученицею медикішки, а й сестрою Вивірколапки. — Що я без тебе робитиму?

— Зі мною все буде добре, Листолапко, — Ожинокіготь був вражений ніжністю голосу Вивірколапки і тим, як лагідно вона притулилася мордочкою до сестри. — Я мушу піти. Ти хіба не розумієш?

Листолапка кивнула.

— І ти ж нікому не розповіси, куди ми йдемо? — з притиском спитала Вивірколапка.

— Я не знаю, куди ви йдете, і ви теж не знаєте, — зауважила Листолапка. — Але ні, я нічого не скажу. Просто пам'ятай, що Вогнезір тебе любить. У нього багато турбот, про які ти навіть не здогадаєшся, — її голос знову затремтів. — А тепер жуйте трави і йдіть.

Вивірколапка тицьнула пакунок трав лапою, відділивши половину для Ожинокігтя. Поки вони ковтали гірке зілля, Листолапка дивилась на них великими й сумними очима.

— Навіть якщо з вами не буде медикота, ви все одно зможете шукати трави дорогою. Не забудь: нагідки від поранень, — швидко нявкала вона. — Пижмо від кашлю... о, і ягоди ялівцю від болю в животі. А листя огірочника найкраще помагає від жару, якщо зможете знайти, — Листолапка говорила так швидко, ніби хотіла передати всі свої знання за кілька митей, що в них залишилися.

— Ми не забудемо, — пообіцяла Вивірколапка. Вона доїла свої трави й облизалася. — Ходімо, Ожинокігтю.

— Бувай, Листолапка, — нявкнув він. — Бережіться. Якщо біда справді насувається на ліс, то ми... ми можемо не встигнути повернутися, щоб допомогти вам її побороти.

— Усе у волі Зореклану, — сумовито погодилася Листолапка. — Я зроблю все, щоб ми були готові, обіцяю.

— І не хвилюйся за Вивірколапку, — додав Ожинокіготь. — Я за нею пригляну.

— А я пригляну за ним, — Вивірколапка виклично на нього подивилася, а тоді підійшла до сестри і торкнулась до неї носом. — Ми неодмінно повернемось, — промуркотіла вона.

Листолапка схилила голову, ховаючи журбу в очах. Пройшовши вже кілька кроків у бік Чотиридерева, Ожинокіготь озирнувся. Вона сиділа — нерухома світло-брунатна постать між листям папороті — і дивилася їм услід. Вояк підняв хвоста, щоб їй помахати, і Листолапка швидко пірнула у підлісок.

Розділ 12

Листолапка впіймала мишу дорогою до табору і побігла звором, несучи здобич у зубах. Кицька сподівалася, що коли хтось на неї натрапить, то вирішить, що вона ходила у ранкову мисливську виправу. Думки Листолапки досі кружляли навколо сестри та її подорожі. Пророцтва Зореклану згущалися навколо Вивірколапки та Ожинокігтя, ніби туман, що чіпляється за гілки куша ялівцю.

Вийшовши на галявину, вона почула гучний голос Мишошубки.

— Той Ожинокіготь — лінивий лантух! Уже давно як сонце встало, а він ще спить. Він мені потрібен у мисливський патруль.

— Я його збуджу, — Ясносерда, що сиділа з Мишошубкою біля куша кропиви, підвелася і зайшла до вояцького кубла.

Листолапка відчула, як у неї всередині наростає холодний клубок на думці про те, що станеться, коли решта Клану дізнається про втечу Ожино-

кігтя й Вивірколапки. У ту ж мить з ясел вийшов Порохошуб і рушив до новацького кубла, де вже на сонечку ніжилися Білолапка й Мідиколап.

— Привіт, — звернувся до них брунатний вояк. — Ви не бачили Вивірколапку? Вона не захворіла часом? Зазвичай вона перша тут мене чекає, не дає навіть поснідати.

Білолапка з Мідиколапом презирнулися.

— Ми її не бачили, — нявкнула Білолапка. — Вона не спала в кублі цієї ночі.

Листолапка побачила, як Порохошуб закотив очі.

— Ну і де її вже носить?

Ясносерда вийшла з вояцького кубла й підбігла до Мишошубки. Тим часом Листолапка підійшла до кагату свіжини зі своєю мишею, щоб краще чути, про що вони говоритимуть.

— Ожинокігтя там нема, — доповіла Ясносерда.

— Що? — здивовано смикнула хвостом Мишошубка. — А де він тоді?

Ясносерда знизала плечима.

— Мабуть, пішов сам полювати. Не зважай, Мишошубко. Ми з Хмарохвостом підемо з тобою.

— Добре, — Мишошубка також знизала плечима. Коли з кубла, сонно кліпаючи, вийшов Хмарохвіст, виховниця збудила Косариколапа, і вони вчотирьох вийшли з табору.

Тим часом Порохошуб прямував до кагату свіжини, роздратовано питаючи Зореклан, що йому робити з новачкою, якої ніколи не було там, де треба.

— Якщо побачиш свою сестру, — прогарчав він до Листолапки, — то передай їй, що я у яслах. І нехай придумає хороше виправдання, чому вона знову виходила в ліс сама.

Вояк підібрав шпачка і рушив назад до Папоротехмарки.

Листолапка провела його поглядом, а тоді рушила до тунелю, що вів до кубла медикішки. Вона відчула полегшення від того, що Порохошуб не став її розпитувати про Вивірколапку. Але Листолапка все ж знала, що коли мине час і вони двоє не повернуться, до неї виникне багато запитань. І вона не мала й гадки, як на них відповідати.

До обіду табором уже розлетілися чутки. Вийшовши на галявину, щоб узяти свіжини для Попелюшки, Листолапка підслухала, як Вогнезір наказував патрулям шукати двох зниклих котів.

— Значить, Ожинокіготь упадає коло Вивірколапки? — зауважив Хмарохвіст, вдоволено зблиснувши очима. — Що ж, вона дуже приваблива юна кішка, я так скажу.

— Не знаю, що вони собі думають, — Вогнезір звучав більше роздратованим, ніж стурбованим. — Я маю що сказати їм обом, коли повернуться.

Листолапка присіла, вдаючи, що вибирає найкращу здобич, доки вояки не розійшлися, залишивши її батьків наодинці.

— Знаєш, — нявкнула Піскошторма до Вогнезора, — Сіросмуг мені розповів, що сталося вчора, коли ти знайшов їх на полюванні. Вивірколапка з Ожинокігтем відтоді так і не повернулися. І з того, що мені розказав Сіросмуг про вашу розмову, не дивно, що вони захотіли трохи побути подалі звідси.

— Але ж я не міг їх настільки засмутити? — схвильовано спитав Вогнезір. — Щоб аж піти з табору?

Піскошторма пильно глянула на нього своїми великими зеленими очима — такими ж, як у Вивірколапки.

— Я тобі скільки разів повторювала: ти нічого не доб'єшся від Вивірколапки, лише сварячи її та наказуючи. Вона завжди робитиме все навпаки, просто тобі на зло.

— Я знаю, — важко зітхнув Вогнезір. — Просто це пророцтво... вогонь і тигр разом, і біда в лісі. Я думав, після Криявого Клану в лісі настане спокій.

— У нас було багато мирних повень, — Піскошторма підійшла до Вогнезора й притулилася мордочкою до його щоки. — І все завдяки тобі. Якщо наближається ще якась біда, то це не твоя провина. Я все думала про те пророцтво, — сказала вона і, сівши, швидко озирнулась, щоб переконатися, чи не було когось поблизу.

Листолапка винувано здригнулася, гадаючи, чи варто їй вилізати з тіні біля кагату. Та якщо мати й знала, що вона там, то не звертала на це уваги. Зрештою, Листолапка й так уже знала про повідомлення від Зореклану.

— Воно згадує про вогонь і тигра, і про біду, — продовжила Піскошторма, — але ж воно не каже, що вогонь і тигр *спричинять* біду, правда?

Листолапка побачила, як дрож пробіг тілом Вогнезора, побриживши його вогнисте хутро.

— Ти маєш рацію! — промуркотів він. — Пророцтво може означати, що вони *врятують* нас від біди.

— Можливо.

Вогнезір випростався і раптом наче помолодшав.

— Тоді нам іще важливіше їх повернути! — вигукнув він. — Я сам поведу загін.

— Я піду з тобою, — нявкнула Піскошторма і, підвищивши голос, додала: — Листолапко, в тебе там був час обнюхати кожну тваринку в кагаті. Попелюшка вже зачекалася. І ти ж пам'ятай, що пообіцяла нікому не казати про повідомлення Зореклану.

— Так, Піскоштормо.

Листолапка підбрала мишку й подалася назад до кубла медикішки. Юна кицька все думала, чи варто зізнатися в тому, що сестра їй розповіла про подорож, але ж вона і їй пообіцяла мовчати. Важкий тягар двох таємничих пророцтв обтяжував її, ніби мокре хутро після дощу. Листолапка не знала, як їй дотриматися обох обіцянок і при цьому залишитися вірною присязі медикішці діяти виключно для блага Клану.

Решту дня вони з Попелюшкою займалися сортуванням зілля і визначенням, які запаси треба поповнити, перш ніж у силу ввійде падолист. Сонце вже сідало, і повітря похололо й наповнилося запахом вогкого листя. Раптом із папоротевого тунелю почулося шурхотіння кота.

— Це Вогнезір, — нявкнула Попелюшка, визирнувши з кубла. — Продовжуй розбиратися з травами, а я спитаю, чого він прийшов.

Листолапка була вдячна їй за можливість заховатися в печерці й рахувати ягідки ялівцю. Краєм ока вона помітила батька на галявині. Його хутро в призахідному сонці стало вогнисто-червоним. Листолапка заховалася глибше в печеру, щоб він її не побачив.

— Їх ніде не видно, — втомлено сказав Вогнезір. — Я намагався йти по сліду, але дощ минулої ночі змив їхній запах. Вони можуть бути де завгодно. Попелюшко, що мені робити?

— Поки що я не бачу іншого варіанту, крім як перестати хвилюватися, — голос медикішки був різкий, але й співчутливий. — Я пам'ятаю також парочку новаків, які завжди вислизали кудись із причиною чи без причини. І нічого з ними не сталося.

— Хто, ми із Сіросмугом? То було інше. Вивірколапка...

— Вивірколапка має біля себе сильного молодого вояка. Ожинокіготь пригляне за нею.

Запала коротка пауза. Листолапка ризикнула ще раз визирнути з ущелини в камені й побачила, як батько сидить, опустивши голову. Він виглядав ущент розбитим, і Листолапчине серце стислося від смутку. Вона хотіла піти і заспокоїти його, але не могла цього зробити, не порушивши слова.

— Це я винен, — сказав Вогнезір. Його голос тремтів. — Мені не слід було того всього говорити. Якщо вони не повернуться, я ніколи собі не пробачу.

— Звісно ж, повернуться. Зараз у лісі безпечно. Де б не були Ожинокіготь і Вивірколапка, вони не залишаться без їжі й притулку.

— Мабуть, — відповів Вогнезір, та він вочевидь у це не вірив. Не кажучи більше ні слова, провідник підвівся і зник у папоротевому тунелі. Коли він пішов, Попелюшка повернулася до печери.

— Листолапко, — нявкнула вона, — а *ти* знаєш, де зараз твоя сестра?

Листолапка витягнула лапу, щоб упіймати ягідку ялівцю, яка покотилася долівкою. Їй не дуже хотілося зустрітися поглядом із виховницею. Коли вона думала про сестру, то відчувала тепло й безпеку, а також присутність інших котів. Вони, мабуть, у повітці Круколапа, але вона не могла сказати напевне. Тож Листолапка чесно відповіла:

— Ні, Попелюшко, я не знаю, де вона.

— Гмм... — Листолапка відчувала, що Попелюшка на неї дивиться, але коли зазирнула у вічі виховниці, то не побачила жодної злості, лише два глибокі озерця, повні мудрості й розуміння. — Якби ти знала, ти б мені розповіла, правда ж? Обов'язки медикішки не такі, як у звичайного кота, але, зрештою, всі ми вірні Зореклану і чотирьом лісовим Кланам.

Листолапка кивнула, і, на її полегшення, виховниця відвернулася й почала оглядати припаси нагідок.

«Я їй не збрехала», — печально сказала собі Листолапка, але це не допомогло. Хоч із пророцтвом, хоч без, вона знала вояцький правильник не гірше за будь-якого кота. Одним із найжахливіших вчинків, який міг зробити новак, була брехня власному виховнику. І хоч її слова й були повною правдою, Листолапка почувалася невинно винною.

«Ох, Вивірколапко, — заскиглила вона про себе. — Ну чому ти мала піти?»

Розділ 13

— Це не найкоротший шлях до Чотиридерева, — запротестувала Вивірколапка, зупинившись на краю ожинника. Вона махнула хвостом. — Нам же туди.

— Добре, — зітхнув Ожинокіготь. Вивірколапка була незвично тихою, після того як попрощалася з сестрою, але, на жаль, тиша тривала недовго. — Ходімо краще туди, якщо ти не хочеш поплавати. Там потік вужчає, а ще в ньому є каменяка, через яку можна стрибнути.

— Добре, — Вивірколапка, здавалося, на мить розгубилася, але тоді знизала плечима й кинулася крізь ліс за Ожинокігтем. Коти кількома стрибками перетнули струмок і попрямували на останній схил перед Чотиридеревом. Поки вони вийшли в улоговину, сонце вже повністю зійшло.

Ожинокіготь зупинився, махнувши хвостом. Він хотів притримати Вивірколапку, щоб та не вискочила на галявину передчасно, перш ніж вони

дізнаються, що їх там чекає. Скуштувавши повітря, Громовий вояк відчув змішані запахи трьох інших Кланів, а, глянувши вниз зі схилу, побачив Вохрошубку, Перохвосту й Бурешуба, котрі сиділи біля підніжжя Великого Каменя, а Воронолап стурбовано походжав перед ними.

— Нарешті! — Вохрошубка зірвалась на рівні, щойно Ожинокіготь з Вивірколапкою вибігли з кущів біля підніжжя схилу. — Ми думали, ти не прийдеш.

— А що *вона* тут робить? — запитав Воронолап, зиркаючи на Вивірколапку.

Руда кицька так само зиркнула на нього, люто наїжачивши карк.

— Я сама вмю говорити, дякую. Я йду з вами.

— Що? — Вохрошубка підійшла до свого брата. — Ожинокігтю, ти зовсім здурів? Не можна брати з собою новачку. Там буде небезпечно.

Перш ніж Ожинокіготь устиг відповісти, Вивірколапка прошипіла:

— *Він* також новак! — і махнула хвостом на Воронолапа.

— Мене обрав Зореклан, — негайно заперечив Воронолап. — А тебе — ні, — і, гадаючи, що все вже владнав, усівся вмивати вуха.

— Його теж не обирали, — заперечила Вивірколапка, переводячи погляд на Бурешуба. — І не кажіть мені, що він прийшов просто попрощатися з сестричкою!

Двоє Річкових котів нічого не сказали, просто стривожено перезирнулися.

— Вона йде, та й по всьому, — Ожинокігтеве терпіння стрімко тануло. Таким темпом виправа могла розвалитися через пересварки і поганий

настрій ще до свого початку. — Так що пора рушати.

— Не командуй тут! — відрізав Воронолап.

— Ні, його правда, — зітхнула Вохрошубка. — Якщо вже ми не можемо не пустити Вивірколапку з нами...

— Не можете, — втрутилась руда кицька.

— ...тоді нам краще просто рушати, поки є час і змога.

На превелике полегшення Ожинокігтя, навіть Воронолап, здається, бачив у цьому сенс. Вітряний новак підвівся, подивившись на Вивірколапку так, ніби тієї й не існувало.

— Шкода, що ти навіть із табору не можеш вийти, щоб до твого хутра не причепився реп'ях, — підначив він Ожинокігтя.

Двоє Річкових котів також підвелися і приєдналися до гурту.

— Не переймайся, — промурмотіла Перохвоста, торкаючись Вивірколапчиного плеча мордочкою. — Ми тут всі трохи на нервах. Коли вирушимо — полегшає.

Очі рудої кицьки спалахнули, ніби вона збиралася огризнутись у відповідь, але, зустрівшись із лагідним поглядом Перохвостої, новачка вочевидь передумала і схилила голову, а шерсть на загривку знову вляглася.

Наче підкоряючись невисловленій команді, всі шестеро котів рушили крізь кущі на верхівку схилу, входячи на межу Вітряних угідь. Коли Ожинокіготь визирнув на зарості вересу, на густу, соковиту траву, сколишену вітром, ніби хутро величезного звіра, його серце закалатало так сильно, аж він подумав, що воно вискочить із грудей.

Це була саме та мить, якої він чекав, іще відколи Синьозірка вперше заговорила до нього уві сні. Настав час нового пророцтва. Подорож почалася!

Але, щойно зробивши перші кроки, Ожинокіготь відчув гострий жаль за всім, що залишав удома — знайомий ліс, своє місце в Клані, друзів. Відтепер усе буде по-іншому.

«Чи зможемо ми дотримуватися вояцького чину за межами лісу?» — подумав Ожинокіготь. І, озирнувшись на темну смугу дерев, додав про себе: — «Чи ж ми колись іще побачимо наші Кланни?»

Він присів під порістом і дивився на скупчення будівель ферми Двоногів. Позад нього нервово снували інші коти.

— Чого ми чекаємо? — запитав Воронолап.

— Там є повітка, в якій живуть Круколап із Ячменем, — відповів Ожинокіготь, показуючи напрямок хвостом.

— Так, я знаю, — нявкнув Вітряний новак. — Багнокіготь заводив мене туди під час новацької подорожі до Високих Скель. Ми ж не будемо там зупинятися, правда?

— Я, власне, думаю, що нам варто, — Ожинокіготь щосили намагався не викликати враження, ніби він наказує новакові. — Круколап дещо знає про Сонцеспад. Він може розповісти нам щось корисне.

— А ще у їхній повітці купа мишей, — облизнулась Вохрошубка.

— Переночувати там далеко не найгірший варіант, — згодився Ожинокіготь. — А хороший обід допоможе нам наростити сили.

— Але якщо будемо йти далі, то ще до смерку будемо біля Високих Скель, — зауважив Воронолап.

Ожинокіготь із сумом збагнув, що Вітряний новак, мабуть, сперечається тільки заради суперечки.

— Гадаю, найкраще буде, якщо сьогодні ми заночуємо там, — нявкнув він. — Так ми будемо біля Високих Скель ще завтра вранці, і матимемо цілий день для просування чужими землями.

— Тобі краще буде провести першу ніч на голому камінні без їжі, — пробурмотів Бурешуб, — чи в теплі й затишку з повним животом? Я голосую за повітку.

— Я теж! — нявкнула Вивірколапка.

— Ти не голосуєш, — відрізав Воронолап.

Вивірколапка не дала себе спровокувати. Її зелені очі сяяли від передчуття, і вона підвелась на рівні.

— Ходімо!

— Ні, зажди, — Перохвоста підійшла до нетерплячої новачки на мить раніше від Ожинокігтя. — Там багацько щурів. Ми мусимо бути обережні.

— Там і собаки є, — додала Вохрошубка.

— Ом... гаразд.

Ожинокіготь пригадав, що Вивірколапка ще не здійснювала тієї мандрівки, в яку вирушають усі новаци, перш ніж стати вояками, — до Високих Скель. Власне, це мав бути перший раз, коли вона виходить за межі Громових угідь, за межі Чотиридерева. І поки що все йшло чудово: вони без жодних неприємностей пройшли Вітряні угіддя, всі, включно з Вивірколапкою, дбали про те,

щоб уникати патрулів та зберегти Воронолапове відбуття в таємниці. Можливо, новачка таки впо-рається краще, ніж він побоювався, навіть із тим незрівнянно довшим відрізком шляху, який лежав перед ними.

Ожинокіготь вийшов із хашів та рушив повз ферми до повітки. На мить завмер, почувши го-лос пса, але звук долинав звіддалік, а запах у по-вітрі ледь відчувався.

— Ходімо, якщо йдемо, — через плече буркнув Воронолап.

Повітка стояла трохи віддалік гнізда Двоногів. Дах її був дірявий, а двері перекошилися на заві-сах. Ожинокіготь обережно підійшов і принюхав-ся до шпарки знизу дверей. Його чуття заповонив запах мишей; рот почав наповнюватися слиною, а зосередитись, щоб виокремити з тих ароматів ледь відчутний котячий запах, було дуже й дуже важко.

Зсередини пролунав знайомий голос:

— Пахне Громовим Кланом. Заходьте, ласкаво просимо.

То був Круколап. Ожинокіготь прослизнув крізь шпару і побачив, що чорний самітник стоїть просто перед ним. Ячмінь, чорно-білий кіт, який жив із ним у повітці, сидів за крок чи два позад нього, неспокійно дивлячись на товаришів Ожи-нокігтя, що заходили услід за ним. Громовий вояк збагнув, що Ячмінь, мабуть, не бачив так багато котів, ще відколи приходив до лісу на допомогу Кланам у битві проти Кривавого Клану чотири сезони тому.

— Я послухав твоєї поради, Круколапе, — нявкнув Ожинокіготь. — Гадаю, Зореклан посилав мені той сон, тому що хотів, аби я вирушив до Сонцеспаду. І цих котів теж обрав Зореклан.

— Ну, декого з нас, — пробурмотів Воронолап.

Ожинокіготь не зважив на його слова і відрекомендував решту котів Круколапові та Ячменю. Старий чорно-білий самітник ледь помітно кивнув, вітаючись, і ковзнув у тінисті глибини повітки.

— Не зважайте на Ячменя, — нявкнув Круколап. — У нас тут нечасто буває так багато візитерів водночас. Тож це має бути Вивірколапка, — повів він далі, привітавшись із молодого новачкою. — Вогнезорова донька! Я вже колись тебе бачив, як ти була ще геть дрібною і лежала в яслах біля Піскошторми, але ж ти цього не пам'ятаєш. Я сказав, що ти будеш дуже схожою на батька, і, судячи з усього, не помилився.

Вивірколапка присоромлено тупцяла. Ожинокіготь подумав, що їй, мабуть, вперше в житті нічого сказати, — це ж вона зустрілася з котом, який відіграв настільки важливу роль в історії її Клану.

— А що Вогнезір думає про цю виправу? — запитав Круколап Ожинокігтя. — Я здивований, що він так далеко відпустив Вивірколапку, вона ж ще навіть не воячка.

Ожинокіготь із Вивірколапкою занепокоєно презирнулися.

— Та він не те щоб відпустив, — зізнався вояк. — Ми пішли, не сказавши йому.

Круколап шоковано глянув на них, і на мить Ожинокіготь було подумав, що самітник просто

заверне їх додому. Але Круколап лише похитав головою.

— Прикро, що ви не змогли сказати йому, в чому справа, — нявкнув він. — Можливо, мені ви після вечері зможете розповісти більше. Ви голодні?

— Вмираємо з голоду! — вигукнула Вивірколапка.

Круколап, сміючись, мрнявкнув.

— Не соромтесь полювати, — захопив він їх. — Мишей тут удосталь.

Невдовзі Ожинокіготь уже вигідно вмовстився в соломі, відчуваючи в животі приємну наповненість, — тутешні миші майже наввипередки лізли до рота. Якщо Круколап із Ячменем харчувалися так щодня — не дивно, що вони були такі здорові та сильні.

Усі учасники виправи розвалилися навколо, так само ситі й сонні, а сонце тим часом хилилось до заходу, відкидаючи смуги червоного світла крізь дах. Навкруги чулося шарудіння і тихе попискування десь у соломі. Здавалося, їхнє полювання взагалі ніяк не вплинуло на кількість тутешньої здобичі.

— Якщо ти не проти, ми тут заночуємо і вранці негайно підемо, — нявкнув Ожинокіготь.

Круколап кивнув.

— Я піду з вами до Високих Скель, — і, перш ніж Ожинокіготь устиг зауважити, що в цьому немає потреби, він додав: — Зараз біля Громошляху навіть більше Двоногів, ніж зазвичай. Я за ними приглядаю, тому знаю найбезпечніші стежки.

Ожинокіготь подякував, але тут же відчув, як Воронолап підсунувся до нього й пробубонів на вухо:

— Ми можемо йому довіряти?

Круколап смикнув вухами; він вочевидь почув це зауваження. Ожинокіготь подумав, що від сорому зараз провалиться крізь підлогу, а Вивірколапка підняла голову і люто зашипіла на Воронолапа.

— Не злись на нього, — нявкнув Круколап. — Ти завбачливий, Воронолапе, і це добре. Власне, ти міркуєш, як вояк. Щодо того, куди ви йдете — ні, ви не можете довіряти нікому, жодному коту, і то небезпідставно.

Воронолап схилив голову, явно потішений похвалою самотника.

— Але мені ви можете довіряти, — провадив Круколап. — Із рештою мандрівки я, може, й не сильно допоможу, але принаймні зможу безпечно допровадити вас до Високих Скель.

Порив вітру вдарив Ожинокігтя просто в обличчя, пригладивши його шерсть і замалим не збивши з лап.

Коли він випустив кігті, щоби вчепитися в землю, вони дряпнули голий камінь. Коти стояли на верхівці Високих Скель, дивлячись на безкраї, невідомі землі.

Вони вирушили в дорогу з першими блідими променями світанку і завдяки Круколапові, який швидко вивів їх у правильному напрямку, вийшли на кам'янисті схили ще задовго перед сонцепіком.

— Краще вам обходити те плетиво Громошляхів, — нявкнув самотник, вказуючи хвостом на жирну сіру пляму на обрії. — Повірте мені.

Там жив Вітряний Клан, коли Зорелом вигнав їх геть. Там суцільні шури та стерво.

— А я знаю про це! — втрутилась Вивірколапка. — Сіросмуг розповідав мені, як вони з Вогнезором ходили повертати Вітряний Клан.

— Вам доведеться переходити менші Громошляхи, — провадив Круколап. — І, звісно, слід уникати осель Двоногів. Подеколи я мандрую туди — недалеко, але достатньо, щоби знати, що то не місце для вояків.

Знервована Вивірколапка глянула на Круколапа.

— Там що, взагалі немає лісу? — запитала вона.

— Я не бачив.

— Не переймайся, — нявкнув Ожинокіготь. — Я за тобою пригляну.

На його подив, новачка розвернулась до нього, а в її зелених очах спалахнула лють.

— Скільки разів тобі повторювати, що мене *не треба* глядіти! — кинула вона. — Якщо ти плануєш поводитись, як Вогнезір, цілу дорогу до Сонцеспаду, то я з таким само успіхом могла б і вдома сидіти.

— Ох, якби ж, — промурмотів Воронолап, закотивши очі.

Вохрошубка зацікавлено глянула на Вивірколапку.

— І ти що, дозволиш новачці з тобою так розмовляти? — запитала вона брата.

Ожинокіготь знизав плечима.

— А ти спробуй її зупинити.

Його сестра тільки смикнула вухами.

— От уже Громовий Клан!

Перохвоста презирнулася з Бурешубом і підійшла до Вивірколапки.

— Я також нервую, — зізналась вона. — І мурашки по шкірі щоразу, як подумаю, що доведеться бути так близько від отих Двоногів. Але Зореклан проведе нас.

Вивірколапка кивнула, хоч і досі здавалася роздратованою.

— Якщо ви з цим уже закінчили, — гучно нявкнув Воронолап, — то нам час вирушати.

— Добре, — Ожинокіготь повернувся до Круколапа. — Дякую тобі за все, — нявкнув він. — І я дуже радий, що ти розумієш, нащо ми це робимо.

Самітник схилив голову.

— Радий допомогти. Щасти вам усім, і нехай Зореклан освітить ваш шлях.

Круколап відступив убік, і один за одним шестеро котів почали спускатися вниз дальнім схилом пагорба. Сонце ще підбивалося вгору і відкидало перед ними довгі тіні, а вони робили перші кроки найдовшої та небезпечної мандрівки у своєму житті.

Розділ 14

Ожинокіготь полегшено зітхнув, коли вони спустилися з Високих Скель і нарешті відчули під лапами траву. Тепер вони були самі — маленький гурт котів на безмежних незвіданих землях. Круколап показав їм стежку через поля, розділені гостроверхими блискучими парканами Двоногів. Там було багато запахів Двоногів і собак, але всі старі. Вовняні голови овець поверталися за мандрівними котами, коли вони проходили повз, втягнувши шиї та прищуливши вуха, — їм було незвично й незручно пересуватися на відкритому.

— Так, ніби ката ніколи не бачили, — пробурмотів Бурешуб.

— Може й не бачили, — відповіла Вохрошубка. — Для чого сюди заходити котам? Я не чула й запаху здобичі, відколи ми вийшли з повітки.

— Ну, а я ніколи раніше не бачила вівці, — мовила Вивірколапка. Вона підійшла трохи ближче до одної, а Ожинокіготь непомітно пішов за нею:

він знав, що вівці не належать до небезпечних тварин, але вирішив не випробувати долі. Вивірколапка спинилася за хвіст від найближчої вівці, добре принюхалася і наморщила носа.

— Може, вони й виглядають як хмарки на ніжках, але смердять немилосердно!

Вохрошубка позіхнула.

— Святий Зореклане, можемо вже йти далі?

— Не можу зрозуміти, чому Зореклан послав нас до Сонцеспаду, — нявкнула Перохвоста, ухилившись від вівці, що підійшла надто близько, пасучи траву. — Чому вони не могли нам все сказати в лісі? І чому ми повинні почути їхнє повідомлення опівночі?

Воронолап форкнув.

— Хтозна, — він примружив очі й глянув на Ожинокігтя. — Може, вояк із Громового Клану нам скаже. Зрештою, це ж тільки він бачив те місце, — або принаймні так каже.

Ожинокіготь вищирив ікла.

— Мені відомо не більше, ніж тобі, — нявкнув він. — Ми повинні просто довіряти Зореклану, і зрештою все проясниться.

— Легко тобі казати, — відрубав Воронолап.

— Залиш його в спокої! — на Ожинокігтів подив, з-за нього вискочила Вивірколапка і стала прямо перед Вітряним новаком. — Ожинокіготь не просив цього другого сну. Він не винен, що Зореклан обрав його.

— А тобі що до того? — прогарчав Воронолап. — У Вітряному Клані новаки знають, коли слід тримати язика за зубами.

— О, то ти тепер замовкнеш? — насмішкувато нявкнула Вивірколапка. — Чудово.

Воронолап загарчав, але обійшов її й рушив далі.

— Дякую, що підтримала, — промурмотів Ожинокіготь до новачки.

Вивірколапка злісно глянула на нього.

— Я це роблю не для тебе! — кинула вона. — Я просто не хочу, щоб цей тупий ковтюх думав, що Вітряний Клан кращий за Громовий.

Кицька роздратовано зашипіла й кинулася вперед повз Перохвосту й Бурешуба, які спинилися подивитися на сварку.

— Не забігай надто наперед! — гукнув услід Ожинокіготь, але вона його наче й не чула.

Громовий вояк подався за Вивірколапкою і дорогою раптом із сумом зрозумів, що ніхто більше не спробував стати на його захист — навіть Вохрошубка. Мабуть, вони всі мучаться сумнівами про його видіння Сонцеспаду і про те, чому вони мають туди піти — саме так, як це висловила Перохвоста. На нього з кожним кроком все дужче напосідало почуття відповідальності. Якщо хто-небудь з його побратимів пораниться чи навіть загине в цій подорожі, провина буде на ньому. Може, цього разу Зореклан помилився. Може, врешті-решт, навіть віри й мужності не буде достатньо, щоби безпечно пройти всі випробування.

Незадовго після сонцепіку коти вийшли до першого Громошляху. Він був вужчий за той, що біля лісу, і так вигинався, що вони до останньої миті не бачили потвори, яка наближалася. З протилежного боку в обидві сторони простягнувся високий довжелезний живопліт.

Воронолап обережно підійшов ближче й пригнувся до чорного твердого краю Громошляху.

— Фе! — вигукнув він, наморщивши носа. — Це та гидота. Чому Двоноги всюди її розливають?

— Їхні потвори нею харчуються, — сказав йому Бурешуб.

— Я знаю! — фиркнув Воронолап. — Їхні потвори також смердять.

Бурешуб знизав плечима.

— Такі вони, Двоноги.

— Довго ми ще будемо тут сидіти й обговорювати звички Двоногів? — втрутилася Вохрошубка. — Чи, може, перейдемо нарешті Громошлях?

Ожинокіготь присів у траві, нагостривши вуха на звук потвор.

— Коли я скажу «вже» — біжи, — нявкнув він до Вивірколапки, що сиділа біля нього. — Все буде добре.

Новачка не дивилася на нього і досі була в поганому гуморі.

— Я не боюся взагалі-то, — прошипіла вона.

— А варто, — з іншого боку буркнула Вохрошубка. — Ти хіба не слухала, що ми розповідали, коли переходили Громошлях біля Високих Скель? Зрозумій, Громошляхи небезпечні навіть для досвідчених вояків. Коти помирають на них.

Вивірколапка глянула на неї й кивнула, зелені очі новачки поширилися від страшних спогадів.

— Добре, — нявкнула Тіньова воячка. — Отже, слухай Ожинокігтя, і коли він скаже «вже», то біжи, як ніколи ще не бігла.

— Але перш ніж переходити, — Ожинокіготь підвищив голос, щоб усі його почули, — я думаю, слід домовитися, що робити на тому боці. За живоплотом нічого не видно, а через сморід Громошляху я не чую жодних запахів.

Бурешуб підвів голову й розтулив щелепи, щоб покуштувати повітря.

— Я теж, — погодився він. — Пропоную перебігти й лізти одразу через живопліт, зустрінемося на тому боці. Якщо там є щось небезпечне, ми вшістьох мали би з ним впоратися.

Ожинокіготь був вражений тим, як логічно й тверезо міркував Бурешуб.

— Гаразд, — нявкнув Громовий вояк, і решта котів, навіть Воронолап, також згідливо замурмотіла.

— Ожинокігтю, ти даєш команду, — нявкнув Бурешуб.

Ожинокіготь знову нагострив вуха. Далеке й тихе гуркотіння враз переросло у гучний рявкіт, і з-за повороту вискочила потвора, виблискуючи своєю неприродною гладкою шубою. Вона шмагнула котів гарячим вітром, повним пилу, змусивши їх задихатися від смороду.

Майже одразу за нею пробігла ще одна потвора, але в іншому напрямку. Тоді знову стало тихо. Ожинокіготь прислухався, але не чув нічого, крім далекого гавкоту собаки.

— Вже! — крикнув він.

Ожинокіготь вискочив на дорогу, поруч із ним з одного боку бігла Вивірколапка, а з іншого — Перохвоста. Його лапи пружинили на твердій поверхні Громошляху. Нарешті він досягнув вузької смуги трави на іншому боці й кинувся крізь живопліт, чіпляючись хутром за його гострі галузки.

Важко протиснувшись на відкрите, Ожинокіготь спершу не міг зрозуміти, що перед ним стало, і так і заляк від паніки. Він побачив трем-

тіння полум'я, а тоді його горло стиснулося від їдкого диму. Раптом пролунав високий писк, і на нього побігло Двоноження, не надто вище за лищицю, на товстеньких нестійких ногах. Почувся гавкіт собаки.

— Вивірколапко, біля мене! — гукнув Ожинокіготь, але коли озирнувся на руду новачку, вона вже зникла.

Він почув крик Бурешуба:

— Не розділяйтесь! Усі сюди!

Ожинокіготь роззирнувся, але не побачив нікого з товаришів, і лапи понесли його до куща го-стролиста — найближчого притулку. Притиснувшись животом до землі, він заліз у сховок і відчув, що тулиться до чийогось хутра. Ожинокіготь почув налякані схлипи, а у тьмяному світлі роздивився плямисте сіре хутро і впізнав Перохвосту.

— Це лише я, — промурмотів він.

— Ожинокігтю! — її голос тремтів. — Я вже подумала, що то пес.

— Ти бачила інших? — спитав Ожинокіготь. — Ти бачила, куди побігла Вивірколапка?

Перохвоста похитала головою, її очі були величезні від переляку.

— Не турбуйся, я певен, що з ними все добре, — нявкнув він, заспокійливо лизнувши сіру кицьку. — Йду гляну, що там робиться.

Ожинокіготь проповз трохи ближче, щоб можна було виглянути. І з полегшенням зрозумів, що те полум'я, яке він бачив, було лише вогнищем на стосі дров неподалік від того місця, де він проліз. Дорослий Двоніг підкидав ще гілок. Двоноження приєдналося до нього. Ожинокіготь досі чув гавкіт пса, але не бачив його, а через дим ще й не

чув запаху. Та що важливіше — він не бачив нікого зі своїх зниклих товаришів.

Пролізши назад до Перохвостої, кіт зашепотів:

— Ходи за мною. Двоноги не звертають уваги.

— А собака?

— Я не знаю, де він, але десь не тут. Слухай, зробимо так, — Ожинокіготь розумів, що має придумати план на ходу, аби Перохвоста остаточно не впала в паніку. Їхній куш гостролиста ріс поруч із дерев'яним парканом, а трохи далі стояло невисоке дерево, яке простягало своє гілля у сусідній сад. — Он туди, — нявкнув він і смикнув вухами в тому напрямку. — Заліземо на дерево, а тоді дістанемося на верхівку паркана. Звідти можемо піти куди завгодно.

Вояк на мить задумався, що йому робити, якщо Перохвоста відмовиться куди-небудь іти, але сіра кішка рішуче кивнула.

— Уже? — спитала вона.

— Так. Я прямо за тобою.

Перохвоста одразу випірнула з їхнього сховку, побігла уздовж огорожі й легко заскочила на дерево. Ожинокіготь, що біг за нею, знову почув крик Двоноженяти. Наступної миті він вже дерся на стовбур, у безпечний притулок гілля і густого листя. Він упіймав запах Перохвостої й побачив її блакитні очі, що стурбовано визирали на нього.

— Ожинокігтю, — нявкнула вона, — здається, ми знайшли собаку.

Вона смикнула вухами, показуючи вниз у сусідній сад. Ожинокіготь вигулькнув з-за листя й побачив пса — здоровенного брунатного звіра, який стрибав і шкрябав кігтями паркан, намага-

ючись дістатися до них. Побачивши Ожинокігтя, він почав брехати ще несамовитіше.

— От лайно! — плюнув Ожинокіготь.

Він гадав, які їхні шанси втекти парканом, але цей був значно тонший і хиткіший, ніж ті, якими він лазив біля кордону Громового Клану, а собака так його термосив, що жоден кіт би не втримав рівноваги й полетів би прямо в сад. Ожинокіготь уявив, як ті пашеки змикаються на його лапі або шиї, і вирішив, що краще їм поки залишитися на місці.

— Ми ніколи так не знайдемо решту, — похнюплено нявкнула Перохвоста.

Раптом Ожинокіготь почув, як відчиняються двері до гнізда Двоногів. З-за них вийшов дорослий Двоніг і закричав на пса. Той, досі дико гавкаючи, продовжував стрибати на паркан. Двоніг закричав ще раз, а тоді вийшов у сад, вхопив собаку за ошийника і потягнув його у гніздо попри пручання останнього. Двері з грюкотом зачинилися, пес за ними ще трохи погавкав, а тоді геть замовк.

— Бачиш? — нявкнув Ожинокіготь до Перохвостої. — Навіть Двоноги іноді корисні.

Річкова воячка кивнула, глянувши на нього з полегшенням. Ожинокіготь зістрибнув з дерева й, обережно балансуючи, пішов уперед аж до того живоплоту, що межував із Громошляхом. Звідти йому добре було видно сади на іншому боці. Навколо було тихо.

— Я їх не бачу і не чую, — нявкнула Перохвоста, приєднавшись до нього.

— Так, але це може бути хорошим знаком, — зауважив Ожинокіготь. — Якби Двоноги їх упій-

мали, вони би зчинили такий галас, що ми б не могли не почути.

Він не був певен, чи так би й було, але це на-чебто заспокоїло Перохвосту.

— Що нам робити, як думаєш? — спитала вона.

— Небезпека — у цих садах, — вирішив він. — Нам буде безпечніше потойбіч живоплоту, біля Громошляху. Потвори нас не чіпатимуть, якщо триматимемося на узбіччі, а коли дійдемо до краю угідь Двоногів, проблем більше не мало би бути.

— Але як щодо решти?

Ожинокіготь не знав, як відповісти на це питання. Вони не могли шукати своїх товаришів, доки тут було стільки собак і Двоногів. Його живіт стиснувся від хвилювання від думки, що Вивірколапка може бути десь там геть сама, налякана цим незнайомим і страшним місцем.

— Вони, мабуть, зроблять так само, — нявкнув він, сподіваючись, що звучить переконливо. — Може, вони вже чекають на нас. А якщо ні, то повернемося їх пошукати, коли стемніє і Двоноги позалазять у свої гнізда.

Перохвоста напружено кивнула, і обоє котів зістрибнули з паркана, легко приземлившись на короткій ясно-зеленій траві. Вони прослизнули назад крізь живопліт і пішли вздовж Громошляху, тримаючись подалі від його гладкої чорної поверхні. Час від часу повз них проносилися потвори, але Ожинокіготь так хвилювався за зниклих котів, що заледве помічав їхній рявкіт і вітер, що збивав з лап.

Зрештою вони дійшли до кінця живоплоту. Громошлях тут звивався і вливався у ще один.

Між ними був клаптик землі, майже весь покритий заростями глоду. З іншого боку Громошляху простягалися поля. Холодний вітер скуйовдив Ожинокігтеве хутро. Сонце сідало.

— Дяка Зореклану! — видихнула Перохвоста.

Ожинокіготь попрямував у кущі. Там їм буде безпечніше, а може, там на них навіть чекає дехто з гурту. Залишивши Перохвосту на чатах, він поліз глибше, тихо гукаючи їхні імена. Та відповіді не було, і він не чув жодних знайомих запахів.

Коли він повернувся до Перохвостої, та сиділа, обгорнувши лапки хвостом. Біля неї лежала мертва миша.

— Хочеш, поділимося? — нявкнула вона. — Я її впіймала, але не дуже можу зараз їсти.

Побачивши здобичі, Ожинокіготь раптом згадав, що голодний. Він добре поснідав у Круколаповій повітці, але звідтоді вони вже чимало пройшли.

— Ти впевнена? Я можу собі зловити.

— Ні, пригощайся, — вона підштовхнула мишу лапою.

— Дякую, — нявкнув Ожинокіготь і схилився, щоб відкусити шматок. Тепла слина змочила його рот. — Не хвилюйся, — сказав він, коли Перохвоста нахилилась і відкусила дрібненький шматочок. — Я впевнений, що ми скоро з ними зустрінемося.

Сіра кішка перестала жувати й стурбовано глянула на нього.

— Сподіваюся. Я почуваюся дивно без Бурешуба. Ми завжди були ближчими, ніж інші брати й сестри. Думаю, це тому, що наш батько в іншому Клані.

Ожинокіготь кивнув, пригадавши, які близькі вони були з Вохрошубкою в дитинстві, як намагалися відмитися від кривавої спадщини їхнього батька Тигрозора.

— Впевнена, ти розумієш, — Перохвоста повела вухами, запрошуючи його з'їсти ще миші.

— Так, — відповів Ожинокіготь і знизав плечима. — Але я не сумую за батьком так, як ви за Сіросмугом. Я б хотів вшановувати його пам'ять, але не можу.

— Це, напевно, дуже важко, — Перохвоста притулилася мордочкою до його плеча. — Принаймні ми бачимось із Сіросмугом на Зборищах. І ми так пишаємося, що він став воєводою Клану.

— Він вами теж пишається, — нявкнув Ожинокіготь, радіючи, що розмова відійшла від його батька.

Він доїв свою половину миші й, поки Перохвоста намагалася покінчити зі своєю, почав планувати, що їм далі робити. Вийшовши з-за кущів, Ожинокіготь побачив, що сонце вже запалює небо червоним вогнем, відсвічуючи від їхнього шляху. Але їм не було сенсу продовжувати дорогу без решти котів.

— Їх тут нема, — промурмотіла Перохвоста, підійшовши до нього так близько, що він відчував її теплий подих своїм вухом.

— Ні. Доведеться мені повернутися. Ти будь тут на випадок, якщо... — раптом його перебив лютий вереск: голоси злих переляканих котів, які бігли від останнього саду. Скочивши на лапи, він зустрів спантеличений погляд Перохвостої. — Ось вони! І вони в біді!

Розділ 15

Листолапка розплющила очі й побачила над головою вайї папороті на тлі блілого неба. Вона одразу ж пригадала, що сьогодні вже місяць дійшов до половини, а це означає, що сьогодні — день, коли всі медикоти та їхні новаки вирушають до Високих Скель на зустріч із Зорекланом біля Місяцескелі. Її шкірою пробіг дроз. Листолапка ходила туди лише раз, коли Зореклан прийняв її як новачку медикішки, і спогади про це залишаться з нею на все життя.

Вставши зі своєї м'якенької мохової перинки, вона потягнулася й широко позіхнула, проганяючи сон. Раптом із кубла Попелюшки також почувся рух, і вже за мить медикішка висунула голову й понюхала повітря.

— Дощем не пахне, — нявкнула вона. — Буде гарна подорож.

Без жодних більше затримок Попелюшка пішла до виходу з табору. Листолапка кинула сумо-

витий погляд на кагат свіжини, коли проходила повз нього. Котам, які хотіли поділитися язиками із Зорекланом, заборонялося їсти що-небудь перед тим.

Золошуб, який сидів на варті біля входу в ялівцевий тунель, поважно кивнув, коли Листолапка з виховницею пройшли повз нього. Юна кицька навіть трохи засоромилася. Вона розуміла, що була всього лише новачкою, і ніяк не могла звикнути до тієї поваги, з якою вояки ставляться до всіх медикотів.

У зворі під деревами ще лежали довгі тіні, коли Попелюшка вирушила до Чотиридерева, де вони з Листолапкою мали перейти на територію Вітряного Клану. Тихе шурхотіння в підліску зраджувало здобич, але зараз цим дрібним створінням полювання не загрожувало. Час від часу десь скрикувала пташка, коли кішки проходили повз — непомітні, як тіні, у сірому ранковому світлі.

— Потренуй свій нюх, — сказала Попелюшка через деякий час. — Якщо знайдеш якісь корисні трави, зможемо назбирати їх, коли будемо повертатися.

Листолапка послухалася й зосередила всі чуття. Вона йшла, уважно приношуючись, аж до струмка. Там вони з Попелюшкою спинилися, щоб попити, і пішли вздовж берега до того місця, де з річки виступали камінці, по яких можна було перейти на інший бік. Листолапка стежила за виховницею, переймаючись, що тій буде важко через пошкоджену ногу, але Попелюшка мала вже досить великий досвід, тож легко перескочила.

Коли вони піднялися схилом, що вів до Чотиредерева, Листолапка почала вловлювати запахи інших котів.

— Тіньовий Клан, — промурмотіла вона. — Це, мабуть, Дрібнохмар.

Попелюшка кивнула.

— Зазвичай він на мене чекає.

Листолапка знала, що свого часу Попелюшка врятувала Тіньового кота, коли його Клан охопила пошесть. Тому Дрібнохмар і вирішив обрати шлях медикота, а від того випадку в них із Попелюшкою зав'язалася міцна дружба, сильніша за звичайну приязнь між медикотами.

Як тільки вони піднялися до верхівки звору, Листолапка помітила Тіньового медикота, що сидів біля підніжжя Великого Камня. Він був дуже дрібний, але мав струнку поставу, і з ним не було новачка. Побачивши Громових киць, Дрібнохмар підскочив на лапи й привітався. У ту ж мить з іншого боку звору зашаруділи кущі й на галявину вийшов Багношуб із Річкового Клану та його новачка Мільгокрила.

Листолапка зраділа, побачивши Річкову кішку. Вона збігла схилом до неї, поки Попелюшка та інші двоє медикотів зібралися посеред галявини, аби поділитися новинами.

— Мільгокрило! — нявкнула вона. — Я така рада тебе бачити!

Сонце вже піднялося над деревами, і від його проміння золотисте хутро Мільгокрилої переливалося, як бурштин. Листолапка знову подумала, яка ж вона була гарна, але раптом її збила з пантелику недружелюбна відповідь Річкової киці — та лише скупно кивнула.

— Привіт. А я думала, чи приведе Попелюшка свою новачку.

Щось у її манері змусило Листолапку почуватися маленькою, наче Мільгокрила намагалася поставити її на місце. Звісно, Мільгокрила уже була воячкою, тож, мабуть, очікувала від новачки поваги, а не дружби. Розчарування кольнуло Листолапку, ніби гостра шпичка. Вона повісила голову й пішла наздоганяти решту котів, які вже почали підніматися звором до кордону з Вітряним Кланом.

Листолапка знову повеселішала, коли вони переходили пустирище. Ясне осіннє світло, вітерець, що куйовдив пружну траву, запахи дрокку й вересу так сильно відрізнялися від буйного й тінистого лісу Громого Клану. Побачивши, що Мільгокрила йде позаду свого виховника, не приєднуючись до розмови медикотів, Листолапка підійшла ближче до неї.

— Не знала, що ти будеш тут, — нявкнула Громова новачка. — Я думала, Багношуб уже водив тебе до Устя Матері.

Мільгокрила повернулася й глянула їй прямо в обличчя, очі кішки так палали, наче Листолапка сказала якусь смертельну образу.

— Вибач... — почала було Листолапка.

Раптом Мільгокрила розслабилася й ворожий вогник згас у її очах.

— Ні, це ти вибач, — нявкнула вона. — Ти не винна. Ти чула, що Багношуб сказав на минулому Зборищі про те, що треба почекати на знак від Зоряного Клану, чи годжуся я бути медикішкою?

Листолапка кивнула.

— Знак так і не прийшов, — Мільгокрила спиналась і почала колупати твердий торф'яник кігтями. — Нічого не прийшло! Я думала, це означає, що Зореклан відкинув мене, а інші коти вже й раді язиками поплескати! Просто тому, що моя мати була бродягою, а я не народилася в Клані, — в її очах на мить знову спалахнув і відразу згас лютий вогник.

— О ні... Мені так шкода! — вигукнула Листолапка, співчутливо на неї глянувши.

— Багношуб сказав, що мені треба просто потерпіти, — криво всміхнулася Мільгокрила. — Може, йому це і вдається, а мені — не дуже. Я намагалася, але знак так і не з'являвся. Я вже готова була покинути Клан, але Шулікокриг — пам'ятаєш мого брата Шулікокрига? — сказав мені нікого не слухати. Він сказав, що я не повинна доводити свою вірність якимось заздрісним котам, а лише Зорекланові, і він був певен, що зрештою знак з'явиться.

— І він мав рацію, — нявкнула Листолапка. — Інакше тебе б тут зараз не було.

— Так, він мав рацію, — з полегшенням відповіла Мільгокрила. — Це було всього два дні тому. Багношуб вийшов зі свого кубла і знайшов крило молі біля входу. Він показав його Леопардозірці та іншим котам у Клані. І сказав, що очевиднішого знаку просто не могло бути.

— А Леопардозірка... — почала було Листолапка, але її перебив чийсь далекий вигук, і вона підвела погляд. Троє медикотів спинилися на верхівці далекого пагорба і дивилися на них двох.

— То ви йдете з нами чи ні? — долинув голос Багношуба.

Листолапка збентежено переглянулася з Мільгокрилою й весело засміялася. Зореклан послав їм знамення, тож Мільгокрилій більше не було через що перейматися. Місяцескеля чекала на них обох, готова відкрити таємниці їхніх предків-во-яків. У ту мить Листолапка не могла собі уявити нічого кращого за життя новачки-медикішки.

— Ходімо, — захоплено нявкнула вона до товаришки. — Бо залишимося тут!

На сонцепіку вони зустрілися з Коромордом, Вітряним медикотом, біля витоку одного зі струмків на пустирі. Листолапка дивилася, як Короморд з Багношубом дружно віталися, незважаючи на напружені стосунки між їхніми Кланами через те, що Вітряний Клан вирішив продовжувати пити з потоку на Річковій території аж до наступного Зборища. Медикотів не зачіпали суперечки Кланів — вони були вірні, перш за все, Зоряному Кланові.

Через деякий час Листолапка помітила, що Попелюшка почала накульгувати все важче, і подумала, чи не допікає їй стара рана. Але Громова медикішка ніколи б не зізналася, що їхній темп був для неї зашвидкий, тож Листолапка вирішила сама трохи сповільнити котів.

— Можемо, будь ласка, відпочити? — попросила вона, упавши на кущик м'якого вересу. — Я так стомилася!

Попелюшка пильно на неї глянула, наче прочитала думки новачки, а тоді погодилася.

— Новаки! — пробурмотів Короморд. — Ніякої витримки.

— Він не йшов так далеко, як ми, — прошепотіла Мільгокрила, вмостившись біля Листолап-

ки. — І в нього нема новака, то що він взагалі знає?

— Він непоганий, — відповіла Листолапка. — Думаю, йому просто подобається бурчати.

Вона лягла на бік і почала ретельно вмиватися — хотіла виглядати якнайкраще, коли стане перед Зорекланом.

Мільгокрила також почала вмиватися, а тоді раптом спинилася.

— Листолапко, перевіриш мене? — попросила вона.

— Як перевірю?

— По травах, — очі Мільгокрилої були широкі й схвильовані. — На випадок, якщо Багношуб думає, що я знаю усі. Я не хочу його підвести. Ми використовуємо нагідки, щоб спинити запалення, і листя деревію від отруєння, але що допомагає від болю в животі? Я ніяк не запам'ятаю.

— Ягоди ялівцю або корінь кервелю, — збен-тежено відповіла Листолапка. — Але чому ти так переймаєшся? Ти ж завжди можеш запитати свого виховника. Навряд чи він очікує, що ти вже все знатимеш.

— Але не коли я зустрінуся із Зорекланом! — Мільгокрила мало не заплакала від хвилювання. — Я мушу показати їм, що готова стати медикішкою. Вони можуть мене не прийняти, якщо я не згадаю всього, що треба.

Листолапка мало не вибухнула сміхом.

— Це все не так, — терпеливо нявкнула вона. — Зореклан нічого тебе не питатиме. Вони... ну, це важко пояснити, але я впевнена, що тобі не варто перейматися.

— Легко тобі казати, — на превеликий подив Листолапки, в голосі Мільгокрилої відчувалися гіркі нотки. — Ти народилася лісовою кішкою. Я ж мушу бути кращою за будь-кого, просто щоб мене прийняли у Клані.

Її очі були величезні й палали водночас злістю й рішучістю. У Листолапки серце стиснулося від жалю, і вона легко торкнулася хвостом плеча Мільгокрилої.

— Може, у Річковому Клані це так, — нявкнула вона, — але точно не в Зоряному. Ти не мусиш *заслужити* їхнього схвалення — вони його тобі дарують.

— Ну, мені можуть не подарувати, — пробурмотіла Мільгокрила.

Листолапка здивовано глянула на подругу. Вона була така сильна і вродлива, володіла всіма вояцькими навичками і мала нагоду стати медикішкою, але все одно боялася, що її не приймуть у лісі.

Підсунувшись ближче до Мільгокрилої, Листолапка притулилась мордочкою до її боку.

— З тобою все буде добре, — промуркотіла вона. — Глянь на Вогнезора. Він не народився у Клані, але тепер він провідник, — та Мільгокрилу це наче не переконало, тож вона додала: — Повір мені. Коли ти станеш перед Місяцескелею, то все зрозумієш.

Сонце вже почало котитися до обрію, коли медикоти дійшли до Високих Скель. Жорстка трава пустирища змінилася крутим голим схилом, де-не-де порослим вересом. Крізь ґрунт проступало каміння, вкрите жовтим лишайником.

Короморд, який вів перед, спинився на пласкому камені й глянув угору. Прямо під вершиною на схилі чорніла діра.

— Оце Устя Матері, — пояснила Листолапка Мільгокрилій, а тоді згадала, що та, очевидно, вже була тут перед тим, як стати воячкою. — Вибач, — додала вона. — Я знаю, що ти тут вже не вперше.

Очі Мільгокрилої розширилися, коли вона глянула на пашу печери.

— Я доходила лише сюди, — відповіла вона. — Всередину мене не пустили.

— Це страшно, я знаю — але також і дуже гарно, — заспокоїла її Листолапка.

Мільгокрила виструнчилася.

— Я не боюся, — рішуче сказала вона. — Я воячка. Я нічого не боюся.

«Навіть відмови Зореклану?» — Листолапка не наважилася озвучити цю думку, але коли сіла біля подруги чекати ночі, то не могла не помітити, як та тремтить.

Нарешті над вершиною вплив місячний серпик, і Багношуб підвівся.

— Пора, — сказав він.

Листолапка відчула, як стискається її живіт, коли піднімалася слідом за виховницею вгору схилом, а тоді заходила у кам'яну арку. На них ринув потік холодного вогкого повітря. Здавалося, наче вони зайшли у темну ріку, чорнішу за ніч. Листолапка стала позаду процесії, прямо за Мільгокрилою.

Тунель вів униз, весь час вигинаючись, аж доки Листолапка не згубила орієнтацію. Повітря було густе, наче вони були не лише під землею, але й

під водою. Листолапка нічого не бачила, навіть Мільгокрилу, яка йшла не більш як за стрибок кроля попереду, хоч і чула тихе дихання Річкової кішки та запах її страху.

Зрештою Листолапка відчула в повітрі прохолодні брижі, а її хутром пробігли мурашки, коли вона зрозуміла, що вони наближаються до серця гори. До новачки долинули легкі й свіжі запахи ночі, коли вона зайшла у велику печеру. Мерехтіння зір в отворі нагорі освітлювало кам'яні стіни, а долівка була гладка від безлічі лап, які по ній ходили. Посеред печери стояв камінь на три хвосту у висоту. Листолапка благоговійно на нього подивилася, хоч він був ще темний — грандіозна спляча велич.

Мільгокрила стала біля неї.

— Де ми? — прошепотіла вона. — Що відбувається?

— Мільгокрило, підійди і стань перед Місяцескелею, — звіддалік пролунав голос Короморда. — Ми всі повинні почекати, доки прийде час ділитися язиками із Зорекланом.

Він та інші медикоти сіли навколо каменя, кожен на відстані лисячого хвоста від нього.

Листолапка почула, як схвильовано зітхнула Річкова киця, і підбадьорливо притулилася до її плеча.

— Нам теж можна сісти, — шепнула вона на вухо Мільгокрилій. Листолапка зайняла своє місце неподалік від Попелюшки, а Мільгокрила, трохи повагавшись, сіла біля неї.

Час у темряві так розтягнувся, що зрештою Листолапці справді здалося, наче вони чекають там вже цілі сезони. Тоді водномить у печеру про-

лилося яскраве світло — в отворі у стелі з'явився місяць. Вона почула, як Мільгокрила охнула й за-тамувала подих. Місяцескеля прокинулася й за-сяяла у місячному сяйві, неначе вся Срібносмуга стекла на її кришталеву поверхню.

Коли очі Листолапки призвичаїлися до блискучого світла, вона побачила, як Багношуб звівся на лапи й повільно пішов через печеру до своєї новачки. Біле сяйво переливалося на його хутрі, і здавалося, наче він весь вкритий інієм.

— Мільгокрило, — поважно нявкнув Річковий медикіт, — чи бажаєш ти долучитися до таємниць Зореклану як медикішка.

Мільгокрила вагалася. Листолапка побачила, як вона ковтнула, перш ніж відповісти:

— Бажаю.

— Тоді підійди вперед.

Мільгокрила підвелася й пішла за своїм виховником через печеру аж до самої скелі. У місячному сяйві вона була зовсім неземною, її золоте хутро зблідло до попелу, а очі мерехтіли сріблом — так, ніби вона вже приєдналася до лав Зореклану. Листолапка здригнулася. Це була недобра думка; вона намагалася вигнати її з голови, не бажаючи вірити, що це міг бути поганий знак.

— Вояки Зоряного Клану, — сказав Багношуб, — я представляю перед вами цю новачку. Вона обрала шлях медикішки. Обдаруйте її своєю мудрістю та проникливістю, щоб вона могла зрозуміти ваш чин та лікувати свій Клан згідно з вашою волею.

Він майнув хвостом і сказав до Мільгокрилої:

— Ляж тут і притулися носом до скелі.

Мільгокрила враз послухалася, рухаючись, наче уві сні. Коли вона лягла, усі медикоти підійшли й полягали так само навколо Місяцескелі, а Попелюшка підкликала Листолапку, аби та приєдналася до них. Шкірою новачки пробігли мурашки від передчуття — вона знала, що має статися.

— Час поділитися язиками із Зорекланом, — промурмотів Короморд.

— Промовте до нас, войовничі предки, — нявкнув Дрібнохмар. — Явіть нам долю наших Кланів.

Листолапка заплющила очі й притулилася носом до кам'яної поверхні. Враз холод охопив її тіло, наче пазури яструба, або наче вона кинулася сторч головою в чорну воду. Вона не чула нічого й не бачила, не відчувала кам'яну підлогу під собою. Вона пливла у темній ночі без крихти сяйва Срібносмуги.

Тоді перед нею з'явилася череда швидких сцен. Листолапка побачила Чотиридерево, але могутні дуби були голі, лише кілька зів'ялих листків усе ще трималися на гілках. Одне з дерев стрясалося, наче від наймогутнішого буревію, а інші три стояли непорушно. Майже одразу це видіння замінило інше — потвори, що мчали Громошляхом, довга вервечка котів, які пробираються крізь сніг, темна лінія на безмежному білому тлі. Там не було ні дерев, ні чого-небудь, що би вказувало на те, що вони на території чотирьох Кланів.

В останньому видінні з'явилася Вивірколапка. Хоч Листолапка знала, що їй не можна говорити, вона ледве стримала вигук полегшення й радості. Її сестра йшла широким зеленим ланом, і Листо-

лапка відчувала, що з нею є ще кілька котів, а тоді видіння зникло і вона знову занурилася в пітьму.

Поступово холод каміння під лапами просочився в її хутро, і безмежний простір снів Зореклану розчинився у звичній прохолоді падолистої ночі. Листолапка розплющила очі й закліпала, відсторонилася від скелі, а тоді, тремтячи, звелася на лапи. Вона почувалася на диво спокійною, наче знову стала кошенятком під теплим боком матері. Зореклан зберіг її зв'язок із Вивірколапкою, хоч вони зараз були так далеко одна від одної.

Інші медикоти також підводилися навколо неї, готуючись повертатися на поверхню. Мільгокрила стояла між ними, її очі сяяли чимось середнім між тріумфом та подивом від того, що Зореклан їй показав. Листолапка відчула неабияке полегшення, зрозумівши, що їхні предки прийняли Мільгокрилу. Що б ця кішка не відчувала щодо свого Клану, Річковим котам нічого сумніватися про схвалення предків.

Багношуб торкнувся до рота Мільгокрилої кінчиком хвоста — знак зберігати тишу — і повів котів із печери. Листолапка йшла позаду всіх викрутами підземного тунелю, назад до звичайного світу.

Як тільки вони дійшли до виходу, Мільгокрила заскочила на верхівку кам'яного виступу. Вона задерла голову й переможно закричала.

Багношуб дивився на неї й поблажливо хитав головою.

— Не так уже й погано, зрештою, правда? Ну, — продовжив він, коли Мільгокрила зістрибнула з каменя і знову стала біля нього, — тепер ти справжня новачка-медикішка. І як воно?

— Чудово! — відповіла Мільгокрила. — Я бачила, як Шулікокриг веде патруль і... — вона раптом урвалася, побачивши величезні очі Листолапки, яка намагалася їй сказати, що медикотам не можна ділитися своїми снами, доки вони не знатимуть, що ті означають.

Листолапка підійшла й поноськалася з Річковою кицею.

— Вітаю, — муркнула вона. — Я ж казала, що все буде добре.

— Так, казала, — очі Мільгокрилої сяяли. — Тепер все буде чудово. Річковий Клан почує, що Зореклан мене схвалив. Тепер вони мене мусять прийняти!

Вона кинулася вниз, залишивши всіх позаду повільно спускатися. Листолапка дивилася на неї, а серце її повнилося запитаннями. Що Мільгокрила побачила? І які видіння Зореклан послав Попелюшці? Громова медикиця виглядала замисленою, але з її виразу неможливо було що-небудь зрозуміти.

Стримуючи дроз, Листолапка пригадала власні видіння. Що було настільки сильним, що змусило трястися один із могутніх дубів Чотиридерева? І чому коти кудись ішли у такий лютий холод гололисту? Якщо Зореклан послав їй видіння майбутнього, то як їй слід їх тлумачити?

Та, незважаючи на всю непевність, Листолапка почувалася сповненою надії. Хоч Вивірколапка й була далеко від лісу, Зореклан показав, що вона була в безпеці.

«Посилайте її скоріше назад, — тихо молилася новачка, йдучи слідом за іншими медикотами. — Куди б їх не завела ця дорога, будь ласка, поверніть їх безпечно додому».

Розділ 16

Ожинокіготь помчав назад до паркану, а Перохвоста побігла відразу за ним. Усі інстинкти підказували йому кинутися в садок на допомогу котам, але спогади про те, що сталося, коли вони вперше перетнули Громошлях, вимагали бути обережнішим. Натомість кіт поліз крізь куші, аж поки зміг дивитись на галявину, залишаючись при цьому в схованці.

Від побаченого у нього все всередині перевернулося догори дригом. Біля гнізда Двоногів дві здоровецькі кицюні загнали Бурешуба і Воронолапа в кут. Вітряний новак притиснувся до землі, пришулив вуха і виширився. Бурешуб витягнув перед собою лапу, погрожуючи кицуням висунутими кігтями. Ожинокіготь бачив, що бійки їм не уникнути, а відступати було нікуди, крім напіввідчинених дверей гнізда Двоногів.

— Великий Зореклане! — видихнула йому на вухо Перохвоста. — Ці кицюні більші за наших вояків!

Ожинокіготь не був певен, що це має значення. Розміри та лискуча шубка ще нікого не зробили вояком. Сам він не мав сумнівів, що його друзі виграють цей бій, але ж двоє котів захищали свої угіддя, та й, судячи з вигляду, здатні були завдати серйозних поранень — таких, які не дозволять воякам продовжувати їхню мандрівку.

Ожинокіготь напружив м'язи, готуючись наскочити на чужих котів іззаду, але, перш ніж він устиг ворухнутися, з паркану злетіла вогниста по-стать і побігла садом.

— Вивірколапко, ні! — закричав Ожинокіготь.

Новачка й вухом не повела; він навіть не був певен, чи вона його почула. Вивірколапка вчепилася в найближчу кицюню, і обоє покотились по землі.

Нараз Ожинокіготь гукнув:

— Бурешубе, Воронолапе! Сюди!

Воронолап майнув травою і, деручись під огорожу, мало не звалив із ніг Перохвосту. Проте Бурешуб залишився на місці, стоячи обіч Вивірколапки, він шипів на кицюнь, що поволі підходили до них. Тієї ж миті на верхівці огорожі, що відділяла цей садок від сусіднього, з'явилась Вохрошубка й зістрибнула до них.

— Ану назад, гівно ви лисяче! — кинула Вивірколапка двом кицюням, що все наближались.

Найближча кицюня замірилась на неї лапою, промахнувшись на якийсь вус. Тоді двері гнізда Двоногів розчахнулися і з'явилася самка Двоногів, вона кричала і розмахувала руками. Кицюні негайно втекли за ріг гнізда, Кланові ж коти чкурнули під прихисток загорожі. Двоногиня якусь мить дивилася їм услід, а тоді повернулася назад до гнізда, гучно зачинивши за собою двері.

— Вивірколапко! — прошипів Ожинокіготь, коли новачка зупинилася. — Про що ти взагалі думала? Ті двоє могли тебе на пантлики порвати.

Вивірколапка знизала плечима, явно не шкодуючи про свій вчинок.

— Ні, не могли. Кицюні для цього надто ніжні, — нявкнула вона. — Хай там як, треба було допомогти Бурешубові й Воронолапу.

— Ожинокігтю, не треба її шпетити, — блиснув очима Бурешуб, глянувши на Вивірколапку. — Я хоробрішого вчинку в житті не бачив.

Перохвоста погодилася з братом, і Ожинокіготь почав почуватись незручно. Вохрошубка також схвально кивнула молодій киці; лише Воронолап скривився мов середа на п'ятницю — можливо, усвідомлював, що Вивірколапка впоралася краще за нього, а можливо, шкодував, що в критичну мить послушав-таки наказу Ожинокігтя.

— Я ж не кажу, що її вчинок не був хоробрим, — палко кинувся оборонятись Ожинокіготь. — Я про те, що їй варто би спершу думати. Перед нами ще далека дорога, і якщо когось поранять, це нас дуже затримає.

— Ну, зараз ми всі в зборі, — зауважила Вохрошубка. — Тому ходімо.

Ожинокіготь рушив на чолі їхнього гурту назад до клаптика землі, на якому допіру чатували вони з Перохвостою. Сонце вже сіло, але червоні пасмуги досі плямували небо, вказуючи напрямом, у якому їм слід рухатися.

— Можемо переночувати тут, — запропонувала Перохвоста. — Тут є й укриття, і здобич.

— Надто близько до угідь Двоногів, — заперечив Бурешуб. — Якщо перейдемо на ті поля, що

за Громошляхом, зможемо знайти безпечнішу місцину.

Із цим ніхто не сперечався. Дяка Зореклану, другий Громошлях вони перетнули без проблем і з настанням сутінків уже рухались полями. Земля була гола, лише подекуди траплялися заболочені клаптики чи кам'яні насипи, ніби колись тут стояли гнізда Двоногів, які самі собою зруйнувалися.

Уже майже споночіло, коли вони підійшли до довгої напіврозваленної стіни. Зі щілин проростала папороть і трава, даючи якийсь прихисток, а розкришене каміння вкривав мох.

— Виглядає не так і погано, — нявкнув Бурешуб. — Можна зупинитися тут.

— О, так, будь ласка! — згодилась Вивірколапка. — Я така втомлена, що в мене, здається, зараз лапи повідпадають!

— Ну, а я думаю, що нам варто пройти трохи далі, — вперто заперечив Воронолап. Ожинокіготь підозрював, що новак і далі сперечався лише заради суперечки. — Тут і не пахне здобиччю.

— Ми сьогодні вже багато пройшли, — нявкнув Ожинокіготь. — Підемо далі — знайдемо нові проблеми, а то й узагалі доведеться ночувати на відкритому. Може, спершу роззирнемося і переконаємося, що тут не буде жодних неприємних сюрпризів? Скажімо, нори якогось борсука чи лисиці.

Решта котів погодилися — всі, крім Воронолапа, який і далі невдоволено буркотів. Вивірколапка пішла у розвідку. Коли новачки вже деякий час не було, Ожинокіготь вирушив за нею, готовий

до того, що вона знову в щось влипла, проте юнакицька спокійно собі гуляла з іншого боку стіни.

— Тут таке чудове місце! — оголосила вона, обтрушуючи з вусів воду, поки Ожинокіготь дивувався, звідки це в неї знову взялося стільки спритності. — Там далі є ставочок, а в ньому вдовосталь води.

— Вода? Покажи, де, — нявкнула Вохрошубка, рушаючи в напрямку, який показувала Вивірколапка. — У роті сухо, як після сонцепіку.

За мить вона повернулась і, вся наїжачена, погрозливо підійшла до Вивірколапки.

— Це було дуже негарно, — прогарчала Тіньова воячка.

Вивірколапка геть спантеличилась.

— Негарно? Про що ти?

Вохрошубка плюнула.

— Вода на смак гидотна. Там сіль чи щось таке.

— Ні, неправда! — заперчила Вивірколапка. — Я чудово собі напилася, вода цілком свіжа.

Вохрошубка відвернулася й люто зірвала кілька соковитих стеблин. Бурешуб стривожено глянув на Вивірколапку.

— Зачекай, — скомандував він. За мить вояк повернувся, на його вусах поблискувала вода. — Ні, з водою все добре, — повідомив Бурешуб.

— Тоді чому в мене в роті присмак солі? — нявкнула Вохрошубка.

Ожинокіготь здригнувся.

— А якщо... — почав він, непевно переводячи погляд з одного кота на іншого. Тоді ковтнув. — А якщо це знак від Зореклану — знак, що ми все робимо правильно, шукаючи Сонцеспад? У моєму сні була солоня вода, пригадуєте?

Четверо обраних котів перезирнулися, у їхніх очах проглядав жак і, як здалось Ожинокігтеві, остоорога.

— Якщо ти маєш рацію, — промурмотіла Перохвоста, — це означає, що Зореклан постійно спостерігає за нами, весь час, — вона роззирнулась, ніби сподівалася побачити зоряні постаті своїх предків, що підкрадаються до них темним полем.

Ожинокіготь вчепився кігтями в землю, відчуючи, що йому потрібна надійна підтримка.

— Якщо й так, то це добре, — нявкнув він.

— Чому тоді ми всі не одержали знак? — виклично запитав Воронолап. — Чому лише ви двоє?

— Можливо, ми отримаємо свої знаки пізніше, — припустила Перохвоста, погладивши Воронолапа хвостом. — Може, вони розтягнуті в часі, щоби підказувати нам, що ми на правильному шляху.

— Можливо, — знизав плечима розлючений Воронолап і влігся спати, скрутившись окрай стіни.

Решта гурту також влаштовувалася. Ожинокіготь розмріявся про мишей у повітці Круколапа; тут здобиччю й не пахло, тож їм довелося спати надголодь. Завтра потрібно буде витратити більше часу на полювання, перш ніж вони рушать далі.

Перші зорі Срібносмуги займалися над їхніми головами. «Вояки Зореклану, — сонно подумав Ожинокіготь, — ви стежите за нами і провадите у нашому шляху. Якби ж то я міг поговорити з вами. Якби ж я міг запитати, чи ми справді правильно чинимо; запитати, чому нам треба йти так далеко. Якби ж я міг запитати, які лихоліття для лісу ви передбачили».

Зорі над його головою світили все яскравіше, але жодної відповіді не було.

Розділ 17

Ожинокіготь прокинувся, відчувши, як його термосить чиясь лапа. Голос Вивірколапки гарячково нявкотів:

— Ожинокігтю, вставай! Перохвоста й Воронолап зникли!

Ожинокіготь сів і закліпав. Вохрошубка вже була на лапах, а Бурешуб саме виходив із кубла, яке він собі влаштував під кущем орляка. Та Вивірколапка мала рацію: ніде не було й сліду Перохвостої та Воронолапа.

Йому запаморочилося в голові, але він так-сяк звівся на лапи. Сонце вже піднялося над обрієм і освітило блакитне небо, де-не-де поплямоване білими хмарками. Подув сильний вітер, куйовдячи траву на полі, але він не приніс запаху зниклих котів. На якусь мить Ожинокіготь задумався, чи не повернулися вони додому. Перохвоста й Воронолап не отримали знамення від Зореклану через солону воду — може, це змусило їх почуватися

непотрібними, наче вони не підійшли за якимись невідомими їм самим мірками? І якщо Перохвоста з Воронолапом таки повернулися додому, то чи вдасться їм із Вохрошубкою закінчити завдання самим?

Тоді він раптом зрозумів, який був дурний. Воронолап міг би таке подумати, але Перохвоста — ніколи, і куди б вони не пішли, вони мали би бути разом. Навряд чи їх викрав якийсь хижак, ніде навколо не було загрозливого запаху, та й шум розбудив би решту котів.

— Подивися, чи не пішли вони попити до озера, — сказав Ожинокіготь Вивірколапці, яка досі не зводила з нього переляканого погляду.

— Вже дивилася, — нявкнула вона. — Я ж не мишомізка.

— Ні, тоді гаразд... — Ожинокіготь неспокійно роззирався, намагаючись вигадати що-небудь, а тоді раптом помітив дві маленькі постаті, блідо-сіру й чорну, що наближалися через поле. Вітер, який дув на повалену стіну, відніс їхні запахи в інший бік. — Ось вони! — вигукнув він.

Перохвоста та Воронолап жваво бігли до них із повними ротами здобичі, а в їхніх очах горіли вдоволені вогники.

— Де ви були? — сердито запитав Ожинокіготь. — Ми хвилювалися за вас.

— Не можна ж так просто йти собі, — сказав Бурешуб до сестри.

— А це що, по-вашому? — форкнув Воронолап, кинувши двох мишей, яких він ніс. — Ви тут всі хропли, як їжаки взимку, так що ми вирішили піти пополювати.

— Там дуже багато живності, — Перохвоста вказала хвостом на зарості на сусідньому полі. —

Ми наловили цілу купу, але треба буде повернутися й забрати решту.

— Хай ці лінюхи самі йдуть, — пробурмотів Воронолап.

— Звісно, ми поможемо, — нявкнув Ожинокіготь, відчуючи, як його рот уже наповнюється слиною від запаху свіжини. — Ви просто чудові. Залиштеся й поїжте, а ми принесемо решту здобичі.

Воронолап уже всівся й наготувався відкусити шматок миші.

— Не говори з нами так, ніби ти наш виховник, — прогарчав він.

Новак вочевидь налаштувався не йти на поступки, тож Ожинокіготь вирішив не зважати. Яким би прикрим не був Воронолап, Ожинокіготь почувався оптимістично. Вони пережили страшну пригоду в саду Двоногів, знак Вохрошубки означав, що вони досі йдуть за волею Зореклану, а тепер у них був ще й добрячий сніданок. Рушивши до заростів, він подумав, що все могло бути значно гірше.

— А це хто? — спитав Ожинокіготь.

Вже минуло три дні від сутички в садах Двоногів. Подорожні коти перейшли фермерські угіддя, уникаючи поодиноких Двоножачих гнізд, і не зустріли поки нікого страшнішого за овець. Тепер вони сиділи у шанці, що розділяв два поля, і взирали на двох найбільших тварин, яких Ожинокіготь коли-небудь бачив. Ті бігали туди й назад по полю, форкаючи й задираючи голови. Удари їхніх могутніх ніг стрясали землю.

— Коні, — чванькувато відповів Воронолап. Його очі заблищали, наче йому подобалося знати щось таке, чого не знав Ожинокіготь. — Іноді вони пробігають нашими землями з Двоногами на спинах.

Ожинокіготь подумав, що він, мабуть, ще нічого божевільнішого в житті не чув.

— Мабуть, і Двоногам іноді хочеться компанії чотириногих, — пожартував він.

Воронолап знизав плечима.

— Можемо вже йти, будь ласка? — заскиглила Вивірколапка. — Тут вода у канаві, у мене вже хвіст мокрий.

— Добре, йди, — пробурмотів Ожинокіготь. — А мені щось не хочеться, щоб мене розтоптали.

— Не думаю, що коні небезпечні, — нявкнув Бурешуб. — Ми бачили їх біля ферми на краю Річкових земель. Вони на нас і не зважали зовсім.

— І якщо вони на нас наступлять, то точно не-навмисно, — додала Перохвоста.

Ожинокігтя це не сильно заспокоїло. Один удар цих ніг, які виглядали, як уламки твердого каміння, може легко переламати коту хребет.

— Нам просто потрібно перебігти, доки вони будуть на іншому боці, — сказала Вохрошубка. — Навряд чи вони побіжать за нами. Коні, мабуть, досить дурні, інакше чому б дозволяти Двоногам залазити собі на спину?

— Гаразд, — ця ідея видалася Ожинокігтеві не такою вже й поганою. — Прямо через це поле і під той паркан. І заради Зореклану, спробуймо цього разу не розділятися.

Коти вичекали, доки коні повагом перейдуть на інший край поля.

— Зараз! — нявкнув Ожинокіготь.

Він кинувся на відкрите, відчуваючи, як вітер куйовдить хутро і як за ним біжать його товариші. Йому здалося, що позаду почувся тупіт громіздких кінських ніг, але вояк не наважився сповільнитися й поглянути. Ожинокіготь перескочив канаву, що позначала протилежний край, і застрибнув у безпечний сховок кущів.

Обережно визирнувши, він побачив, що решта котів уже також були в безпеці.

— Чудово! — нявкнув Ожинокіготь. — Здається, ми вже потроху навчилися.

— Саме вчасно, — форкнув Воронолап.

На наступному полі також були великі тварини, та цього разу вони стояли всі разом у тіні дерев, махаючи хвостами й поскубуючи траву. Це були корови — Ожинокіготь уже бачив їх біля Круколапової повітки, коли ще новачком ходив до Високих Скель. У них були гладкі чорно-білі шубки й величезні очі, ніби здоровенні торфовища.

Корови наче не помічали групу котів, тож це поле вони перейшли повільніше, проте не зводячи погляду з тварин. Уже доходив сонцепік, і Ожинокіготь був би не проти спинитися й перепочити, та він знав, що їм треба продовжувати подорож. Громовий вояк усе перевіряв положення сонця в небі — не міг дочекатися, коли воно почне опускатися, аби дізнатися, чи правильно вони йдуть. Там, де сонце торкалося обрію, там був Сонцеспад. Ожинокіготь намагався відкинути тривожну думку про те, що їм не буде на що орієнтуватися, коли хмари заступлять сонце, і сподівався на гарну погоду.

Залишивши корів позаду, коти прийшли до настільки великого поля, що краю його не було видно. Замість трави на ньому росли грубі пагони, жовті й жорсткі, як солома у Круколаповій повітці, але короткі й колючі, так що по них було важко йти. Десь далеко почувся рявкіт потвори.

— Вона там, — Вивірколапка заскочила на високу гілку бузини, яка росла між живоplotом. — Величезна потвора, у полі! Так далеко від Громошляху!

— Що? Не може бути! — Ожинокіготь застрибнув і собі на гілку. На його подив, Вивірколапка мала рацію. Потвора — більша за всі, які він бачив на Громошляху, — гуркотіла й поволі сунула полем. Її оточувало щось схоже до хмари, наповнюючи повітря жовтим пилом.

— Задоволений? — саркастично нявкнула Вивірколапка.

— Вибач, — Ожинокіготь зістрибнув униз до решти котів. — Вивірколапка каже правду, там у полі — потвора.

— Тоді краще нам поквапитися, доки вона нас не побачила, — нявкнув Бурешуб.

— Але ж вони повинні би бути на Громошляху, — заскиглила Перохвоста. — Це нечесно!

Воронолап стурбовано торкнувся товстого колючого стерня.

— Це погано, — буркнув він. — Ми подеремо собі всі лапи, якщо будемо по цьому йти. Треба обходити.

Новак глянув на інших котів, наче очікував, що вони почнуть із ним сперечатися, але не отримав жодної відповіді, окрім згідливого мурмотіння Перохвостої. «У Воронолапа були хороші

ідеї, — подумав Ожинокіготь, — тільки ж якби він менш агресивно їх висловлював».

Вітряний новак повів їх навколо, тримаючись ближче до живоплоту, щоб коти мали куди сховатись, якщо за ними побіжить потвора. Між стерням та живоплотом була вузьенька трав'яниста стежечка — якраз для того, щоб міг пройти кіт.

— Гляньте! — раптом вигукнула Вохрошубка.

Вона смикнула вухами на мишу, що сиділа між стерням і гризла насіння. Перш ніж хто-небудь встиг поворухнутися, Вивірколапка вистрибнула, перекотилася через хрусткі стебла й підскочила на лапи, вже тримаючи мишу в зубах.

— Ось, — нявкнула вона, кинувши її біля Вохрошубки. — Ти її перша побачила.

— Я можу сама собі зловити, — сухо відповіла воячка.

Тепер, коли Ожинокіготь знав, де шукати, він помітив, що на полі було безліч мишей, які напихалися розсипаним зерном. Здавалося, ніби Зореклан послав їм нагоду пополювати й добре наїстися. Коли Вивірколапка пообідала, Ожинокіготь послав її чатувати на дереві, аби вона встигла сказати, якщо потвора буде до них наближатися.

Та потвора трималася на віддалі. Після гарного обіду Ожинокіготь відчув приплив надії й сили — особливо коли сонце почало сідати і він міг звірити їхній напрям руху. Вже невдовзі коти залишили дивне колюче поле позаду і йти стало легше. Повітря обважніло від денної спеки. Бджоли гуділи у травах, навколо літали метелики. Одного Вивірколапка навіть тицьнула лапою, але була надто сонна, щоб за ним побігти.

Вохрошубка повела перед, коли вони дійшли до кінця лану. За нею йшли Бурешуб, Вивірколапка, Воронолап та Перохвоста. Ожинокіготь замикав ряд, чатуючи на випадок небезпеки.

Цього разу перед ними виріс не живопліт, а паркан Двоногів, зроблений із якогось тонкого й блискучого матеріалу. Він був схожий на сітку з галузок, тільки з однаковими проміжками. Ці проміжки були надто малі, але внизу була дірка, в яку міг би пролізти кіт.

Ожинокіготь почав порпати землю, пробираючись під огорожу й відчуваючи, як вона дряпає його спину. Біля нього так само почав пролізати Бурешуб. Коли Ожинокіготь знову випростався, то почув з-під огорожі лютий вереск.

— Я застрягла!

То був голос Вивірколапки. Ледь чутно зітхнувши, Ожинокіготь разом із Бурешубом пішли до неї. Воронолап і Перохвоста вже стояли біля новачки, а за мить з'явилась і Вохрошубка.

— Ну, чого витріщилися? — нявкнула Вивірколапка. — Витягніть мене!

Руда кицька лежала плазом, наполовину вигулькнувши з-під огорожі. Саме там, де вона перелізала, огорожа розплелася і галузки заплуталися в її хутрі. Щоразу, як Вивірколапка рухалася, гострі прутики огорожі кололи її шкіру і змушували кричати від болю.

— Ляж спокійно, — наказав Ожинокіготь. Він повернувся й оглянув дерев'яну віху. — Щоб ми побачили, що можна зробити. Може, якщо ми підкопаємо цей стовп, то огорожа послабиться.

На вигляд стовп досить міцно стояв у землі, але якби вони всі взялися разом...

— Швидше буде прогризти огорожу, — заперечив Бурешуб. Він вчепився у блискучі галузки, але ті не піддавалися. Річковий вояк випростався і плюнув. — Ні, надто жорсткі.

— Це й так видно, — нявкнув Воронолап. — Краще вже перегризти їй хутро і так вивільнити.

— Лиши моє хутро в спокої, мишомізкий! — форкнула Вивірколапка.

Вітряний новак виширив зуби й тихо зашипів.

— Якби ти була обережніша, цього би не сталося. Якщо ми не зможемо тебе витягнути, то залишишся тут.

— Ні, не залишиться! — сказав йому Бурешуб. — Я залишуся з нею, якщо так.

— Чудесно, — знизав плечима Воронолап. — Ти залишишся теж, і тоді нарешті далі підуть тільки обрані.

Бурешуб настовбурчив хутро на загривку і присів на задні лапи, його м'язи напружилися й виступили з-під темно-сірого хутра. Ще мить, і двоє котів кинуться у бійку. І тут Ожинокіготь раптом усвідомив, що три вівці підійшли і стали дивитися на котів, а звіддалік почувся гавкіт собак. Їм треба було рухатися якомога швидше.

— Досить, — нявкнув Ожинокіготь, встрявши між двома котами. — Ніхто ніде не залишається. Має бути якийсь вихід, щоб витягнути Вивірколапку звідси.

Він повернувся до новачки і побачив, як біля неї схилилися Вохрошубка та Перохвоста. Остання пережовувала листя щавлю.

— От чесно! — вигукнула Річкова воячка, виплюнувши їх, і роздратовано глянула на Ожино-

кігтя. — Ви, коти, вмієте що-небудь іще чи тільки сваритися?

— Це їм вдається найкраще, — нявкнула Вохрошубка й зблиснула очима. — Так, тепер розмасти щавель по її хутрі. Воно має стати слизьким. Вивірколапко, вдихни. Ти наїлася забагато мишей.

Ожинокіготь стежив, як Перохвоста розмазувала пережований квасок по хутрі Вивірколапки, втираючи його лапою.

— Тепер спробуй ще раз, — скерувала Вохрошубка.

Вивірколапка вчепилася передніми лапами в землю і спробувала відштовхнутися задніми.

— Це не допомагає! — зітхнула вона.

— Допмагає, — напружено сказала Перохвоста й притиснула лапу до плеча Вивірколапки, яке було все слизьке від зеленої каші. — Не зупиняйся.

— І давай швидше! — додав Ожинокіготь.

Собака загавкав знову, і вівці розбіглися. Вітер приніс його сильний запах, і Бурешуб з Воронолапом уже наготувалися тікати.

Вивірколапка ще раз важко відштовхнулася й вискочила на поле. Клапоть рудого хутра зісковзнув із колючої огорожі. Кілька ворсинок залишилося там, але Вивірколапка була вільна. Вона стала й обтрусилася.

— Дякую, — нявкнула новачка до Перохвостої та Вохрошубки. — Це була геніальна ідея!

Вона мала рацію. Ожинокіготь навіть пожалкував, що то не він до цього додумався. Та принаймні вони могли вже вирушати на захід — і то швидко, доки собака не добіг до них. Громовий

вояк повів котів через наступне поле, упевнений, що їх супроводить Зореклан.

Прокинувшись наступного ранку, Ожинокіготь розчаровано побачив, що небо вкрили густі хмари. Його впевненість у допомозі Зореклану враз похитнулася. Це було якраз те, чого він боявся; може, їм просто пощастило, що небо до цього було чисте. Як він мав знати, куди їм іти, якщо не бачив сонця?

Підвівшись, Ожинокіготь побачив, що його товариші досі сплять. Минулої ночі вони не знайшли кращого притулку, ніж порожнє місце на полі під кількома покорченими терновими кущами. Ожинокіготь зрозумів, що йому дедалі більше допікає відсутність звичного лісового покрову над головою. Вояк ніколи раніше не помічав, наскільки він і його Клан залежать від дерев: вони були необхідні для здобичі, для притулку і для сховку. Хвилювання через пророцтво Синьозірки раптом вкололо його, ніби зуби борсука, що зімкнулись на шиї.

У нього вже лапи свербіли рушати далі, тож він виліз надвір і роззирнувся. Небо було сіре, повітря вологе, наче наближався дощ. Вдалині виднілися дерева і стіни угідь Двоногів. Ожинокіготь сподівався, що їхня стежка не заведе їх знову до Двоногів.

— Ожинокігтю! Ожинокігтю! — його хтось захоплено гукав. Вояк обернувся й побачив Перохвосту, що бігла до нього.

— Я отримала! — вигукнула вона, підбігши ближче.

— Що отримала?

— Мій солоноводний знак! — Перохвоста вдоволено замуркотіла. — Мені снилося, що я йшла кам'янистою стежкою, яку заливала вода. Коли я нахилилася попити, вся вода була солона, і я прокинулася з цим присмаком.

— Перохвосто, це чудово, — нявкнув Ожинокіготь і відчув, як його гризоти трохи відступають. Зореклан дбав-таки про них.

— Це означає, що знаку не було поки лише у Воронолапа, — продовжила Перохвоста, озирнувшись на місце ночівлі, й Ожинокіготь побачив чорно-сірий вигин спини Воронолапа, який спав у траві.

— Може, тоді не варто йому розповідати про твій сон? — непевно запропонував він.

— Так не можна! — Перохвоста виглядала здивованою. — Рано чи пізно він дізнається, а тоді подумає, що ми навмисне його обманювали. Ні, — додала вона, подумавши, — я йому розповім. Тільки треба застати його в гарному настрої.

Ожинокіготь форкнув.

— Довго чекатимеш.

Перохвоста змучено нявкнула:

— Ой, Ожинокігтю. Воронолап не такий вже поганий. Це було важко для нього — залишити ліс саме тоді, як його мали висвятити на вояка. Я думаю, йому самотньо. У мене ж є Бурешуб, а в тебе — Вохрошубка й Вивірколапка. Ми всі були знайомі до цього, а Воронолап — сам-один.

Ожинокіготь про це раніше не думав. А варто було, хоч це й навряд чи допоможе не посваритися з Воронолапом, коли той наступного разу почне нарікати на якусь дрібницю.

— Ми всі віддані своїм Кланам, — нявкнув він. — І лісові, і вояцькому правильнику. Воронолап не виняток. З ним би все було добре, якби не випинався весь час наперед — він же ще новак.

Та Перохвоста досі виглядала стурбованою.

— Навіть якщо й твоя правда, йому від цього ніяк не стане легше, ще й при тому, що він єдиний, хто не отримав видіння.

Ожинокіготь на мить притулився мордочкою до Перохвостої.

— Тоді скажи йому, коли захочеш, — і, роззирнувшись, додав: — Краще вже будити їх і рушати. Якщо зрозуміємо, куди.

— Туди, — рішуче нявкнула Перохвоста й махнула хвостом на дерева з протилежного боку поля. — Там вчора сідало сонце.

«А потім?» — задумався Ожинокіготь. Якщо сонця не буде видно, то як їм шукати дорогу? Може, Зореклан пошле ще якийсь знак, щоб вони знайшли Сонцеспад? Спускаючись у заглибину до товаришів, він про себе молився до своїх предків-вояків: *«Будь ласка, вкажіть нам шлях. І оберігайте нас від усіх небезпек, якими б вони не були»*.

Розділ 18

— У нас закінчується молочай, — вигулькнула Попелюшка з розколини в камені. — Я майже весь використала на лікування очей Довгохвоста. Можеш, будь ласка, піти й назбирати трохи?

Листолапка підвела погляд від листочків маргариток, які вона пережовувала на кашку.

— Звісно, — нявкнула новачка, сплюнувши. — Ці вже готові. Віднести їх дорогою до Крапохвістки?

— Ні, краще я сама до неї загляну. В неї почали дуже боліти суглоби, відколи надворі стало так вогко, — Попелюшка вийшла зі свого кубла і схвально замуркотіла, приюхавшись до пережованого листячка. — Все чудово. Біжи, але захопи з собою когось із вояків. Найкращий молочай росте біля Чотиридерева, неподалік від кордону з Річковим Кланом, а Річкові коти не надто щасливі через те, що до них все ще ходить попити Вітряний Клан.

Листолапка здивувалася.

— Досі? Але вже випало стільки дощу, в них мала би бути власна вода.

Попелюшка знизала плечима.

— Спробуй це їм скажи.

Листолапка вирішила не зважати на ці новини, виходячи крізь папоротевий тунель на терен. Ці суперечки жодним боком не стосувалися Громова Клану, а всі її думки роїлися навколо Вивірколапки й Ожинокігтя. Сонце вже сходило чотири рази, відколи вони пішли. Її чуття підказувало, що сестра була досі жива, але Листолапка нічого не знала про те, де вони і що роблять.

Новачка ще не їла зранку, тож підійшла до кагату свіжини, де Карохвістка саме закінчувала снідати водяною мишкою.

— Привіт, — юна плямиста воячка помахала хвостом Листолапці, яка підбрала собі мишу й сіла поїсти.

Листолапка привіталася у відповідь.

— Карохвістко, — сказала вона, — ти зараз зайнята?

— Ні, — воячка ковтнула останній шматок миші й сіла, смачно облизуючи вуса. — А ти щось хотіла?

— Попелюшка попросила мене піти до Чотиридерева з боку Річкового кордону й назбирати молочаю. Вона сказала взяти з собою когось із вояків.

— О *так!* — Карохвістка підскочила на лапи, а в її очах загорілися вогники. — Це якщо Вітряний Клан раптом забреде на наші землі, так? Хай лише спробують!

Листолапка засміялася й швиденько доїла свою мишу.

— Добре, я готова. Ходімо!

Як тільки вони дійшли до кінця ялівцевого тунелю, перед ними з'явився Вогнезір, а за ним — Орлякошуб та Дошовус. Листолапка відчула, як у серці кольнуло, коли вона глянула на батька. Провідник похилив голову й опустив хвоста, і навіть його вогнисте хутро наче потьмяніло.

— Нічого? — тихо спитала його Карохвістка. Листолапка зрозуміла, що вона знала, де був їхній провідник.

Вогнезір похитав головою.

— Жодного сліду. Ні запаху, ні відбитків лап, нічого. Вони зникли.

— Вони, мабуть, вже кілька днів як покинули територію, — сумовито нявкнув Орлякошуб. — Не думаю, що є сенс посилати ще патрулі на пошуки.

— Твоя правда, Орлякошубе, — важко зітхнув Вогнезір. — Тепер їхня доля в лапах Зореклану.

Листолапка притулилася мордочкою до батькового боку, а він погладив хвостом її вушка і пішов на галявину. Новачка бачила, як біля Високого Камня його зустріла Піскошторма й вони удвох пішли до Вогнезорового кубла.

На неї нахлинуло почуття провини, коли вона згадала, скільки всього приховувала від них — і насамперед те, що Вивірколапка була в безпеці, хоч і далеко від Громових земель. Її шкірою пробігли мурашки, і Листолапка вийшла з табору слідом за Карохвісткою.

Сонце підбилося вище і ранковий туман розсіявся. День обіцяв бути спекотним, хоч черво-

но-золотисті листочки на деревах свідчили, що до лісу вже прийшов падолист. Листолапка та Карохвістка рушили до Чотиридерева. Новачка-медикішка вдоволено замуркотіла, стежачи, як юна воячка кидалася оглянути кожен кущ чи нору. Вона не помітила й сліду тої рани, яка так довго не давала Карохвістці стати воячкою, ні натяку на жаль через те, що довелось чекати на це вдвічі довше за інших новаків. Хоч Карохвістка й була старшою за Листолапку, але все ще була грайливою, ніби кошеня.

Коли Громові киці підійшли ближче до Річкового кордону, Листолапка почула тихе дзюркотіння річки й помітила її мерехтіння крізь підлісок. Вона знайшла зарості молочаю там, де й казала Попелюшка, і почала відкушувати стільки стебел, скільки зможе понести.

— Я теж можу взяти кілька, — запропонувала Карохвістка, озирнувшись, коли підійшла до кордону. — Фу! Помітки Річкового Клану! Від них у мене аж хутро скручується.

Воячка стояла й визирала на схил, що вів до річки, а Листолапка повернулася до свого завдання. Вона вже майже закінчила, коли це почула вигук подруги.

— Ходи глянь!

Підбігши до Карохвістки, Листолапка глянула вниз і побачила гурт Вітряних котів, що зібралися біля води попити. Вона впізнала між ними Високозорого й Вогнезорового друга Одновуса.

— Вони *таки* досі п'ють із річки! — вигукнула вона.

— І поглянь на це, — Карохвістка показала хвостом туди, де патруль Річкового Клану переходив міст Двоногів. — Я думаю, зараз буде біда.

Мрячконіжка вела патруль. Вона взяла з собою нового вояка Шулікокрига та якогось старшого чорного кота, якого Листолапка не знала. Вони спустилися схилом і спинилися за кілька лисячих хвостів від Вітряних котів. Мрячконіжка щось вигукнула, але вона була надто далеко, тож Листолапка не почула її слів.

Карохвістка смикнула хвостом.

— Якби ж нам підійти трохи ближче!

— Не думаю, що варто переходити кордон, — схвильовано нявкнула Листолапка.

— Ой, та я знаю. Просто виглядає, наче має бути щось цікаве.

Її голос звучав сумно, наче вона хотіла допомогти Річковому Кланові розібратися з цією проблемою щодо їхніх кордонів.

Тим часом Мрячконіжка люто настовбурчила хутро, а її хвіст так розпушився, що вона здавалася вдвічі більшою. Високозорий відійшов від свого Клану і пішов з нею поговорити. Шулікокриг щось поспіхом сказав до Річкової воеводи, але вона похитала головою й відступила на крок назад, все ще виглядаючи розлюченою.

Зрештою Високозорий повернувся до своїх котів, які вже закінчили пити й збиралися додому. Вони не квапилися, і Листолапці здалося, що вони йшли тому, що зробили своє діло, а зовсім не тому, що їм так наказала Мрячконіжка. Кілька Вітряних котів зашипіли на Річковий патруль, проходячи повз, і Листолапка побачила, що Мрячконіжці довелося буквально стримувати своїх котів, аби ті не кинулися в бійку. Вітряних вояків було значно більше. Мрячконіжка, мабуть, дуже дратувалася через те, що не може захистити

власні кордони через ту угоду на минулому Зборищі.

Коли Вітряні коти зникли у напрямку Чотиридерева, Мрячконіжка зібрала свій патруль і повела уздовж річки. Листолапка гарячково загукала їй. Річкова воєвода обернулася й помітила новачку, а за мить вже йшла назустріч їм із Карохвісткою.

— Привіт вам, — нявкнула вона. — Як справи зі здобиччю?

— Чудово, дякую, — відповіла Листолапка. Вона застережливо глянула на Карохвістку, подумавши, що, мабуть, не варто згадувати нещодавню сутичку з Вітряним Кланом. — У Річковому Клані все добре?

Мрячконіжка схилила голову.

— Так, все гаразд, окрім... — вона затнулася, а тоді продовжила: — Ви ніде не бачили Бурешуба й Перохвосту? Вони зникли з нашої території чотири дні тому. Відтоді ніхто їх не бачив.

— Ми вислідили їх до Чотиридерева, але, звісно, не могли продовжувати пошуки на землях інших Кланів, — додав Шулікокриг, підійшовши якраз вчасно, щоб почути слова своєї воєводи. Чорний незнайомий вояк залишався на місці й озирав берег річки.

Шулікокриг поважно кивнув Листолапці та Карохвістці. Він був сильним котом із лискучим темним хутром, і на мить Листолапці здалося, що він нагадує їй когось, кого вона вже бачила раніше, — проте в жодного іншого кота в лісі не було таких крижаних пронизливо-синіх очей.

— Що ви маєте на увазі? — спитала вона. — Перохвоста й Бурешуб покинули Річковий Клан?

— Так, — погляд Мрячконіжки був стурбований. — Ми подумали, що вони вирішили переселитися у Громовий Клан до свого батька.

Листолапка похитала головою.

— Ми їх не бачили.

— Але в нас також пропали коти! — вигукнула Карохвістка, вимахуючи хвостом. — І... так, чотири дні тому.

— Що? — недовіжливо глянула на неї Мрячконіжка. — Які коти?

— Ожинокіготь з Вивірколапкою, — відповіла Листолапка, зморщившись. Вона пошкодувала, що Карохвістка видала їх. Її інтуїція підказувала, що не варто було розпатякувати про це іншим Кланам, але ж слово не горобець.

— Може, щось їх забрало? — фактично до себе промовила Мрячконіжка. — Може, якийсь хижак? — вона здригнулася. — Пам'ятаю тих собак...

— Ні, я впевнена, що це не хижак, — Листолапка хотіла заспокоїти її, але так, щоб не довелося відкривати відому лише їй таємницю. — Якби це була лисиця або борсук, то були би сліди. Запах, послід... будь-що.

Річкова воевода досі сумнівалася, але очі Карохвістки враз проясніли.

— Якщо вони всі вирішили покинути ліс, то, мабуть, пішли разом, — припустила вона.

Тепер Мрячконіжка виглядала ще більш спантеличеною.

— Я знаю, що Перохвоста й Бурешуб іноді почувалися так, наче Клан їх недолюблює за те, що їхній батько з Громового Клану, — нявкнула вона. — А на Ожинокігтеві досі лежить тягар

Тигрозорової спадщини. Але Вивірколапка... Чому б вона хотіла покинути свій дім?

«Тільки через пророцтво тигра і вогню», — подумала Листолапка і пригадала дещо, що навіть Вивірколапка не знала, — те, що їй здавалося безпричинним прискіпуванням з боку батька. Вивірколапка думала, що вирушила в цю подорож через пророцтво з Ожинокігтевого сну. Але зараз Листолапка не могла сказати нічого про жодне з пророцтв.

— Може, в інших Кланах також пропали коти, — нявкнув Шулікокриг. — Треба спробувати дізнатися. Можливо, їм відомо щось більше.

— Точно, — погодилася Мрячконіжка. Вона кинула похмурий погляд на берег потоку, де збиралися Вітряні вояки, щоб попиту, і додала: — Вітряний Клан буде неважко спитати. Але з Тіньовим ніхто не зможе поговорити аж до Зборища.

— Залишилося ще недовго, — зауважила Листолапка.

— А ви впевнені, що з Вітряними котами буде легко поговорити? — сміливо спитала Карохвістка, наче провокуючи Мрячконіжку визнати, що Вітряний Клан досі вільно приходив пити на Річкові землі.

Мрячконіжка відступила на крок. Кішка раптом здалася вищою, а її очі запалали холодним вогнем. Вона знову стала Річковою воєводою, яка захищає гідність свого Клану, а не ділиться турботами з Листолапкою.

— Припускаю, ви бачили, що сталося, — зашипіла вона. — Високозорий зловживає угодою з Леопардозіркою. Вона дозволила йому приходи-

ти до річки лише тому, що в них на території не було води, і він це знає.

— Нам потрібно їх вигнати! — голос Шулікокрига був твердий, а бліді сині очі незмигтно дивилися в тому напрямку, де зникли Вітряні коти.

— Ти знаєш, що Леопардозірка заборонила це робити, — з інтонації Мрячконіжки було чути, що вони вже не раз заводили цю розмову. — Вона каже, що повинна дотриматися *свого* слова незалежно від того, що там робить Високозорій.

Шулікокриг схилив голову на знак згоди, але Листолапка помітила, що він випустив кігті, наче йому не терпілося вискубати хутро котам, які порушили кордони його земель. «Народжений у Клані чи ні, а він став чудовим вояком, — подумала Листолапка, — таким же винятковим, як його сестра Мільгокрила».

— Передавай привіт Мільгокрилій, — нявкнула вона до нього, а тоді раптом здригнулася й кинула до оберемку молочаю. Підхопивши кілька стебел, новачка поспішила назад і поклала їх біля його лап. — Це їй знадобиться, — сказала Листолапка. — Попелюшка його використовує, щоб лікувати котам очі. Я думаю, з вашого боку росте ще більше.

— Дякую, — відповів Шулікокриг і кивнув.

— Пора нам іти, — нявкнула Мрячконіжка. — Листолапко, перекажи батькові про Бурешуба та Перохвосту і скажи, щоб повідомив нас, коли щонебудь дізнається.

— Добре, Мрячконіжко.

Листолапка дивилася, як піднімається від потоку Річковий патруль, і її знову заповонило почуття провини. Це нестерпний тягар — бути єди-

ною, кому відомо про обидва пророцтва: і те, яке послало Ожинокігтя й Вивірколапку в подорож невідь-куди, і те, яке переконало Вогнезора, що разом вони принесуть розруху в Клан. І все ж таки цього знання було недостатньо. Зореклан вирішив не відкривати їй долю лісу, і Листолапка відчувала, що навіть повня, яка освітить наступне Зборище, не проллє багато світла на її темні запитання.

Поки вони з Карохвісткою повернулися до табору, вже доходив сонцепік.

— Краще доповісти Вогнезоріві, — нявкнула Карохвістка, коли вони віднесли трави Попелюшці. — Йому треба знати про зниклих котів Річкового Клану.

Листолапка кивнула й рушила до батькового кубла під Високим Каменем. На галявині сиділи коти й ніжилися під останніми теплими промінчиками раннього падолисту. Косариколап та Білолапка розтягнулися під орляком, який накривав їхнє кубло, а Хмарохвіст із Ясносердою ділилися язиками на осонні. Папоротехмарка сиділа біля ясел разом із Порохошубом, а біля них гралися їхні кошенята.

Раптом Листолапка чомусь відчула наплив суму. Виглядало так, наче Ожинокіготь з Вивірколапкою ніколи й не були частиною Громового Клану, ніби вони зникли, як зникає кіт, що тоне в річці, і води зімкнулись над їхніми головами.

Це відчуття трохи розвіялося, коли вони дійшли до Вогнезорового кубла й гукнули його. Листолапка почула голос батька, що сказав їм заходити, і пройшла крізь лишайникову завісу. Провідник лежав у своєму кублі, біля нього сидів

Сіросмуг, і тривога в їхніх очах підказала Листолапці, що про її сестру й Ожинокігтя далеко не забули.

— Ми прийшли з новинами, — нехайно нявкнула Карохвістка й одразу виклала все, що Мрячконіжка розповіла їм про зникнення Перохвостої та Бурешуба.

Вогнезір і Сіросмуг примружили очі, а воєвода скочив на лапи, ніби зібрався тут же бігти на пошуки зниклих дітей.

— Якщо їх забрала лисиця, я її вистежу й шкіру здеру! — прогарчав він.

Вогнезір досі лежав у кублі, але витягнув кігті, наче збирався вчепитися ними в того, хто викрав його доньку.

— Не могли ж собаки повернутися? — пробурмотів він. — Вистачить із нас одного разу вже.

— Ні, від них ні сліду, — запевнила його Листолапка. — Перохвоста й Бурешуб, напевно, пішли з Ожинокігтем та Вивірколапкою, а це... це може означати, що в них була причина піти.

Вона у відчаї подумала, скільки могла би розказати стурбованим батькам, не показуючи, що знає більше, ніж належить. До цього вона тримала своє видіння подорожніх котів з Місяцескелі в таємниці навіть від власної виховниці, але тепер Листолапка знала, що мусить відкрити його. Вона не порушувала обіцянку — принаймні, так новачка себе заспокоювала. Вона не розкаже нічого з того, що їй розповіли Ожинокіготь із Вивірколапкою, коли зустріли її в лісі.

— Вогнезоре, — повагавшись, нявкнула донька провідника, — ти ж знаєш, які ми близькі

з Вивірколапкою? Ну, іноді я знаю, що робить сестра, навіть коли вона далеко.

Вогнезір здивовано поширив очі.

— Це неможливо! Я завжди знав, що ви близькі, але це...

— Це правда, присягаюсь. Коли я ходила до Місяцескелі, Зореклан послав мені видіння про неї, — провадила Листолапка. — Вивірколапка була в безпеці й навколо неї були інші коти, — вона зустрілася з напруженим поглядом батька і побачила, наскільки він хотів їй вірити. — Вивірколапка жива, — сказала Листолапка, — і з нею є інші. Вчотирьох їм буде безпечніше, ніж удвох.

Вогнезір спантеличено моргнув.

— Заради Зореклану, нехай це буде так.

Бурштиновий погляд Сіросмуга досі був повний страху й непевності.

— Навіть якщо це правда, чому вони пішли й не сказали, куди чи для чого? — нявкнув він. — Якщо у Бурешуба і Перохвостої були проблеми, чому вони спершу мені не сказали?

— Ми думаємо, що з інших Кланів також зникли коти, — нявкнула Карохвістка. — Треба їх спитати.

Вогнезір із Сіросмугом презирнулися.

— Мабуть, — нявкнув Вогнезір. Листолапка знала, як важко йому зараз було здаватися рішучим, поводитися як провідник Клану, а не як переляканий батько. — Наступне Зборище всього за кілька днів.

— Нехай їх береже Зореклан! — ревно додав Сіросмуг.

Листолапка підозрювала, що в цій його молитві було мало віри. Воевода добре знав, які небезпеки чатують на них поза лісом. Вийшовши з батькового кубла, новачка відчула, як тягар її знання ще важче напосів на неї. Вона була єдиною кішкою в лісі, яка чула обидва пророцтва і знала, що кожне з них означало.

«Але ж я лише новачка, — схвильовано прошепотіла Листолапка про себе. — І я дізналася їх випадково, а не тому, що мої предки самі вирішили мені сказати. То що Зореклан хоче, аби я зробила?»

Листолапці було дуже важко заснути тієї ночі. Вона все крутилася у своєму кубельці, а над нею холодно сяяли зорі Срібносмуги. Листолапка так хотіла дізнатися, як справи у подорожніх котів, але не уявляла, як це зробити.

Коли вона нарешті заснула, то опинилася в якомусь похмурому місці, панічно бігаючи між тінистими деревами.

— Вивірколапко! Вивірколапко! — гукала Листолапка.

Та у відповідь почула лише крик сови і гавкіт лисиці. За нею назирці йшла смерть, наближаючись із кожним кроком, і Листолапка розуміла, що порятунку немає.

Розділ 19

Ожинокіготь у паніці бігав між деревами, гарячково шукаючи виходу. За ним чувся низький гавкіт собаки, що вискочив із заростів, коли вони з котами дійшли до лісу. Озирнувшись, вояк побачив, як крізь куш папороті вломився мускулястий чорний звір зі звислим язиком. Він майже відчував його гострі білі зуби на своїй шкірі.

— Зореклане, поможи! — викрикнула Перохвоста, пробігши повз нього.

Вони відстали від решти котів, але Ожинокіготь чув чийсь нажаханий крик попереду.

— Звертайте! — вигукнув він. — Скиньте його з хвоста!

Собака знову загавкав, а звіддаля Ожинокіготь почув крик Двонога. Він втратив з виду переслідувача і з полегшенням сповільнився — звір, мабуть, повернувся до свого Двонога.

Тоді вояк почув сопіння собаки, і звір негайно вигулькнув з-поза поваленого стовбура. Якусь

мить Ожинокіготь вдивлявся в його очі, що пала-
ли, мов дві вуглини. Крутнувшись, він помчав по-
між дерев, а за його спиною знову розлігся гавкіт.

Геть розгублений від жаху, Ожинокіготь при-
гадав, як Вогнезір та інші Громові коти провели
зграю собак лісом, аж поки ті попадали з кручі та
потопилися. Але ж як він із друзями міг завести
кудись собак тут, на невідомих землях?

— На дерева! — загукав Ожинокіготь, сподіва-
ючись, що друзі розчують його, попри гавкіт, що
зараз лунав навіть гучніше.

Біжучи, він глянув угору, але в усіх дерев, зда-
валося, був гладенький стовбур без низькорослих
гілок. Часу зупинитись і пошукати способу заліз-
ти на якесь із них у нього не було; тварюка вмить
його наздожене. Чи вона вже когось запопала? Чи
трапиться так, що він знайде когось зі своїх по-
братимів жорстоко покаліченим, як знайшли Яс-
носерду свого часу, чи й гірше, — мертвим?

Йому забивало подих, а лапи з кожним кроком
аж палали. Він знав, що довго такий темп трима-
ти не зможе. Тоді десь високо над головою заши-
пів голос.

— Вгору, швидко!

Ожинокіготь загальмував біля дерева, повитого
плющем. Звідти на нього зиркала пара очей. За
мить пес уже вихопився з вересової хаші просто
перед ним. Нажахано зойкнувши, Ожинокіготь
чкурнув угору, ошаліло хапаючись за стебла плю-
ща. Вони піддавалися під його вагою, і на якусь
страхітливу мить він безсило повис. Пес підстри-
бував угору, і кіт чув клацання його зубів та від-
чував його гаряче дихання на своєму хутрі.

Тоді Ожинокіготь спромігся вчепитися в міцніше стебло і знову підтягнувся вгору. Знизу невідь-звідки з'явилася Вивірколапка, прошмигнула перед носом собацюри і також подерлась на дерево, обігнавши Ожинокігтя, і, тремтячи, спинилася вже аж на гілці. Ожинокіготь видерся вслід за нею.

Він помітив Бурешуба та Вохрошубку, котрі вилізли на іншу гілку, просто в них над головою, а Воронолап і собі дряпався до них з іншого боку стовбура.

— Перохвоста! — видихнув Ожинокіготь. — Де Перохвоста?

Пес аж став на задні лапи під деревом, від котів його відділяли якихось півхвоста. Кігтями він шматував плющ і люто гарчав, пускаючи з рота слину. Десь знову загукали Двоноги, але цього разу далі, ніж раніше.

Ожинокіготь помітив Перохвосту, яка сиділа у вересняку саме позаду собаки, нажахано дивлячись на нього. Якщо вона спробує побігти під прихисток дерева — собака встигне перерізати їй шлях. «І скільки ще мине, — подумав Ожинокіготь, — перш ніж собака завітрить її?»

Нараз він почув, як люто форкнув Воронолап.

— А, хай йому грець! Досить цього, — Вітряний новак кинувся з дерева, ледь розминувшись із собакою, і приземлився саме біля нього. Пес кругнувся і кинувся навздогін, шаркаючи лапами по сухому листю. Поки він відволікся, Перохвоста вихопилася з вересняку і помчала галявиною, щоб у відчайдушному стрибку вхопитися за тоненьку гілку, яка тривожно прогнулася під її вагою.

— Воронолапе! — загукав Ожинокіготь.

Сіро-чорний кіт тим часом зник у кушах. Ожинокіготь чув тільки, як навколо них снує пес, люто гавкаючи, а вигуки Двоногів усе наближалися. Тоді знову з'явився Воронолап, він, тримаючись поближче до землі, що духу мчав до дерева. Пес уже майже дихав йому в спину. Ожинокіготь міцно заплющив очі, а розплющивши, побачив, що Воронолап із розгону стрибонув і вчепився в плющ.

У ту ж мить на галявину вийшов Двоніг і потягнувся за собачим ошийником. Він був весь червоний і люто верещав. Собака ухилився набік, але Двоніг вхопив-таки його за шию і вчепив повідець в ошийник. Гавкіт враз перемінився на скавуління, і собаку, який все хапався лапами за траву і намагався повернутися до своєї здобичі, потягли геть.

— Дякую, Воронолапе! — вигукнула Перохвоста, все ще тримаючись за хитку гілку. — Ти рятував мені життя!

— Так, справді, — нявкнув Ожинокіготь. — Ти молодець.

Воронолап поліз угору до тої гілки, де сиділи Ожинокіготь та Вивірколапка.

— От одоробало, — пробурмотів він із засоромленим виразом. — Плутається у власних лапах.

Перохвоста не зводила з нього погляду своїх величезних від сполаху очей.

— Він би мене точно зловив, якби не ти, — прошепотіла вона.

Коли переляк Ожинокігтя вже трохи минув, він згадав той голос, що кликав його на дерево. Це не був хтось із котів Клану. Знову підвівши погляд, він побачив пару блискучих очей серед

листя прямо над головою. Тоді гілки зашаруділи і з них показався незнайомець.

То був темний кіт, старий і товстий, із таким скуйовдженим хутром, наче він ніколи за ним не доглядав. Незнайомець рухався повільно й обережно, спускаючись деревом до подорожніх котів.

— Ну, — зіпнув він. — Нічо така з вас компанія, що й казати. Ви що, не знаєте, що той пес тут собі нипає щодня, десь якраз перед сходом?

— Звідки ми мали це знати? — відрубала Вохрошубка. — Ми тут ніколи раніше не були.

Кіт здивовано глянув на неї.

— Шо ви паруете, як роса на сонці? Не знали, то будете знати, не? Та й заберетесь другий раз.

— Іншого разу не буде, — нявкнув Бурешуб. — Ми тут просто по дорозі.

— Дякую за допомогу, — додав Ожинокіготь. — Я вже думав, що ми не втечемо.

Кіт пропустив повз вуха його подяку.

— То що, ви тут просто так проходите, га? — нявкнув він. — То, певно, маєте що розказати. Мо' трохи посидимо-поварнякаємо?

Незнайомий кіт підвівся й приготувався зістрибнути на галявину.

— Унизу? — схвильовано нявкнула Вивірколапка. — А що, як собака повернеться?

— Не вернеться. Він вже дома сидить. Ходіть сюди.

Старий кіт зісковзнув з повитого плющем стовбура і незграбно приземлився. Підвівши голову, він широко позіхнув.

— Йдете?

Ожинокіготь зіскочив услід за ним. Він не міг дозволити цьому старійшині, чи то киціні, чи

ким би він там не був, показати більше хоробрості, ніж воякам. Його товариші приєдналися до нього, збившись до купи й недовіжливо поглядаючи на незнайомця.

— Хто ти? — спитав Бурешуб. — Ти кицяня? Старий спантеличено глянув на нього.

— Кицяня?

— Живеш із Двоногами? — нетерпляче нявкнула Вивірколапка.

— Двоногами?

— Ой, та ну його, — зневажливо смикнув вухами Воронолап. — У нього бджоли в голові завелися. З нього нічого доброго не буде.

— Це ти кого тут безмізким назвав, юний друже? — прогарчав кіт і випустив кігті в землю.

— Вибач, — поспіхом нявкнув Ожинокіготь і глянув на Воронолапа. Може, новак і проявив неабияку хоробрість, але це не зробило його менш дратівливим. Повернувшись до старого кота, Громовий вояк пояснив: — Двоноги — це такі, як той, хто прийшов забрати пса.

— А, то ти про Прямоходців. І чо' було так не сказати? Не, я з Прямоходцями не живу. Та жив колись, було діло. Ото були часи! — він вмостився біля дерева і спрямував погляд кудись вдалину, наче на свої молоді роки. — Спиш собі біля вогню, їж собі від пуза...

Ожинокіготь не був певен, чи йому б таке сподобалося. Вогнезір завжди розповідав, що кицяняча їжа була далеко не такою смачною, як свіжина в лісі. А щоб спати біля вогню... Ожинокіготь пригадав пожежу, яка розгорілася у Громовому таборі, і від самої думки про це в нього пробіг мороз по шкірі.

— До речі, про їжу, — голосно нявкнув Воронолап. — Нам треба пополювати. Тут між деревами мала би бути якась здобич. Ей, ти... — він витягнув лапу й поштурхав старого кота, який вже було задрімав. — Як тут зі здобиччю?

Старий розплющив одне жовте око.

— Молодняк, — пробурмотів він. — Вічно йому кудись не терпиться. Тут навіть не тре' ловити тих малих пискунів. Тре' лише знати, де йти.

— Ну, ми не знаємо, — роздратовано смикнула вухами Вивірколапка.

— Може, ти нам скажеш? — попросила Перохвоста старого. — Ми тут вперше, так що не знаємо хороших місць. Ми вже довго в дорозі і дуже зголодніли.

Її ласкавий голос і благальний вираз вологих блакитних очей не дали старому встояти.

— Я можу й показати, — відповів він і активно почухав задньою лапою за вухом.

— Це було б дуже мило з твого боку, — додав Бурешуб, ставши коло сестри.

Старий оглянув їх і зрештою спинив погляд на Ожинокігтеві.

— Шість носів, — нявкнув він. — Ціле стадо, вас ще спробуй прогодуй. До речі, ви хто? І чо' це ви не зі своїми Прямоходцями?

— Ми вояки! — пояснив Ожинокіготь. Він представився сам і назвав по черзі своїх товаришів. — А ти, мабуть, самітник, — сказав він, — якщо не живеш з Двоногами. Тобто Прямоходцями... — намагаючись звучати так само ввічливо, як Перохвоста, Ожинокіготь додав: — А яке твоє ім'я?

— Ім'я? Я щось і не знаю, яке там воно. Прямоходці мене годують, але я ні з ким довго не живу. І називають кожен інакше, а ти спробуй стіки імен запам'ятати.

— Але ж спочатку в тебе мало бути ім'я, — не вгавала Вивірколапка, закотивши очі на Ожинокігтя.

— Як тебе звали, коли ти жив із... із Прямоходцем, у якого був вогонь? — спитала Перохвоста. Старий кіт ще раз добряче почухався.

— Ну, то... то давно було, — він гучно зітхнув. — То були старі добрі часи. Я там за день ловив більше пискунів, ніж ви, молодняк, за ціле життя бачили.

— То чому ти пішов, якщо там було так добре? — спитала Вохрошубка. Ожинокіготь бачив, як вона посмикує хвостом — очевидно, її терпіння уже вичерпувалося.

— Мій Прямоходець вмер, — старий потрусив головою, наче намагався відчепити реп'ях. — І вже не було їжі... я більше не лежав біля вогню, не дрімав на його колінах. Потому прийшли ще Прямоходці, хтіли мене злапати, але я хитріший, бачите. Я втік.

— Але як тебе звали? — прошипіла Вивірколапка крізь зціплені зуби. — Як тебе називав той Прямоходець?

— Звали... а, точно, як звали. Мурко, так. Він називав мене Мурко.

— Нарешті! — пробурмотіла Вивірколапка.

— Тоді можна ми називатимемо тебе Мурко? — нявкнув Ожинокіготь, поплескавши Вивірколапку по мордочці кінчиком хвоста.

Старий кіт підвівся.

— Як вам хочеться. То ви їсти хочете, чи не дуже?

І він рушив поміж дерев. Ожинокіготь непевно презирнувся з товаришами.

— Думаєте, йому можна довіряти?

— Ні! — одразу ж відповів Воронолап. — Він був *кицюнею*. Вояки не можуть довіряти кицюням.

Вохрошубка погодилася з ним, а от Перохвоста нявкнула:

— Але ми всі голодні, а ліс незнайомий. Може, від одного разу нічого поганого не станеться?

— Я вмираю з голоду! — додала Вивірколапка, нетерпляче випустивши кігті.

— Нам точно не завадить допомога, — нявкнув Бурешуб. — Не скажу, що я від цього в захваті, але якщо бути весь час насторожі...

— Тоді гаразд, — вирішив Ожинокіготь. — Ризикнемо.

І він вибіг перший крізь підлісок навздогін старому котові, який вже брів собі, наче його зовсім не турбувало, йдуть вони за ним чи ні. На Ожинокігтів подив, Мурко не повів їх туди, де вони могли б наловити здобичі. Натомість він пішов прямо до протилежного боку, де вузька трав'яниста стежечка відділяла дерева від угідь Двоногів. Мурко упевнено підійшов до найближчого гнізда, навіть не перевіривши, чи нема ніде загрози.

— Агов! — Воронолап спинився на краю лісу. — Куди ти нас ведеш? Я не піду в гніздо Двоногів!

Ожинокіготь також спинився. Цього разу він не міг не погодитися з Воронолапом.

— Мурку, зачекай! — вигукнув Ожинокіготь. — Ми вояки, ми не ходимо до Прямоходців.

Старий кіт спинився під парканом і озирнувся із задоволенням виразом.

— Злякалися?

Воронолап виступив наперед, напруживши лапи й наїжачивши карк.

— Ану повтори! — зашипів він.

Як не дивно, Мурко навіть вусом не повів, хоча Воронолап завиграшки міг би його на шматки роздерти.

— А цього в гарячому купали, га? — нявкнув старий кіт. — Ти тойво, не бійся, юначе. Зараз там Прямоходців не буде. А в них у саду смашне їдло.

Ожинокіготь озирнувся на решту.

— Що думаєте?

— Я думаю, варто спробувати, — нявкнув Бурешуб. — Нам потрібна їжа.

— Так, *ходімо* вже, — пробурмотіла Вохрешубка.

Перохвоста охоче кивнула, а Вивірколапка аж підстрибнула від захоплення. Лише Воронолап стояв осторонь і незмигно дивився вперед, так і не відповівши на Ожинокігтеве запитання.

— Тоді *ходімо*, — нявкнув Ожинокіготь.

Обережно глянувши в обидва боки, він перейшов до Мурка, а решта пішли за ним — навіть Воронолап, хоч і плівся позаду, опустивши очі.

— Воронолап знає про мій сон із солоною водою, — промурмотіла Перохвоста на вухо Ожинокігтеві. — Він наче був у гуморі, коли прокинувся, тож я йому сказала, ще перед тим, як за нами погнався пес. Думаю, він засмучений.

— Ну, доведеться йому змиритися.

Ожинокіготь уже потроху втрачав терпець. Йому й так було про що подумати, окрім вражної гідності Воронолапа. Перохвоста із сумнівом

похитала головою, але вони якраз наздогнали Мурка, тож нічого більше не сказала.

Коли коти зібралися всі разом, Мурко проліз крізь дірку в паркані й повів їх у сад Двоногів. Ожинокіготь наморщив носа від незнайомих запахів: принаймні двоє Двоногів, кислий сморід потвори, яка, на щастя, спала, і цілий букет невідомих рослин. На деяких із них росли велетенські косматі квіти, що хилилися під власною вагою. Вивірколапка понюхала одну і враз відскочила, коли на неї полетів дощ із пелюсток.

Мурко перейшов через траву і сів, підкликаючи решту до себе хвостом. Підійшовши до нього, Ожинокіготь побачив ставочок, огорожений якимось твердим матеріалом Двоногів. Бліді квіти й зелені листки плавали по воді, а в глибині Ожинокіготь помітив золотий відблиск — такий яскравий, що він інстинктивно підвів голову, аби глянути, чи вийшло сонце, та небо досі було заслане хмарами.

— Це рибка! — вигукнула Перохвоста. — Золота рибка!

— Що? Риби не бувають золоті! — роздратовано сказав Воронолап.

— Ці — бувають, — Бурешуб сидів біля сестри, задивившись у воду. — Я ще ніколи таких не бачив. У нас у річці таких немає.

— А їх можна їсти? — спитала Вохрошубка.

— Не то що можна, їх навіть тре' їсти, — відповів їй Мурко.

— Я спробую! — сказала Вивірколапка й на пробу плеснула лапою по воді.

— Не так! — нявкнув Бурешуб. — Ти їх лише сполохаєш, і вони втечуть на дно. Зараз ми з Перохвостою вам покажемо.

Річкова парочка сіла над водою, зосередивши погляди на воді. Тоді Перохвоста враз смикнула лапою. Яскрава золота рибка підлетіла в повітря, розкидаючи навколо бризки води, і впала на берег, звиваючись і плескаючи хвостом.

— Беріть хтось її, поки не впала назад, — сказав Бурешуб.

Вивірколапка, яка сиділа найближче, наскочила на рибу і вкусила її за голову.

— Смачно! — вигукнула вона й ковтнула.

Тим часом Бурешуб уже піймав ще одну, а тоді й Перохвоста, тож Вохрошубка з Ожинокігтем також змогли поїсти. Ожинокіготь трохи настожено скуштував свою рибину, не знаючи, чого чекати, але вона виявилася такою соковитою, що він її схрумав мало не цілу за раз.

Коли Бурешуб підчепив наступну, то кинув її Воронолапові.

— Скуштуй... вона смачна.

Воронолап окинув рибу зневажливим поглядом.

— Нам треба вже йти, а не гратися тут із Двоножачими штучками. Я б ніколи не пішов, якби знав, що ця подорож до Сонцеспаду, чи куди там, займе так багато часу. Я вже сумую за своїми вояцькими виправами з виховником.

— Тут у тебе також непогана виправа, — зауважив Бурешуб.

— Ходи сюди, — нявкнула йому Перохвоста, — я навчу тебе їх ловити.

— Навчи і мене, будь ласка! — захоплено попросила Вивірколапка.

Воронолап зневажливо глянув на Грому новачку. Він підійшов до Перохвостої і сів біля ставка.

— Отже, — нявкнула вона, — суть у тому, щоб твоя тінь не падала на воду. Коли побачиш риби-ну, підчепи її якнайшвидше, доки вона не встигла відплисти.

Воронолап схилився над водою, ледь витягнувши лапу, а за мить уже викинув її у воду. Він підхопив риби-ну, але вона пролетіла в повітрі й впала назад, оббризкавши його водою. Вивірколапка насмішкувато форкнула, й Ожинокіготь суворо глянув на неї.

— Дуже добре як на першу спробу, — заспокоїла Перохвоста знервованого новака. — Спробуй ще.

Але Воронолап відійшов від ставка. Він схилив голову й почав злизувати бризки води з хутра, та раптом спинився від огиди.

— Що це за вода така? Вона солона!

— Та ні, — здивовано нявкнув Бурешуб.

Але не встиг більше нічого сказати, бо раптом звідкись пролунав тріск і розлючений крик Двонога. Ожинокіготь підвів голову й побачив Двонога, що стояв біля входу до свого гнізда й верескавив. Він схопив щось лапою і пожбури-в у котів. Воно приземлилося у квіти прямо за Мурком.

— Ой-йой, — нявкнув старий. — Пора драпати.

Він почесав до дірки в огорожі. За ним побігли Ожинокіготь та Бурешуб, а слідом кинулися навтьоки Вохрошубка, Вивірколапка й Перохвоста. Воронолап біг останнім. Вибравшись із саду, він помчав у безпечний прихисток, не тямлячись від люті.

— Чому ти завів нас туди? — запитав новак, повернувшись до Мурка. — Не слід було нам тобі довіряти. Ти хотів, щоб той Двоніг нас зловив? Та гидка риба все одно того не варта була.

— Воронолапе, не треба, — благально нявкнула Перохвоста, впустивши свою рибину. — І з рибою, і з водою все гаразд.

— Я тобі кажу, що вона була солона! — гаркнув Воронолап.

Ожинокіготь зібрався було втрутитися — вони вже багато часу згаяли, спершу тікаючи від собаки, а тепер сперечаючись, — та тоді помітив, як засяяли очі Перохвостої.

— Ти ж знаєш, чому вода смакувала тобі солоною, а нам — ні? — тихо нявкнула вона, поклавши йому на плече кінчик хвоста. — Це твій знак солоної води, Воронолапе. Нарешті ти його отримав!

Чорно-сірий кіт розтулив уже було рота для відповіді, та так і не знайшов, що сказати. Він витріщився на рибу, а тоді на Перохвосту.

— Ти впевнена? — збентежено нявкнув він.

— Звісно, дурненький, — промуркотіла Перохвоста. Ожинокіготь раптом зрозумів, що лише вона могла назвати Воронолапа дурненьким, не ризикуючи отримати поза вуха. — Чому б це вода у ставку Двоногів була солона? Це знак від Зореклану, що ми досі на правильному шляху.

Воронолап спантеличено глянув на неї й розслабив хутро на загривку.

— А що це за знаки із солоною водою? — проскреготів Мурко.

— Ми йдемо у дуже важливу подорож! — взято оголосила Вивірколапка. — Зореклан прослав нас знайти щось дуже важливе для наших Кланів.

— Подорож... Звідки? Яких Кланів?

Ожинокіготь зітхнув. Хоч йому й не терпілося продовжити мандрівку, він подумав, що старому, мабуть, дуже самотньо. Негарно було залишати його, навіть не розповівши, чому вони там опинилися. Мурко врятував їх від собаки, зрештою, а тоді повів до золотих рибок.

— Ходіть сюди в папоротник, — нявкнув Ожинокіготь. — Тут нас не буде видно, а ми зможемо розповісти тобі про все.

Решта котів подалися за ним, і навіть Воронолап нічого не заперечив. Бурешуб та Перохвоста поділили між собою рибку, а Вохрошубка стояла на чатах, доки Вивірколапка переповідала їхню історію. Ожинокіготь час від часу встриявав, щоб переправити її або пояснити речі, яких Мурко не розумів.

— Зореклан? — нявкнув старий недовіжливо, коли Вивірколапка розповіла йому про сон Ожинокігтя. — Говорить до вас у снах? Я про таке не чув.

Юна новачка витріщилася на нього, наче не могла повірити, що існував кіт, який не знав про Зореклан.

— Просто продовжуй, — нявкнув Ожинокіготь, не маючи бажання витрачати час на довгі роз'яснення.

Вивірколапка закотила очі, але не стала сперечатися. Коли вона закінчила оповідь, старий самотник деякий час сидів мовчки — так довго, що Ожинокіготь уже було подумав, чи не заснув він часом. Тоді Мурко раптом випростався й широко розплющив свої жовті очі. У них палахкотів такий вогонь, якого вони раніше не бачили.

— Я знаю про це місце — про Сонцеспад, — зненацька нявкнув він. — Я говорив з котами, які там бували. Це неподалік звідси.

— Де воно? — аж підскочила Вивірколапка. — Як задалеко?

— Два-три дні ходу, — відповів Мурко. Його очі засяяли. — От що, я піду з вами й покажу.

Та його вираз із захоплення змінився розчаруванням, коли лісові коти нічого не відповіли. Нарешті Воронолап озвучив те, про що саме думав Ожинокіготь.

— Це неможливо. Ти не зможеш швидко йти.

— Та й ми не запрошували, — пробурмотіла Вохрошубка.

— Але якщо він знає дорогу... — нявкнув Бурешуб. — Може, варто таки взяти його з собою.

— Він мусить знати шлях через ці угіддя Двоногів, — додала Перохвоста, смикнувши хвостом на безкінечні ряди червоних гнізд Двоногів, які заступали їм обрій.

«Це було слушно», — подумав Ожинокіготь, пригадавши, з якими небезпеками вони зіштовхнулися в попередніх угіддях Двоногів. Якщо Мурко справді знав дорогу до Сонцеспаду, то з ним вони могли б навіть швидше туди дістатися, незважаючи на його повільний рух. Може, він і був провідником, якого послав їм Зореклан у відповідь на молитви Ожинокігтя. Мурко був не надто схожий на спасителя, але хоробрості йому точно не бракувало.

— Гаразд, — нявкнув Ожинокіготь, раптом усвідомивши, що решта котів дивляться на нього так, наче очікують остаточного рішення. — Я думаю, йому варто піти з нами.

Розділ 20

Мурко повів лісових котів обік насаджень. Минув уже день від їхньої пригоди із собакою, і Ожинокігтя досі мучили сумніви щодо його рішення взяти з собою старого кота. Він знав, що Воронолап та Вохрошубка також від цього не в захваті. Але іншого вибору не було — на обрії з'являлося все більше гнізд Двоногів, а небо досі було встелене хмарами, так що сонце не могло бути їхнім провідником до Сонцеспаду.

— Тут десь може бути ще їжа? — спитав він Мурка, коли вони проминули дерева й почали переходити трав'янисту галявину з яскравими квітами. — Риби вчора не сильно вистачило, а Воронолап узагалі й не їв.

— Звісно, можу вас відвести в одне місце, — відповів Мурко, вороже зиркнувши на Воронолапа, який був рішуче налаштований не довіряти старому.

Він повів їх на інший бік галявини, де тягнувся ще один ряд Двоножачих гнізд. Ожинокіготь на-

пружено стежив, як старий кіт притиснувся животом до землі, поплазував попід дерев'яну огорожу, крехтячи, і сильно обтрусився з іншого боку.

— Знову Двоноги? — зашипів Воронолап. — Я туди не піду.

— Ну, вольному воля, — нявкнув Мурко й почимчикував стежкою до дверей, піднявши хвоста.

— Краще нам триматися купи, — промурмотів Ожинокіготь. — Згадайте, що сталося минулого разу.

У відповідь Воронолап лише форкнув, але решта котів не заперечували. Одне за одним вони прослизнули під огорожею й подалися вслід за Мурком. Воронолап ішов останнім, весь час насторожено роззираючись.

Мурко чекав на них біля прочинених дверей до гнізда. З проходу било різке світло, а всередині було повно незнайомих речей і запахів.

— Туди? — нявкнув Ожинокіготь до Мурка. — Ти хочеш, щоб ми зайшли у гніздо Прямоходців?

Мурко нетерпляче смикнув хвостом.

— Там є їжа. Я знаю це місце, часто сюди приходжу.

— Ми просто гаємо час, — нявкнула Вохрушубка. Ожинокігтеві здалося, що в її голосі почувся переляк; вона нервово перебирала лапами по твердій долівці. — Ми *не можемо* туди заходити. Ми не кицюні. Їсти кицюнячу їжу — це проти вояцького правильника.

— А що робити? — Бурешуб лагідно поплескав її кінчиком хвоста. — Нічого страшного тут нема. Ми в довгій дорозі, і якщо нам випала нагода дістати легку їжу, то це допоможе нам зекономити

час на полюванні — час для чогось іншого. Зореклан зрозуміє.

Вохрошубка похитала головою, слова Бурешуба її не переконали. Зате вони переконали Перохвосту, тож двійко Річкових котів обережно зайшли всередину.

— Оце я розумію, — заохочував їх Мурко. — Он там їжа, бачите? У мисках, якраз для нас.

У животі в Ожинокігтя забурчало. Рибка, яку він з'їв, була маленька, та й було то вже досить давно.

— Що ж, — нявкнув Ожинокіготь. — Я думаю, Бурешуб має рацію. Ходімо, але швидко.

Вивірколапка не чекала на його рішення, прудко майнувши услід за Мурком, а от Воронолап та Вохрошубка залишилися надворі.

— Ми побудемо насторожі! — вигукнула Вохрошубка йому вслід.

Бурешуб та Перохвоста вже посхилялися над мисками й уминали за обидві щоки. Ожинокіготь насторожено оглянув їжу. То були тверді округлі катульки, схожі на кролячий послід, але їх запах свідчив, що вони їстівні.

Вивірколапка засунула мордочку в іншу миску, а коли підвела голову, то її хутро навколо рота склеїлося від чогось білого, а очі сяяли.

— Це таке *добре!* — вигукнула вона. — Мурку, що це?

— Молоко, — відповів той. — Схоже на те молоко, яке ти ссеш у матері.

— І киціні п'ють таке щодня? — подиву Вивірколапки не було меж. — Нічого собі! Я майже хочу стати кицінею, — і вона знову занурила голову в миску.

Ожинокіготь сів біля неї й теж відпив трохи білої рідини. Вивірколапка мала рацію — молоко було смачне й поживне і майже зовсім не пахло Двоногами. Він вмовився зручніше й заходився хлебтати.

Першим дзвіночком про небезпеку був звук прочинених дверей і крик Двонога у нього над головою. Ожинокіготь підскочив і раптом побачив, як із дверей вибігло Двоноження і схопило Перохвосту. Кішка з переляку закричала й почала пручатися, але Двоноження міцно її тримало. Бурешуб витягнув передні лапи, намагаючись дістатися до сестри, але Двоноження не зважало. Ожинокіготь з жахом дивився на цю картину. *Перохвоста!* Він озирнувся на Мурка, але побачив, як той іде до дорослого Двонога і махає йому хвостом.

Із саду чорним вихором із жовтими очима вихопився Воронолап.

— Бачиш? — зашипів він на Ожинокігтя. — Це ти винен! Це ти дозволив тому старому мішку з блохами привести нас сюди.

Ожинокіготь вже зібрався відповісти на звинувачення, але Воронолап не чекав на відповідь. Він розвернувся й загарчав на дитинча Двоногів.

— Відпусти її, або я тебе на клапті порву! — гиркнув новак.

Мале Двоноження, радісно гладячи Перохвосту із голосним вищанням, навіть не помітило Воронолапа, не кажучи вже про те, аби зрозуміти його погрозу. Чорний новак уже готувався вистрибнути, коли це перед ним встряла Вивірколапка.

— Почекай, мишомізкий! Воно ж мале. Роби краще отак.

І вона підійшла до Двоноження, благально підвела свої зелені очі, замуркотіла й почала тертися об її ноги.

— Хороша ідея! — вигукнув Бурешуб і, воркочучи, підійшов до Двоноження з іншого боку.

У малої заблищали очі. Вона весело скрикнула й нахилилася, щоб погладити Вивірколапку. Хватка послабилася, і Перохвоста виборсалася з її рук та скочила на землю.

— Тікаймо! — закричав Ожинокіготь.

Лісові коти прожогом вибігли з дверей і чкурнули до огорожі. Перелізши на інший бік, Ожинокіготь почув, як позаду загукало мале Двоноження, але не зупинився.

— Сюди! — крикнув він і кинувся до чагарника.

Пірнувши під низькі гілки з густим листям, Ожинокіготь побачив, що всі його товариші були біля нього. А за мить, крехтячи й сопучи, до них приєднався Мурко.

— Забирайся звідси! — гаркнув Воронолап на старого кота. — Це ти нас туди повів, щоб нас половили Двоноги, — а тоді, зиркнувши на Ожинокігтя, додав: — Якби ти послухав мене, цього б не сталося.

Мурко повів вухом, але й не думав нікуди йти.

— Я не знаю, чого ви так розпереживалися. Вони нормальні Прямоходці. Вашій подружці ніхто б не зашкодив.

— Ага, лише би взяли її в заручниці, — прогарчала Вохрошубка. — Те мале Двоноження очевидно хотіло перетворити Перохвосту на кицюню.

— Взагалі-то мені нічого не загрожувало, — зауважила Перохвоста. — Я могла сама втекти, про-

сто не хотіла дряпати малу дитину, — вона вдячно моргнула Громовій новачці. — Але у Вивірколапки була просто чудова ідея.

Вивірколапка засоромлено опустила голову.

— Якщо *хто-небудь* із вас розповість комусь удома, що я ластилася до Двонога, — нявкнула вона крізь зціплені зуби, — я з вас вороняче їдло зроблю, і це не жарт.

Незважаючи на заперечення Воронолапа, коти залишили Мурка своїм провідником. Весь день старий вів їх твердими стежками Двоногів, від яких у них пекли лапи, мандрівникам доводилося ховатися попід стінами й перебігати Громошляхи прямо під носами ревучих потвор.

До кінця дня Ожинокіготь уже був такий виснажений, що ледве переставляв лапи. Його товариші виглядали не надто краще. Вивірколапка накульгувала, а Воронолап волочив хвоста по землі. Ожинокіготь згадав, що новак досі не їв, і подумав, чи вдасться їм знайти якої-небудь здобичі так глибоко в угіддях Двоногів.

— Мурку! — вигукнув він, ледве змусивши себе прискорити ходу й наздогнати старого кота. — Тут є десь безпечне місце, де можна переночувати? І знайти їжу — не кицянючу, — додав вояк. — Нам треба десь пополювати.

Мурко плюхнувся на землю на перехресті двох Громошляхів і підняв лапу, щоб почухати вухо.

— Щодо здобичі не знаю, — скреготливо сказав він. — Але там прямо є місце, де можна заночувати.

— Як задалеко? — прогарчала Вохрошубка. — У мене вже лапи відпадають.

— Недалеко, — Мурко знову підвівся, й Ожинокігтеві довелося визнати, що старий виявив більше витривалості, ніж він очікував. — Зовсім недалеко.

Рушивши знову вперед, Ожинокіготь помітив біде червонувате світло, що падало на тверду поверхню Громошляху. Він обернувся й нажахано застиг. Хмари над обрієм розсіювалися, і у проході між двома гніздами Двоногів вояк побачив захід сонця. Воно було за ними. Вони йшли у протилежному напрямку!

— Мурку! — істерично викрикнув він. — Глянь! Старий моргнув і подивився на червону заграву.

— Завтра буде хороша погода, значить.

— Хороша погода! — зашипів Воронолап. — Він весь день вів нас не в той бік.

Вивірколапка важко впала на тверду долівку й поклала голову на лапи.

— Ми повинні йти *на* захід, — сказав Ожинокіготь. — Мурку, ти *точно* знаєш, де шукати Сонцеспад?

— Та ясно, що знаю, — відповів Мурко, а його хутро вже починало настовбурчуватися. — Просто... коли ходиш землями Двоногів, то тре' часто звертати.

— Він не знає, — сухо нявкнула Вохрошубка.

— Звісно, не знає, — форкнув Воронолап. — Він би власного хвоста не знайшов. Давайте залишимо його тут і підемо далі самі.

Повз них прогуркотіла ще одна потвора, і Бурешуб, який стояв найближче до Громошляху, відскочив від бризок болота.

— Слухайте, — нявкнув він, — я теж думаю, що Мурко веде нас не туди. Але зараз ми не можемо піти самі. Ми ніколи не виберемося з цього місця.

Перохвоста понуро кивнула, підійшла до брата й почала вилизувати бруд з його хутра.

Ожинокіготь знав, що вони мали рацію. Він змусив себе притлумити роздратування від думки про те, скільки часу вони згаяли.

— Гаразд, — нявкнув Ожинокіготь. — Мурку, покажи нам те місце, де можна переночувати. Зранку все буде краще.

І, не зважаючи на невдоволене буркотіння Воронолапа, він знову рушив за старим котом.

Доки вони прийшли до місця ночівлі, небо вже зовсім потемніло, але їхній шлях освітлювало різке світло від Двоножачих вогників, які були схожі на маленькі брудні сонця. Старий привів їх на поляну, порослу чагарем і травою, огорожену шпичастим парканом, крізь який могли легко пролізти коти. Там для них було укриття, кілька калюж води, і навіть трохи пахло здобиччю.

— Осьо! — нявкнув Мурко, вдоволено смикнувши вусами. — Не так уже й погано, еге ж?

«Це взагалі було непогано», — вирішив Ожинокіготь, гадаючи, чи насправді Мурко збирався привести їх саме сюди, чи просто йому пощастило знайти це місце. Незважаючи на втому, вони одразу ж рушили на полювання. Миші тут були худі й тхнули угіддями Двоногів, але для голодних котів вони засмакували, як найсоковитіша лісова здобич.

Вивірколапка вмить доїла свою мишу й роззирнулася пошукати ще, а тоді раптом зітхнула.

— Я би зараз все віддала за мисочку кицюн-
чого молочка! *Жартую*, — додала вона, побачив-
ши, як на неї вищирився Воронолап. — Розслаб-
ся трохи, ну.

Новак відвернувся від неї, надто втомлений
для сварки.

На Ожинокігтеве полегшення, усі вони невдов-
зі вмостилися до сну. Вояк скрутився під якимись
низькорослими гілками, де майже міг уявити,
наче він знову у вояцькому кублі. Ожинокіготь
глянув крізь просвіти між листям на небо, але різ-
ке світло Двоножачих вогників перебивало сяйво
Срібносмуги. Зореклан здавався таким далеким.

Наступного дня коти знову рушили під про-
водом Мурка. Ожинокіготь почувався так, наче
вони йшли вже ціле життя попід цими високи-
ми мурами Двоногів, що були круті, як скелі біля
Сонцеспаду. Тепер він вже майже достоту вірив,
що старий кіт просто блукає випадковими стеж-
ками, не думаючи, ідуть вони у правильному на-
прямку чи ні. Проте лісові коти навіть не споді-
валися самі знайти вихід з угідь Двоногів. Хмари
знову заступили сонце, тож орієнтуватися не було
на що, та ще й час від часу мжичив дощ.

— Ми ніколи звідси не виберемося, — озвучи-
ла Вохрошубка Ожинокігтеві думки, коли вони
збиралися перейти ще один Громошлях.

— То нащо скиглити? — відрубав Бурешуб. —
Усе одно ми не можемо з цим нічого вдіяти.

Ожинокіготь був вражений тим, наскільки во-
роже пролунала відповідь зазвичай доброзичли-
вого Річкового вояка. Та вони всі були стомлені,
навіть після хорошої ночівлі, і надія потрохи мілі-
ла, як вода, що просочується в пісок. Вохрошубка

глянула на Бурешуба, настовбурчивши хутро на загривку, та перед нею став Ожинокіготь.

— Заспокойтеся обое, — нявкнув він.

Бурешуб, нічого не відповівши, розвернувся й кинувся через Громошлях мало не під лапи потворі. Перохвоста перелякано скрикнула й вибігла за ним.

— І не наражайтеся на безглузді небезпеки! — гукнув йому вслід Ожинокіготь.

Та Річкові вояки пропустили його слова повз вуха. Ожинокіготь знизав плечима й повернувся до Вивірколапки, яка сиділа біля Громошляху й виглядала нагоди перебігти.

— Я скажу тобі, коли буде безпечно, — сказав він їй.

— Я сама можу! — гиркнула Вивірколапка. — Перестань прикидатися, наче ти мій батько.

Вона вискочила на тверду поверхню Громошляху. На щастя, поблизу не було жодної потвори.

Ожинокіготь побіг за нею й наздогнав аж на тому боці. Він нахилився й став до новачки впритул, а його слова перетворилися на люте шипіння.

— Якщо ще раз зробиш щось таке дурне, ти пошкодуєш, що я *не* твій батько! Я буду з тобою суворіший, ніж він коли-небудь був.

— Шкода, що *зараз* ти — не мій батько! — відрубала Вивірколапка. — Вогнезір би знав, куди йти.

Ожинокіготь не знав, що на це відповісти. Вона мала рацію: шляхетний Громовий провідник ніколи би не завалив цю подорож. Чому Зореклан обрав його, *чому*?

Він повернувся до старого кота, який повільно переходив Громошлях, наче у нього був весь час на світі.

— Мурку, скільки ще до краю цих угідь Двоногів?

— Ой, та ще недалеко, — насмішкувато муркнув той. — Ви, молоді, такі нетерплячі.

Воронолап тихо загарчав і підійшов до їхнього провідника.

— Принаймні в нас нема старечого маразму, — кинув він. — Рухайся давай!

Мурко кліпнув на нього.

— Всьому свій час, — він постояв, принюючись до повітря, а тоді рішуче повернув уздовж Громошляху. — Нам сюди.

— Та він поняття не має, — гаркнув Воронолап, і все ж пішов за старим. Перед лісовими котами більше не стояло питання віри й мужності. У них просто не було вибору.

День, здавалося, тягнувся цілу вічність, а коли світло почало потроху згасати, вони все ще шкутильгали уздовж високого паркана Двоногів. Ожинокіготь думав, що шкіра на його подушечках уже, мабуть, стерлася від ходіння по камінню. Він сумував за лагідною прохолодою трави під ногами.

Ожинокіготь розтулив було рота, щоб попросити Мурка знайти їм ще одне місце для ночівлі, а тоді раптом зрозумів: у повітрі з'явився різкий незнайомий запах. Він спинився і спробував його опізнати. У ту ж мить до нього підбігла Вохрошубка.

— Ожинокігтю, ти помітив цей запах? Це схоже на звалище, що на краю Тіньових земель. Краще бути обережними, там водяться щури.

Ожинокіготь кивнув. Тепер, коли сестра йому нагадала, він точно розрізняв сморід щурів серед інших огидних запахів Двоножачого сміття. Озирнувшись, вояк побачив, що його товариші розбрелися в різні боки, виснажені страхом, непевністю й безкінечністю їхньої подорожі.

— Не розтягуйтеся! — вигукнув він. — Тримайтеся разом!

Його перебив сухий шелестливий звук. Обернувшись, Ожинокіготь побачив трьох велетенських щурів, що пробивалися під парканом до нього, лисі хвости звивались у них за спинами. Їхні очі злобно миготіли, а гострі передні зуби загрозливо блискали.

За мить перед Ожинокігтем уже вискочив перший щур. Кіт відскочив і відчув, як зуби нападника зімкнулися за волосинку від його ноги. Він витягнув лапу і вдарив щура у голову кігтями. Той запищав і упав, але вмить замість нього став інший. З-за паркану з'явилося ще більше щурів, вони ринули на стежку лютою верескливою рікою. Ожинокіготь помітив Вохрошубку, яка розлючено шипіла на щура, що вчепився їй у плече. Тоді на Ожинокігтя наскочили ще двоє, і він потонував під навалою звивистих тіл.

Спершу він навіть не міг дихати. Огидний сморід щурів затопив його ніздрі, й Ожинокіготь задихався. Він відбивався задніми лапами і шматував кігтями хутро і плоть. Щур запищав, і Ожинокіготь відчув, як вага, що навалилась на нього, зникла, тож він підвівся й одразу ж почав відбиватися від ще одного лютого створіння, яке націлилося йому на вухо.

Поруч із ним Вивірколапка звивалася під щуром, який був не менший за неї. Та перш ніж Ожинокіготь зміг їй допомогти, вона скинула його з себе і стрибонула на ворога, прищуливши вуха і люто горлаючи. Щур утік; Вивірколапка не стала бігти за ним і повернулася до іншого, який саме залазив Перохвостій на спину. Вона вдарила його кігтями, розсипаючи навколо краплі крові.

Ожинокіготь кинувся у бійку біля Воронолапа, який волочився по землі, вчепившись зубами в ногу щура. Громовий вояк прикінчив щура одним ударом і одразу ж розвернувся до ще одного нападника. Бурешуб та Перохвоста билися пліч-о-пліч біля паркана, а Вохрошубка, у якої вже текла кров з плеча, потрясла щура за хвіст, а тоді кинула на землю й прокусила горло. Мурко також повернувся, пробравшись у юрмище щурів і розкидаючи їх одною масивною передньою лапою.

Бійка закінчилася так само швидко, як і почалася. Щури, які вижили, тікали крізь шпарку в паркані. Воронолап замірився було на останнього, але той лише хвоста показав.

Ожинокіготь стояв і переводив дух, відчуваючи гострий біль у хвості й задній лапі. Він оглянув щурів, що були розкидані по долівці, деякі з них ще дригалися. «Здобич», — притуплено подумав вояк, але не мав сили ні зібрати тіла, ні їсти. Решта його товаришів зібрались навколо нього й гляділи одне на одного величезними наляканими очима, забувши про всі свої суперечки.

— Мурку, — виснажено нявкнув Ожинокіготь. — Нам треба відпочити. Там можна?

Він показав хвостом на шпарину у стіні біля Громошляху, з протилежного боку від звалища,

де жили шури. За нею було темно. Він чув запахи Двоногів, але вони були старі.

Мурко моргнув.

— Звісно.

Цього разу першим через Громошлях пішов Ожинокіготь. Усі коти були настільки втомлені, що якби десь з'явилася потвора, вона могла б їх усіх задавити, та Зореклан подбав про них, тож навколо було спокійно. Воронолап, Бурешуб та Перохвоста потягнули з собою шурів, а Вивірколапка підтримувала плечем Вохрошубку, яка важко накульгувала й залишала за собою цівку крові.

Крізь дірку в стіні вони вийшли у темну закриту місцину за покинутим гніздом Двоногів. Із землі стирчало гостре каміння, а між ним в калюжах стояла брудна вода. Воронолап нахилився попити і ледь не вдавився від огиди, але навіть не мав сили поскаржитися вголос.

Навколо не було нічого, що би можна було постелити. Коти посідали вкупці в одному куті, лише Вивірколапка пішла щось винюхувати до стіни й повернулася з павутиною, яку притисла до рани Вохрошубки.

— Пробач, я не можу згадати, що за трави Листолапка використовувала від шурячих укусів, — нявкнула вона.

— Тут все одно нічого не росте, — похмуро промурмотіла Вохрошубка. — Дякую, Вивірколапко, так справді краще.

— Нам варто виставити сторожу, — сказав Ожинокіготь. — Ті шури можуть повернутися. Я стану перший, — додав він, хвилюючись, що хтось почне сперечатися. — А ви лягайте спати,

але якщо маєте укуси, то краще їх добре зализати спершу.

Усі подорожні, навіть Воронолап, послухалися без запитань. Ожинокіготь подумав, що вони, мабуть, дуже налякані й навіть раді мати когось, хто скаже їм, що робити.

Він відійшов до проходу і сів у тіні, визираючи через Громошлях туди, звідки з'явилися щури. Все було тихо, тож Ожинокігтеві не залишалося нічого робити, як лише перейматися про те, на який жах перетворилася їхня подорож. Більше за все він хвилювався за Вохрошубку. Вони всі поранилися в бою, але його сестра єдина мала глибокий укус. Ожинокіготь знав, що щурячих укусів коти боялися найбільше. Що вони робитимуть, якщо рана запалиться чи якщо її лапа заніміє так, що Вохрошубка не зможе йти далі?

Раптом біля нього почулося шарудіння. Вояк аж підскочив, але виявилось, що то була лише Вивірколапка. Її руде хутро стирчало в різні боки, а з подряпини на носі крапала кров, але очі новачки сяяли. Ожинокіготь уже приготувався до якогось уїдливого зауваження, та коли кішка заговорила, її голос був спокійний.

— Вохрошубка заснула.

— Це добре, — нявкнув Ожинокіготь. — Ти... ти чудово сьогодні билася. Порохошуб пишався би тобою, якби це побачив.

Він протяжно зітхнув від цілковитого виснаження і непевності. Та на його подив, Вивірколапка заспокійливо притулилася до нього носиком.

— Усе буде гаразд. Зореклан дбає про нас.

І вдихнувши ніжний теплий запах подруги, Ожинокіготь подумав, що дуже хоче їй вірити.

Розділ 21

Листолапка скочила зі свого папоротевого гніздечка біля кубла Попелюшки. Сонце лише вставало, лагідно освітлюючи краплини роси, що тремтіли на вайях та травинках. У повітрі чулася прохолода, нагадуючи про те, що падолист невдовзі відійде, а замість нього настане гололист.

Спершу вона не знала, що саме її збудило. Навколо не було ні звуку, крім тихого зітхання вітру між гіллям й віддаленого мурмотіння вояків, які прокидалися й виходили на галявину. Попелюшка її також не кликала, та Листолапка раптом точно відчула, що мусить щось зробити.

Лапи самі віднесли її до кубла Попелюшки. Заглянувши крізь шпарину в камені, вона тихенько нявкнула:

— Попелюшко, ти не спиш?

— Уже ні, — голос медикішки був сонний. — Що сталося? Тіньовий Клан напав? До нас явився Зореклан?

— Ні, Попелюшко, — Листолапка переминалася з лапи на лапу. — Я просто хотіла спитати, чи є у нас корінь лопуха.

— Корінь лопуха? — Листолапка почула, як її виховниця підвелася, а вже за мить висунула голову з кубла. — А для чого тобі? Листолапко, від чого ми використовуємо корінь лопуха?

— Від шурячих укусів, — Листолапка сіла й обгорнула лапи хвостом, намагаючись вгамувати серце, яке стукотіло так, наче вона щойно прибігла від Чотиридерева. — Особливо від запалення.

— Правильно, — Попелюшка вийшла зі свого кубла і швидко пройшлася галявиною, обмацуючи лапою кущі папороті. — Ні, так, як я й думала. Жодних щурів, — нарешті мовила вона.

— Я знаю, що тут нема жодних щурів, — безпорадно нявкнула Листолапка. — Я просто мусила спитати, чи є в нас корінь лопуха, і все.

Попелюшка примружила очі.

— У тебе було видіння?

— Ні, я... — затнулася Листолапка. — Взагалі-то, думаю, що було, але я не знаю, що воно означало. Я навіть не можу згадати, про що саме.

Попелюшка кілька секунд спокійно на неї дивилась.

— Це може бути знак від Зореклану, — зрештою нявкнула вона.

— Тоді ти можеш мені сказати, що він означав? — благально спитала Листолапка. — *Будь ласка!*

На її розчарування, Попелюшка похитала головою.

— Цей знак — якщо це таки знак — прийшов тобі, — відповіла вона. — Ти знаєш, що Зореклан

ніколи не говорить нічого прямо. Їхні повідомлення приходять у дрібних речах... ти відчуваєш мороз по шкірі чи свербіння в лапах...

— Чи відчую, що все добре або ні, — додала Листолапка.

— Саме так, — кивнула Попелюшка. — Частково бути медикішкою означає читати ці повідомлення інстинктивно... і ми обидві знаємо, як важко зробити цей стрибок віри. Ось це тобі й належить зробити зараз.

— Але я не знаю, як, — зізналася Листолапка, скребучи долівку лапою. — Якщо я прочитаю його неправильно?

— Ти думаєш, я ніколи не помиляюся? — ще пильніше глянула на неї Попелюшка. — Ти повинна довіряти своєму судженню. Повір, Листолапко, одного дня з тебе вийде чудова медикішка — може, навіть така, як Плямолистка.

Листолапка поширила очі. Вона чула багато історій про талановиту юну медикішку, яка загинула незадовго після того, як Вогнезір приєднався до Громового Клану. Новачка ніколи й не мріяла, щоб її коли-небудь порівняли з цією легендарною кішкою.

— Попелюшко, ти це не серйозно кажеш!

— Звісно що серйозно, — скупю нямкнула Попелюшка. — Я говорю не тому, що мені подобається слухати власний голос. А щодо лопуха, то він росте на краю тренувальної лощовини. Підійди й накопай кілька корінців, щоб у нас був запас — про всяк випадок.

Вийшовши з табору, Листолапка спробувала пригадати, про що був її сон. Проте нічого не йшло на гадку, окрім зображення темних гнізд

Двоногів та різкого світла на Громошляху. Вона вже почала сумніватися, чи її сон і справді був посланням Зореклану; натомість відчула, наче їй щось намагається сказати Вивірколапка через їхній особливий зв'язок на відстані. Листолапка не бачила сестру та інших котів у цьому сні, але чомусь була переконана, що Вивірколапку вкусив щур.

«Якби ж я пішла з нею, — безпорадно подумала Листолапка. — Їм потрібна медикішка. Ой, Вивірколапко, де ж ти є?»

У лощовині Мишошубка та Шипокіготь тренували своїх новаків. Листолапка спинилася на мить, щоб подивитися, але її це не надто цікавило. Юна кицька відчула, начебто сонце виснажує її, так що вона ледве переставляла лапи.

Високі стебла лопуха було нескладно знайти. Листолапка розрила темне пріле листя й почала викопувати корінці. Відчистивши від налиплого ґрунту, вона понесла їх до кубла Попелюшки і посклала в охайну купку біля іншого зілля.

Раптом Листолапка згадала, що тієї ночі мало бути Зборище. Коли Попелюшка тільки сказала, що їй також можна піти, то новачка зраділа, особливо від того, що зустрінеться з Мільгокрилою. Та тепер вона відчувала, наче їй бракує сили, щоб дійти до Чотиридерева. Листолапка б відмовилася від усіх Зборищ відтепер і аж до миті, коли вона приєднається до Зореклану, аби лише знати, що її сестра в безпеці.

Коли Громові коти прийшли на Зборище, Листолапка вже почувалася краще. Вона трохи подрі-

мала після сонцепіку, заколисана запахом лопуха, що причепився до її шубки, а прокинулася знову повна енергії.

Вийшовши з кущів на галявину біля Чотири-дерева, новачка побачила Мільгокрилу, що вже йшла до неї.

— Привіт, — нявкнула Листолапка. — Як твої справи?

Мільгокрила зупинилася.

— Добре, гадаю, але стільки ще всього треба вивчити! А іноді я почуваюся так, наче взагалі не стала ближчою до Зореклану після подорожі до Устя Матері.

Листолапка іронічно нявкнула.

— Думаю, кожен медикіт у лісі час від часу так почувається.

Мільгокрила спантеличено глянула на неї.

— Але я думала, що тепер, коли я стала медикішкою, то буду мудрою. Я думала, що розумітиму Зореклан і знатиму відповіді на все.

Річкова киця виглядала такою пригніченою, що Листолапка нахилилася й підбадьорливо лизнула її вухо.

— Одного дня таки будеш. Ми щодня стаємо ближчими із Зорекланом, — та побачивши, що подругу це не заспокоїло, додала: — Мільгокрило, тебе щось конкретне непокоїть?

Мільгокрила здивовано здригнулася.

— О, ні, — відповіла вона й похитала своєю золотистою голівкою. — Нічого, лише...

Та Листолапка так і не довідалася, що вона хотіла сказати. Голос Мільгокрилої заглушив гучний крик Високозорого, який із Великого Каменя

закликав до тиші. Біля нього стояла Леопардозірка, а Вогнезір з Чорнозором сиділи трохи позаду.

Леопардозірка заговорила першою.

— Високозорий, — нявкнула вона, — з часу минулого Зборища пройшло вже багато дощів. На Вітряній території відновилися струмки?

Високозорий кивнув їй.

— Так, Леопардозірко.

— Тоді я відкликаю свій дозвіл на те, щоб ти і твій Клан приходили на Річкові землі попити. Відтепер мої вояки виганятимуть будь-якого kota з Вітряного Клану, який перетне наші кордони.

Вона нічого не сказала про те, що Вітряні коти продовжували ходити на її землі до річки, навіть коли в цьому вже не було потреби, але її голос був жорсткий, і Листолапка помітила невдоволення, яке провідниця так і не висловила.

Високозорий глянув на Леопардозірку.

— Вітряний Клан дякує тобі за твою допомогу та обіцяє не порушувати твоєї довіри.

Річкова провідниця скупю кивнула й ступила крок назад. Раптом між котами над галявиною пронеслася хвиля тривоги, і на лапи звівся стрункий широкоплечий вояк. Це був брат Мільгокрилої — Шулікокриг.

— Леопардозірко, з твого дозволу, я б хотів дещо сказати, — нявкнув він.

Листолапка здивувалася — молоді вояки зазвичай не брали слова на Зборищах.

— Що? — нявкнула Леопардозірка.

Шулікокриг на мить завагався, присоромлено ворушаючи перед собою ґрунт лапою, та Листолапка помітила, як він тихцем роззирнувся, упевнюючись, що увага всіх була зосереджена на ньому.

— Я не впевнений, чи варто це казати, але... ну, коли Вітряний Клан приходив до річки, вони не лише пили. Я бачив, як вони крали рибу.

— Що? — Високозорий підскочив на край каменя й нахилився, наче готувався стрибнути на Річкового вояка. — Як ти смієш? Жоден кіт із Вітряного Клану не крав здобичі!

Листолапка знала, що провідник бреше. Вона пригадала розповідь Вивірколапки про те, як вони піймали Вітряний патруль на Громовій території з краденою мишею.

— Ще хто-небудь бачив це? — спитала Леопардозірка в Шуліокрига.

— Не думаю, — вибачливо нявкнув той. — Я був тоді сам.

Леопардозірка окинула поглядом галявину, але ніхто не озвався. Листолапка подумала, чи не варто що-небудь сказати, але ж вона не бачила цього на власні очі. Вивірколапки й Ожинокігтя давно не було, а Порохошуб, який також застав цю сцену, не прийшов на Зборище. Тож новачка промовчала.

Високозорий повернувся до Річкової провідниці.

— Присягаюся Зорекланом, що Вітряний Клан не взяв у вас нічого, окрім води з річки. Невже ти збираєшся нас звинуватити зі слів одного вояка?

Леопардозірка наїжачила хутро.

— Ти хочеш сказати, що мій вояк бреше?

— А ти хочеш назвати мій Клан крадіями? — загарчав Високозорий, виширивши ікла й випустивши кігті.

Раптом з галявини залунали розлючені вигуки Річкових та Вітряних котів. Листолапка бачила,

як вояки поверталися одне до одного й кидалися звинуваченнями. Вона відчула, як нашорошується її хутро, і раптом перелякалася, що священне перемир'я Зборища може бути порушено.

— От він *мусив* це починати? — пробурмотіла вона радше до себе.

— А що йому було робити? — жорстко нявкнула Мільгокрила, захищаючи брата. — Промовчати і дозволити Вітряному Клану просто так відбутися? Усі в Річковому Клані знають, що за пару мишачих хвостів вони і хутро в тебе готові поцупити.

Бурштинові очі Мільгокрилої палали, і вона скочила на лапи, готова кинутись у бійку будь-якої миті.

Її виховник Багношуб роздратовано зашипів, нагадуючи, що медикоти повинні зберігати нейтралітет, і Мільгокрила глянула на нього спочатку розлючено, а потім засоромлено.

— Почекайте! — пролунало над галявиною єдине слово. Листолапка побачила, як до краю каменя підійшов Вогнезір. — Зореклан розізлився — подивіться на місяць!

Листолапка разом з усіма котами підвела голову. Повня висіла над деревами, а на неї летіла хмара, хоч вітру й не було. Якщо Зореклан розлютиться настільки, що вкриє місяць, то Зборище доведеться розпустити.

Вояки посідали, а їхня ворожість перемінилася страхом.

З каменя знову пролунав голос Вогнезора:

— Леопардозірко, Високозорий, ви поведете свої Клани у бій через слово одного вояка? Шулікокриже, чи можливо таке, що ти помилився?

Шулікокриг якось мить мовчав і прищулено дивився на Громового провідника.

— Я вірю в те, що сказав, — зрештою відповів він, — але думаю, що міг помилитися. Мені могло запаморочитися від сонця на воді абошо.

— Тоді нехай між Річковим та Вітряним Кланами зберігається дружба, — нявкнув Вогнезір. — Високозорий уже пообіцяв не ходити більше до річки.

— І я дотримаюся своєї обіцянки, — сухо сказав Високозорий. — Але тобі, Леопардозірко, слід навчити своїх вояків проявляти трохи поваги.

— Не вказуй мені, що робити! — Ріčkova провідниця досі була зла, та Листолапка знала, що загроза сутички вже минулася. Хмара у них над головами пливла в інший бік від місяця, наче гнів Зореклану стихився.

— Згадайте, як добре нам зараз живеться в лісі, — сказав Вогнезір до обох провідників. — Здобичі вистачає, струмки знову наповнилися. Ми всі добре приготовані до падолисту та гололисту. У нас немає причин зазіхати на чужі землі, — він озирнувся на Чорнозора, який сидів з іронічним виразом, наче насолоджувався сваркою між іншими Кланами. — Проте це не означає, що я не охороняю свої кордони, — додав Громовий провідник.

— Як і ми — Річкові кордони, — прошипіла Леопардозірка, але відійшла назад, наче визнаючи, що супереччі кінець.

Високозорий також відійшов, залишивши Вогнезора самого. Листолапка знала, що зараз буде. Її батько зробив невелику паузу, перш ніж почати говорити, і вона зрозуміла, що він ретельно виби-

рає слова. Вогнезір не хотів, аби інші Клани вирішили, ніби він вигнав власних котів.

— Чверть повні тому, — почав Громовий провідник, — вояк Ожинокіготь та новачка Вивірколапка покинули Громовий Клан. Ми не знаємо, куди вони пішли, але маємо підстави думати, що вони не самі, — він повернувся до інших провідників і продовжив. — Із ваших Кланів не зникали вояки?

Леопардозірка відповіла досить невимушено. Мрячконіжка, мабуть, сказала їй, що вже поділилася новинами про Бурешуба та Перохвосту.

— Двоє вояків — Бурешуб й Перохвоста — пішли з Річкового Клану якраз перед підповнею. Спершу ми подумали, що вони переселилися на вашу територію, Вогнезоре. Оскільки в них є зв'язки у Громовому Клані, — сказала провідниця крижаним голосом, наче не схвалювала того, що її вояки жили на два Клани, — ми можемо припустити, що вони всі пішли разом.

Після її слів запала тиша, а тоді раптом Високзорий прочистив горло і тихо промовив:

— Із Вітряного Клану зник новак Воронолап. Це було приблизно в той самий час, — додав він. — Я подумав, що його викрала лисиця або борсук, але так виглядає, наче він міг піти з вашими вояками.

Над галявиною пролунало тривожне мурмотіння. Хтось із котів вигукнув:

— Звідки ви знаєте? Може, щось у лісі краде котів по одному.

Бурмотіння погучнішало, а якийсь кіт на краю натовпу нажахано закричав. Листолапка бачила, як вояки перелякано переглядаються, а деякі

навіть попідводилися, наче збиралися тікати з галявини.

— А як щодо собак? — вигукнув інший голос. — Може, це собаки повернулися!

Вогнезір підійшов до краю Великого Каменя і глянув униз. На якусь мить провідник перехопив погляд Листолапки. Та здригнулася: не хотів же він, щоб вона розповіла про свій зв'язок із Вивірколапкою перед цілим Зборищем?

Та коли її батько заговорив, новачка полегшено видихнула.

— Ми також думали про хижаків, — нявкнув він. — Проте від них немає жодних слідів у лісі — і повірте, Громовий Клан знав би, якби собаки повернулися. Ми впевнені, що ці коти пішли за власною волею.

Його спокійний голос начебто переконав слухачів. Коти, які підвелися, знову посідали, хоч і виглядали схвильованими.

— Як щодо Тіньового Клану? — Вогнезір повернувся до Чорнозора. — У вас також зник хтось?

Тіньовий провідник завагався. Його Клан завжди відрізнявся особливою потаємністю, наче інформація для них була така ж цінна, як здобич.

— Вохрошубка, — нарешті нявкнув він. — Я думав, що вона повернулася до Громового Клану, щоб жити зі своїм братом.

Галявиною знову пронеслося мурмотіння — коти намагалися зрозуміти те, про що щойно дізналися.

— Тобто це принаймні по одному коту з кожного Клану! — вигукнула Мільгокрила. — Що це

означає? — і роздратовано додала: — Чому Зореклан мені цього не показав?

Листолапка так хотіла розповісти подрузі те, що їй сказали Вивірколапка й Ожинокіготь. Вона подумала, чи згадає Попелюшка про своє видіння палаючої папороті та знак вогню і тигра, що якимось чином пов'язаний із бідною, яка чигала на весь ліс. Та коли глянула на Громову медикішку, котра сиділа біля Дрібнохмара під Великим Каменем, то побачила, що та похилила голову й не збиралася говорити.

— То що ти пропонуєш робити, Вогнезоре? — спитав Високозорій.

— Вибір у нас невеликий, — відповіла Леопардозірка, перш ніж Вогнезір встиг що-небудь сказати. — Вони пішли. Вони можуть бути де завгодно.

Високозорій схвильовано зауважив:

— Я не розумію, чому вони пішли отак усі разом. Але, мабуть, у них була якась причина. Я цілком впевнений, що Воронолап був вірний своєму Кланові.

Вогнезір кивнув.

— Вони всі вірні коти.

Листолапка знала, що батько, мабуть, думає про свої сварки з Ожинокігтем та Вивірколапкою і про страх перед пророцтвом.

— Але ж має бути щось, що ми можемо зробити, — сказав Високозорій. — Ми ж не можемо прикинутися, що вони ніколи не існували.

— Така турбота робить тобі честь, — нявкнув Вогнезір до Вітряного провідника. — Та я згідний з Леопардозіркою. Тут ми нічого не можемо вдіяти. Вони всі у лапах Зореклану. Ми можемо

лише просити предків, аби повернули їх безпечно додому.

Чорнозір, який до цього мовчав, раптом саркастично сказав:

— Надія — це добре, але здобичі вона не наловить. Я думаю, що можна вже не сподіватися на їхнє повернення.

Звідкись з-позад Листолапки хтось пробурмотів:

— Це точно. У лісі небезпечно.

Листолапка відчула, наче хтось устроїв у її серце гострі пазури. Вона знову піддалася страхам за Вивірколапку й пригадала свій сон про шурячі укуси. «Вивірколапко, — промурмотіла кицька про себе, — мусить же бути спосіб тобі допомогти».

Їй було не до того, аби слухати доповідь Чорнозора про діяльність Двоногів біля Громошляху — він розповідав про те, що нові потвори збиралися на тій частині території, куди коти навіть ніколи не ходили.

«Яка різниця? — відсторонено подумала Листолапка. — Що нам до того, що роблять Двоноги?»

Коли Зборище закінчилося, вона попрощалася з Мільгокрилою й поспішила знайти Попелюшку. Їй раптом сяйнула ідея, і Листолапка хотіла якнайшвидше дістатися на терен і випробувати її.

Дорогою до Громового табору вона йшла повільно, тримаючись за темпом Попелюшки, і на решті медикішки опинилися самі позаду всіх.

— Коти позникали з усіх чотирьох Кланів... — роздумувала вголос Попелюшка. Вона на мить спинилася поглянути на повний місяць, що вже

заходив за дерева. — Листолапко, ти переживаєш за Вивірколапку? Тобі відомо що-небудь про те, де вона зараз?

Таке пряме запитання сполохало новачку, і якийсь час вона не знала, що відповісти.

— Ну ж бо, Листолапко, — примружила очі Попелюшка. — Не кажи, що *нічого* не знаєш.

Юна кицька спинилась і глянула на виховницю, вдячна за цей шанс розповісти нарешті всю правду.

— Я знаю, що вона жива і що вона з іншими котами, які також пішли. Але я не знаю, де вони чи що роблять. Думаю, вони дуже далеко — далі, ніж лісові коти коли-небудь заходили.

Попелюшка кивнула. Листолапка було подумала, чи не розповів їй Зореклан що-небудь про цю подорож, але навіть якщо й так, медикішка нічого про це не сказала.

— Можеш розповісти це батькові, — нявкнула Попелюшка. — Це його підбадьорить.

— Добре.

Нарешті вони дійшли до звору. Листолапка почувалася дуже змученою, спускаючись до ялівцевого тунелю слідом за виховницею.

— Попелюшко, — нявкнула вона, — мені зашкодить, якщо я з'їм трохи коріння лопуха?

— У тебе може боліти живіт, якщо з'їси забагато, — відповіла Попелюшка. — А що?

— Просто ідея прийшла.

«Якщо я можу дізнатися, про що думає Вивірколапка, — додала Листолапка про себе, — то, можливо, і вона щось здатна від мене перейняти». Вона відчувала, як по-дурному було сподіватися

дістатися до сестри на такій відстані, та знала, що мусить спробувати.

Попелюшка тепло глянула на свою ученицю й більше нічого не запитувала. Листолапка відкусила шматок кореня лопуха, пішла до свого кубла і вмостилася до сну з гірким присмаком у роті.

«Корінь лопуха, — прошепотіла вона. — Вивірколапко, ти мене чуєш? Корінь лопуха від щурячих укусів».

Розділ 22

Ожинокіготь лежав у кущах і дивився на повню, що висіла у темно-синьому небі. Біля Чотиридерева зараз Клани зустрілися для Зборища. Думка про галявину, повну котів, про те, як вони діляться чутками й новинами, змусила його почуватися дуже самотнім.

Іще один безкінечний день вони йшли через угіддя Двоногів, уздовж Громошляхів, попід огорожами, попід стінами. Принаймні тверда дорога залишилась позаду — тепер обабіч Громошляхів росла трава, а гнізда Двоногів оточували сади. На ніч коти зупинилися під чагарниками, і їм навіть вдалося пополювати. Та все ж турбота гризла Ожинокігтя й не давала йому заснути.

Він досі не знав, чи вони йдуть у правильному напрямку. Мурко вів їх досить впевнено, але, кружляючи між гніздами Двоногів, зовсім не зважав на сонце, тож Ожинокіготь чувався так, наче вони з кожним кроком лише віддалялися від Сонцеспаду.

— Здається, зараз ми далі від мети, ніж будь-коли досі, — роздратовано сказав Воронолап, озвучивши його думки, перш ніж лягти спати.

Найбільше Ожинокіготь переживав через плече Вохрошубки. Хоч його сестра й була надто горда, аби зізнатися, що їй болять, та коли вони спинилися на ночівлю, вона вже ледве йшла. Рана перестала кровити, але там, де хутро було вирване, плоть почервоніла й набрякла. Не треба бути медикотом, аби зрозуміти, що укус запалився. Вивірколапка й Перохвоста по черзі вилизували рану, поки Вохрошубка не заснула, та всі знали, що цього далеко не досить, щоб її вилікувати.

Ожинокіготь підскаочив, почувши шарудіння в кущах, та тоді з полегшенням зрозумів, що то був Бурешуб. Кіт підійшов і сів біля нього.

— Я побуду на чатах, якщо хочеш, — нявкнув вояк.

— Дякую, — Ожинокіготь вигнув спину й потягнувся. — Хоча я не впевнений, що зможу заснути.

— Спробуй, — порадив йому Бурешуб. — Тобі знадобиться завтра сила.

— Я знаю, — і, глянувши на місяць, Ожинокіготь додав: — Краще б ми всі зараз були в безпеці біля Чотиридерева.

На його подив, Бурешуб співчутливо моргнув.

— Скоро будемо. Не переймайся. Неважливо, де ми — тут чи на Зборищі з нашими Кланами, — Зореклан із нами.

Ожинокіготь зітхнув. Зараз, коли вони заблукали в угіддях Двоногів, йому важко було уявити зоряних вояків, що ходять між ними. Востан-

не глянувши на місяць, він скрутився в клубочок і заплющив очі, нарешті віддавшись сну.

Ожинокігтя розбудив гавкіт собаки. Він здригнувся й підскочив, але з полегшенням зрозумів, що собака був далеко і нікому не загрожував. Сіре світло пробивалося крізь кущі, а листя тремтіло від холодного вітру, який приніс вологий запах, наче наближався дощ.

Товариші Ожинокігтя спали навколо нього — усі, крім Бурешуба, якого не було видно. Ожинокіготь встав і наготувався вже розбудити їх, щоб іти далі, коли раптом Воронолап підвів голову, а тоді сам устав, обтрушуючись від листя.

— Слухай, Ожинокігтю, — нявкнув він спокійніше, ніж зазвичай. — Ми *мусимо* вибратися звідси сьогодні. Нам буде легше, якщо ми знайдемо ліс чи хоча би поле. Нам, може, доведеться зупинятися, щоб Вохрошубка перепочила, але ми не можемо цього робити посеред усіх цих Двоногів.

Ожинокіготь сподівався, що не виказав свого здивування на такі виважені слова юного кота, і особливо на те, що Воронолап так турбувався про Вохрошубку.

— Ти маєш рацію, — згодився він. — Але я не знаю, як вийде. Ми не маємо іншого виходу, окрім як довіритися Муркові, щоб нас вивів звідси.

— Шкода, що ми взагалі його із собою взяли, — прогарчав Воронолап. Він підійшов до Мурка, який спав, схожий на незграбну купу темного хутра, хропучи й посмикуючись. — Вставай!

— Га? Шо таке? — Мурко закліпав і, важко тужачись, сів. — За ким погоня?

— Нам треба рушати, — жорсткий тон Воронолапа повернувся. — Чи ти забув?

Залишивши новака розбиратися з Мурком, надто втомлений і знервований, аби втихомирювати сварку, Ожинокіготь пішов будити решту. Коли підійшов до Вохрошубки, то нахилився, щоб обнюхати й ближче оглянути її рану.

— Їй не кращає, — промурмотіла Перохвоста позаду нього. — Я не впевнена, чи зможе вона багато пройти сьогодні.

Раптом Вохрошубка розплющила очі.

— Ожинокігтю? Вже пора йти?

Вона спробувала підвестися, але Ожинокіготь бачив, що її поранена нога майже не працювала.

— Полеж іще трохи, — сказала їй Перохвоста. — Треба ще раз вилізати рану.

Річкова воячка схилилася над нею й почала ритмічно вилізувати напухле плече. Вохрошубка знову впустила голову на лапи. Поки Ожинокіготь стояв і дивився, до них підійшов Бурешуб із мишею в зубах і поклав її біля Вохрошубки.

— Ось, — нявкнув він. — Трохи здобичі.

Вохрошубка глянула на нього.

— Ой, Бурешубе... дякую. Але я сама можу зловити.

Від жалю в Ожинокігтя стиснувся шлунок. Він ще не бачив кішки, яка б виглядала менш здатною до полювання.

Бурешуб просто торкнувся носом її вуха.

— З'їж цю, — промурмотів він. — Тобі потрібна сила. Я зможу потім ще наловити.

Вдячно кивнувши, Вохрошубка почала їсти. Усе ще ігноруючи сварку між Мурком та Воро-

нолапом, Ожинокіготь пішов подивитися, що робить Вивірколапка.

Руда новачка сиділа у гніздечку з листя, яке змостила вночі. Вона бурмотіла щось собі під ніс і все облизувалася, наче з'їла щось бридке.

— Що сталося? — спитав Ожинокіготь. Намагаючись пожартувати, він додав: — Поїла власного хутра?

Спершу Вивірколапка не відреагувала.

— Ні, — відповіла вона нарешті, досі оближуючись. — Просто якийсь дивний присмак. Я все намагаюся згадати, що це таке.

— Сподіваюся, не сіль? — необдумано спитав Ожинокіготь. Він ніколи б не подумав, що сумуватиме за уїдливими коментарями Вивірколапки, але ця її серйозність змушувала його хвилюватися.

— Ні... щось інше. Просто дай мені подумати, і я згадаю. Щось мені підказує, що це може бути важливо.

Вони знову рушили в дорогу під проводом Мурка. Нічний сон трохи додав сил Вохрошубці, тож вона мужньо кульгала, не відстаючи від прогулянкового темпу старого кота. Ожинокіготь придивлявся за нею, готовий стати на привал, як тільки його сестрі буде потрібен відпочинок.

Мурко провів їх через іще кілька садів Двоногів і вивів на вузький Громошлях, що був оточений з одного боку дерев'яним парканом, а з іншого — високою стіною. Дві чи три потвори сиділи обіч Громошляху й світили своїми величезними очима. Ожинокіготь не спускав із них підозрілого погляду, переходячи дорогу разом із товари-

шами, готовий втікати, як тільки потвори прокинуться й загарчать.

Громошлях різко звертав убік. Мурко зайшов за ріг, і Ожинокіготь побачив, як Перохвоста спинилася й недовірливо глянула поперед себе.

— Ні! Ні! — гукнула вона з нехарактерною їй люттю. — Це вже занадто! Нам не можна йти туди, дурний ти клубок шерсті!

Ніби у відповідь на її слова з іншого боку стіни загавкав пес. Ожинокіготь насторожено розирнувся, але не побачив жодного шляху, яким би собака міг до них дістатися. Кіт стривожено кинувся вперед і, добігши до Перохвостої, побачив, що її так розлютило. За кілька хвостів перед ними Громошлях різко вривався високою стіною, яка перегороджувала їм путь тим само рудим каменем, що був навколо них уже стільки днів. Сюди коти більше йти не могли. Кожнісінький м'яз Ожинокігтя заволав, протестуючи проти перспективи повертатися назад.

Мурко, зупинившись, озирнувся з таким виразом, ніби вони його глибоко образили.

— Агов, чого б то я так кричав.

— Ти й гадки не маєш, де ми є, правда ж? — запитала Перохвоста. Вона вся притислася до твердої поверхні. Ожинокіготь уже й не був певен, намагається воячка сховатися, чи то готується напасти на їхнього горопашного поводиря. А якщо Перохвоста й нападе, чи захоче він її зупиняти?

— У нас тут поранена кішка. Ми не можемо ще цілий день валандатися з тобою цим... нехорошим місцем!

— Заспокойся, — Воронолап підійшов і нахилився до Перохвостої, лизнувши її вухо. — Не

звертай уваги на цього старого дурня. Ми самі знайдемо, як звідси вибратися.

Перохвоста вищирила на нього зуби.

— І як? Ми навіть не знаємо, де ми є.

За стіною казився пес, невгамовно гавкаючи. Ожинокіготь напружився, готовий бігти, якщо той раптом знайде лазівку із саду. За ним з-за рогу вибіг Бурешуб, та, зрозумівши, що пес не становив загрози, стишив крок і підійшов до сестри. За мить з'явилися Вивірколапка з Вохрошубкою.

— Що відбувається? — спитала Громова новачка. — Де Мурко?

Ожинокіготь раптом усвідомив, що старий кіт зник. Він не був певен, що відчуває: злість чи полегшення.

— Ну і хай котиться, — прогарчав Воронолап.

Та не встиг він доказати, як знову з'явився Мурко, виглядаючи крізь шпарину в стіні, яку Ожинокіготь до цього не помічав.

— То що? — нявкнув старий. — Ви йдете чи не?

І знову зник у стіні. Ожинокіготь підійшов до дірки й заглянув усередину. Він був готовий побачити ще ряд Двоножачих гнізд, але раптом охнув з несподіванки. Через вузьку запилюжену дорогу лежав трав'янистий схил, порослий папоротями, а за ним — дерева! Дерев а ж до обрію, і жодного гнізда Двоногів.

— Що там? — нетерпляче вигукнула Вивірколапка позаду нього.

— Ліс! — Ожинокіготь запищав, наче кошеня. — Нарешті справжній ліс. Ходімо!

Він прослизнув крізь дірку і став біля Мурка. Старий кіт глянув на нього лукавим поглядом.

— Задоволені? — муркнув він. — Ви хтіли геть — я вивів вас геть.

— Ом... так. Дякую, Мурку, це чудово.

— Тепер уже не такий дурний клубок шерсті, га? — спитав Мурко, глипнувши на Воронолапа, коли той проліз до них.

Ожинокіготь із Воронолапом презирнулися. Громовий вояк підозрював, що Мурко був здивований не менше за них від того, що знайшов вихід з угідь Двоногів, та старий кіт все одно би цього не визнав. У будь-якому разі, зараз це не мало значення. Угіддя Двоногів були позаду, і коти могли знову вирушити на пошуки Сонцеспаду.

Вони перейшли стежку і почали підніматися схилом. Ожинокіготь був щасливий нарешті відчутти свіжу траву під ногами й насолоджувався лісовими запахами, які приніс легенький вітерець. Це було майже як повернутися додому.

— Отак вже краще! — нявкнув Бурешуб, оглядаючи кущі папороті й довгу траву. — Я був би не проти, якщо б ми залишилися тут на ніч. Вохрошубка зможе виспатися, а ми — пополювати.

Ожинокіготь збирався було заперечити — його одержимість потребою дістатися до Сонцеспаду все росла із плином часу, але він знав, що їм треба зупинитися й відновити сили.

Решта котів згідливо замурмотіла — всі, окрім Вохрошубки.

— Ви не повинні зупинятися через мене.

— Це не лише через тебе, дурненька, — Вивірколапка лагідно притулилася носиком до Тіньової воячки. — Нам усім потрібно добре відпочити й поїсти.

Коти поволі зайшли глибше до лісу, тримаючись поруч на випадок небезпеки, і почали шукати місце для ночівлі. Ожинокіготь зупинявся через кожні кілька кроків, щоб покуштувати повітря, але не чув запаху ні лисиці, ні борсука, ні інших котів — нічого такого, що могло би їм зашкодити. Та в повітрі було повно запахів здобичі. Його рот наповнився слиною від думки про те, щоб ввігнатися зубами в соковиту мишку, а ще краще — кроля.

Незабаром подорожні знайшли місце, де земля плавно спускалася до маленького струмінчика води, що дзюркотів під густими кущами глоду.

— Краще не могло би й бути, — нявкнув Воронолап. — Тут є й вода, і прихисток, а якщо з'являться якісь хижаки, то їм нелегко буде до нас дістатися.

Вохрошубка, яка знову почала важко кульгати, ледве спустилася схилом і важко впала у мохове кубельце між двома покрученими коренями. Її зелені очі були затьмарені болем і втомою. Перохвоста сіла біля неї й почала знову вилизувати рану. Мурко плюхнувся з іншого боку пораненої воячки й тої ж миті заснув.

— Добре, ви троє залишайтеся тут, — нявкнув Воронолап, — а ми підемо на полювання.

Ожинокіготь уже розтулив рота, щоб дати йому зауваження за те, що всіма попихає, а тоді вирішив, що воно було того не варте. Зрештою, добре було нарешті не нести відповідальність за всі рішення. Він підійшов до Вивірколапки.

— Підеш полювати зі мною? — спитав Ожинокіготь.

Вивірколапка просто кивнула, наче думками була десь далеко. Вона пішла за Ожинокігтем угору потоком, та не встигли вони далеко зайти, як Ожинокіготь помітив мишу, що шкреблася у траві біля води. Одним плавним рухом він став у мисливську стійку й вистрибнув, прибивши жертву швидким ударом. Повернувшись, щоб показати її Вивірколапці, кіт побачив, що та стоїть із підведеною головою й розтуленим ротом, вдихаючи лісові запахи.

— Вивірколапко, з тобою все гаразд?

Новачка підскочила.

— Що? О, так, все чудово, дякую. Я просто не можу дешо... — вона змовкла і знову облизала губи.

Зрозумівши, що більшого від неї так і не доб'ється, Ожинокіготь прикопав свою мишу, аби забрати її пізніше, і подибав далі в ліс. Тут було повно здобичі, яка наче й гадки не мала, хто такі хижаки. Це були одні з найлегших ловів Ожинокігтя.

Вивірколапка допомагала, але її увага була зосереджена зовсім не на полюванні. Зазвичай вона була вправною мисливицею, але сьогодні чомусь впустила дрозда, бо надто довго вагалася, і зовсім не помітила білку, що гризла горіха всього за лисячий хвіст від неї.

А тоді, коли Ожинокіготь саме підкрадався до кроля, вона вигукнула:

— Ось воно! Отам!

Кріль переполошився, і за мить Ожинокіготь уже побачив його білий хвостик, що віддалявся з кожним стрибком.

— Гей! — сердито крикнув він. — Нащо ти це зробила?

Та Вивірколапка його не слухала. Вона кинулася до берега, де росли високі рослини з темно-зеленим листям. Ожинокіготь зачудовано дивився, як новачка почала активно гребти землю під стеблами.

— Вивірколапко, що ти робиш? — спитав він.

Юна кицька спинилася, щоб переможно на нього глянути.

— Лопухи! — задихано мовила вона і знову накинута на стебла. — Ось що Вохрошубці потрібно від щурячого укусу. Допоможи мені викопати корінці.

— Звідки ти знаєш? — спитав Ожинокіготь, копаючи.

— Пам'ятаєш той смак, про який я тобі розповідала? Я намагалася його згадати весь ранок. Мабуть, Листолапка про це згадувала, коли прощалася з нами.

Ожинокіготь завмер і глянув на подругу. Листолапка точно казала про деякі трави, які їм могли би знадобитись, але він не пригадував, щоб вона називала корінь лопуха. Та вояк лише низав плечима й знову заходився копати. Усе одно Вивірколапка не могла про це дізнатися жодним іншим чином.

Коли вони накопали три чи чотири корінці, Вивірколапка промила їх водою від ґрунту і схопила зубами, щоб віднести до табору. Ожинокіготь пішов слідом за нею, але повільніше, підбираючи дорогою здобич.

Коли він дійшов до місця їхньої зупинки, то побачив, що Вивірколапка вже розжувала кілька

корінців і тепер обережно прикладала цю кашку до рани Вохрошубки. Тіньова воячка спокійно лежала й спостерігала, але як тільки сік з коріння просочився в рану, вона розслабилася й протяжно зітхнула.

— Так краще, — нявкнула Вохрошубка. — Воно затерпає. Я більше не відчуваю болю.

— Це геніально, — нявкнув Ожинокіготь.

— Мабуть, душею ти медикішка, — сказала Вохрошубка до Вивірколапки, зручно вмощуючись у кубельці. — Може, тобі передався дух твоєї сестри?

І, сонно кліпнувши, воячка знову заснула.

Вивірколапка дивилася на Вохрошубку сяючими очима, й Ожинокіготь відчув, як йому пробіг мороз шкірою. Листолапка справді згадувала про корінь лопуха тоді в лісі чи між сестрами було щось більш таємниче?

Він пішов до лісу по решту здобичі, а повернувшись, побачив, що Бурешуб із Воронолапом також принесли непоганий улов. Уперше за багато днів вони нарешті могли наїстися досхочу. Мурко прокинувся й почав охоче їсти свіжину, наче зрозумів, що вона була куди смачніша за кицячю їжу, до якої він звик.

Цієї ночі всі спали добре. Прокинувшись, Ожинокіготь побачив, що хмари розсіялися і крізь дерева пробивалося сонячне світло, занурюючи ліс у червону заграву. Скочивши на лапи, він подерся вгору понад потоком і знайшов між деревами просвіт, крізь який було видно, де сідає сонце.

— Ось туди нам і треба буде йти — Бурешуб піднявся схилом і став біля нього. Його голос був спокійний і впевнений, наче Зореклан і йому

послав видіння. — Там ми знайдемо те, що нам скаже північ.

Ожинокігтеві не терпілося побігти до призахідного сонця, наче він точно знав, що там на нього чекає Синьозірка, аби розповісти, як він може врятувати ліс. Але вояк знав, що варто все-таки дотриматися попереднього плану й залишитися тут на ніч. Ретельно запам'ятавши напрям, куди їм належало йти, Ожинокіготь повернувся до товаришів біля потоку.

Вохрошубка смаковито їла кроля. Вона підвелася, щоб привітатися з Ожинокігтем.

— Я така голоднюща, — сказала Тіньова воячка. — А плече вже виглядає значно краще. Скажи, Вивірколапко, що ти на нього намастила?

— Корінь лопуха.

Ожинокіготь помітив, що Вивірколапка не намагалася навіть пояснити, звідки вона знала, що корінь лопуха допомагає від запаленої рани. Може, вона й сама не до кінця розуміла.

Руда новачка почала пережовувати ще один корінець, а коли Вохрошубка довечеряла, то наклала їй на рану нову примочку. Ожинокіготь помітив, що пухлина й почервоніння трохи спали. Подумки він подякував Зорекланові — й Листолапці — за одужання сестри.

Коли наступного ранку коти вирушили в дорогу після ситного сніданку, Вохрошубка вже виглядала майже здоровою. Вона тільки ледь помітно накульгувала, але очі її знову були ясні.

Ще й не доходив сонцепік, як вони вийшли на край лісу. Попереду аж до обрію простягались відкриті землі. Поверхня здіймалась і опадала

плавними схилами. Вітер куйовдив коротку, соковиту траву, над якою подекуди виднілась конюшина і повзучий чебрець. Повітря пропахло свіжістю, і здавалося, йти буде легко.

— Ніби вдома! — промурмотів Воронолап, очевидно згадавши про свої рідні пустирища Вітряного Клану.

Та, на відміну від Вітряного новака, Ожинокіготь не надто охоче залишав позаду дерева. Прихисток крон дуже заспокоював. Проте їжа й відпочинок поновили їх на силі, і він сподівався, що подорож вже добігає кінця.

На його здивування, Мурко попрощався з ними перед тим, як коти виходили з лісу.

— Мені не дуже зручно під відкритим небом, — зізнався він, озвучивши думки Ожинокігтя. — Чи то, може, за мною в житті просто бігало забагато Прямоходців. Я люблю бути десь там, де можна сховатися. Та і я вам більше не потрібен. Зореклан, чи що там іще, не чекатиме *на мене* опівночі, — додав старий кіт, і його очі блиснули.

— Мабуть, ні, — нявкнув Ожинокіготь. — Дякую за все. Ми будемо за тобою сумувати, — і вояк раптом усвідомив, що це правда — він якось дивно прив'язався до дратівливого старого kota. — Якщо ти коли-небудь будеш у нашому лісі, ласкаво просимо до Громового Клану.

Договоривши, Ожинокіготь випадково почув, як Воронолап стиха нявкнув до Вохрошубки:

— Твій брат, може, й сумуватиме за ним, а я — точно ні!

Ожинокіготь вищирив зуби на Вітряного новака, але Мурко не почув, що той пробурмотів.

— Я зачекаю на вас тут два чи три дні, — пообіцяв він. — На випадок, якщо вам треба буде допомогти знайти дорогу назад.

Ожинокіготь глянув на Воронолапа якраз вчасно, аби побачити, як той закотив очі до Перохвостой, але кішка лише знизала плечима.

— Ну, я просто собі думаю, що ви таки підете назад, — додав Мурко, вже йдучи геть із піднятим хвостом. — Але ближче до Сонцеспаду я не підійду. І не здивуюся, якщо *ви* там потопитеся.

— Правильно, — пробурмотіла Вивірколапка на вухо Ожинокігтеві. — Це нас точно підбадьорить!

Але до вечора навіть Ожинокіготь почав втрачати віру. Сонячний жар виснажив його, а від спраги на цій висушеній місцині в його роті було сухо, як у піщанистій лошовині. Його товариші почувалися не краще, вони дибали з опущеними головами і хвостами. Вохрошубка знову почала кульгати. Хоч вона й не підпускала нікого оглянути її рану, Ожинокіготь бачив, що плече знову напухло. На цих землях не росли лопухи. Прямо попереду сонце сідало, витягаючи свої вогнисті промені, наче язики полум'я.

— Принаймні ми йдемо у правильному напрямку, — промурмотіла Перохвоста.

— Так, але скільки ще нам треба пройти? — Ожинокіготь намагався не сіяти сумнівів, але вже не витримував гризоти. — До Сонцеспаду можуть бути ще дні й дні.

— Я завжди казав, що це мишомізка ідея, — встряв Воронолап, хоч він уже й був надто виснажений, аби звучати агресивно.

— То скільки ми ще будемо йти? — спитав Бурешуб. Коли решта котів обернулися на нього, він продовжив: — Якщо ми не знайдемо це місце, то рано чи пізно нам доведеться вирішити... чи все кинути, чи продовжувати шукати?

Ожинокіготь зрозумів, що Річковий вояк мав рацію. У якусь мить їм, можливо, доведеться визнати свою поразку. Але що це означатиме для їхніх Кланів — якщо вони проігнорують волю Зореклану й повернуться додому, не закінчивши виправу?

Тоді Вивірколапка, яка стояла носом до вітру, принюхуючись до запахів, повернулася до інших. Очі новачки сяяли від захвату.

— Ожинокігтю! — гукнула вона. — Я чую сіль!

Розділ 23

Якусь мить Ожинокіготь витріщався на новачку, а тоді нарешті розтулив рота і сам покуштував повітря. Вивірколапка мала рацію. Присмак солі неможливо було переплутати ні з чим — він переніс kota назад у його сон, нагадуючи про гіркий смак води.

— Це таки сіль! — нявкнув Ожинокіготь. — Ми вже точно недалеко. Ходімо!

Він біг назустріч вітру, а сонце сліпило його очі. Швидко озирнувшись на товаришів, Ожинокіготь побачив, що вони подалися за ним. Навіть Вохрошубка намагалася кульгати швидше. Ожинокіготь відчув приплив сили до лап, наче він міг би бігти без кінця, аж поки пірне у вогнисте небо, ніби одна з тих пташок, які кружляли та кричали в них над головою.

Раптом нажаханий вояк ледь загальмував на краю височенної кручі. Круті піщані схили обривалися за якийсь мишачий хвіст від його лап.

Унизу пінилися хвилі, розбиваючись об скелі, а перед очима простягався безмір синьо-зелених вод. Сонце сідало за горизонт, а його полум'я було таке яскраве, що Ожинокігтю довелося при-мружити очі. Помаранчевий вогонь пропалював криваву стежку на воді, що майже сягала підніж-жя скелі.

Кілька митей коти просто стояли непорушно й дивилися. Тоді Ожинокіготь обтрусився.

— Нам треба поспішати, — нявкнув він. — Ми мусимо знайти зубату печеру, перш ніж стемніє.

— І там чекати півночі, — додала Перохвоста.

Ожинокіготь роззирнувся на всі боки, але ні-чого навколо не підказувало йому, куди йти. Об-равши напрямок навмання, він повів котів уздовж урвища. Час від часу вони ставали й визирали через край, шукаючи печеру. Ожинокіготь міцно чіплявся кігтями за жорстку траву — він легко міг собі уявити, як послизається і падає, падає, падає у ненажерні хвилі.

Поволі земля йшла під укіс. Верхівка скелі на-висала так, що підніжжя не було видно, а майже гладка поверхня де-не-де була глибоко перетята старими вже водоріями. Коли скеля трохи ви-рівнялася, лісові коти спустилися нижче й пішли вже ближче до води, так що іноді на них навіть потрапляли солоні бризки хвиль. Там виднілися звори, прориті давно висохлими струмками, роз-лами в камінні, подеколи такі широкі, що котам доводилося би стрибати через них, а трава часто поступалася залисинам, де хіба кілька куцих ку-щів чіплялися за голий ґрунт.

— Тут багато місць для ночівлі, якщо ми не знайдемо ту печеру, — зауважив Бурешуб.

Ожинокіготь почав було думати, що їм таки доведеться десь зупинитися. Сонце вже сіло за воду, хоч його помаранчеві відблиски досі освітлювали небо. Вітер холоднішав. «Вохрошубка могла би принаймні прилягти, — подумав він, — а решта котів пішли би на пошуки».

Його сестра трохи відстала від гурту. Ожинокіготь саме повертався до неї, біжучи краєм однієї зі скель, коли це послизнувся й раптом усвідомив, що безпомічно з'їжджає вниз. Він спробував вцепитися кігтями в землю, але вона осувалася під лапами, а на нього летіло багно. Вояк сповзав все далі. У темряві не було видно дна, і він перелякано скрикнув.

— Ожинокігтю! — Бурешуб стрибнув за ним і спробував вхопити товариша за плече, але земля під його лапами піддалася, і вони обоє полетіли вниз іще швидше. Грунт летів в обличчя, потрапляючи в очі й рот. Звідкись згори Ожинокіготь почув пронизливий вереск, а тоді на нього звалилася Вивірколапка.

— Ні! Повертайся! — вигукнув він із повним ротом землі.

Тоді раптом навіть нестійкий ґрунт під ними зник, попереду була тільки порожнеча. Ожинокіготь закричав, падаючи, а за кілька митей гепнувся на вологе каміння.

Якусь мить приголомшений кіт просто лежав. У його вухах гуркотіло відлуння, і він почувався так, наче весь світ навколо крутиться. Тоді розплющив очі й побачив обриси велетенського розкритого рота із зубами, що грозили зімкнутись на ньому. Ожинокіготь спробував підвестися, але раптовий порив води збив його з лап. Переля-

каний крик різко заглушила вода, що ринула до рота, наповнивши його жажливим солоним смаком, як уві сні.

Ожинокіготь щосили боровся, але хвилі немилосердно несли його до паші, а тоді відкидали назад, ще далі під скелю. Вояк не знав, де він і куди треба пливати. Вода заповнила його очі й вуха, ревучи з усіх боків. Кіт спробував вхопити повітря, але знову лише напився солоної води.

Його істеричні борсання потрохи втихали, а холодні, навіть крижані хвилі зімкнулись у нього над головою, коли це раптом він відчув гострий біль у плечі. Несподівано тиск на нього зник, і Ожинокіготь знову зміг дихати. Відкашлюючи воду, він повернув голову й побачив над собою сяючі очі Вивірколапки, яка міцно вчепилася зубами в його хутро.

— Ні! — крикнув він. — Ти не можеш... Ти втонеш...

Та Вивірколапка не могла нічого відповісти, не відпустивши його. Єдине, що вона могла зробити, це щосили ударити всіма чотирма лапами. Ожинокіготь відчув, як під його лапами осувається рінь, а тоді хвилі знову змили їх у напрямку зубів.

Зібравши останні дрібки сили, він заборсався у воді, намагаючись відтягнути себе й Вивірколапку від тих гострих скель. Вода закрутила їх і виштовхнула вгору; Ожинокіготь на мить помітив біля себе промокле темно-сіре хутро Бурешуба, а тоді хвилі знову понесли їх на каміння.

Із нього вибило дух, Ожинокіготь дряпав кігтями по ріні, яка перекочувалася під лапами, поки мілка, бистра вода, загрожувала затягти його назад. Вивірколапка, яка досі трималася за його пле-

че, потягнула Ожинокігтя нагору, і він відчув, як хтось підштовхує його знизу. Нарешті вояк упав на тверде каміння. Він лежав нерухомо, а світ відпливав з-перед його очей.

Ожинокіготь отямився, відчувши, як його штурхає чиясь лапа.

— Ожинокігтю? — то була Вивірколапка, її голос звучав тривожно. — Ожинокігтю, як ти?

Громовий вояк розтулив рота і застогнав. Його хутро промокло, і йому було смертельно холодно. Ожинокіготь був надто виснажений, щоб рухатися, кожен м'яз волав від болю, а живіт, здається, роздувся від води, якої він наковтався. Та принаймні він був живий.

Ожинокіготь насилу підвів голову й відповів:

— Усе гаразд.

— Ох, Ожинокігтю, я вже думала, ти помер!

Коли в очах трохи проясніло, він побачив Вивірколапку, яка схилилася над ним. Новачка ще ніколи не була такою засмученою, навіть тоді, коли її сварив батько. Погляд стурбованих очей Вивірколапки змусив Ожинокігтя зробити над собою зусилля — він сів і тут же виблював солоною водою.

— Я не помер, — кіт закашлявся. — Завдяки тобі. Ти чудова, Вивірколапко.

— Вона дуже ризикувала, — то був голос Бурешуба. Сірий вояк стояв над Ожинокігтем. Його хутро поприлипало до шкіри, тож він виглядав значно меншим, ніж зазвичай. Голос Бурешуба звучав не дуже схвально, проте, коли він дивився на Вивірколапку, його очі зблискували. — Але її вчинок був неймовірно хоробрий.

— І неймовірно дурний, — здригнувшись від подиву, Ожинокіготь зрозумів, що Вохрошубка також була там — вона стояла неподалік у воді, примруживши очі від злості. — Що, якби ви обоє втонули?

— Ну, але ж не втонули, — відповіла їй Вивірколапка.

— Я могла б допомогти.

— Із запаленою раною? — Бурешуб на мить торкнувся мордочкою до Вохрошубки. — Зореклан знає, як тобі взагалі сюди вдалося дістатися.

— Я впала, так само як і ви, — у голосі Вохрошубки почулася самоіронія, і вона трохи заспокоїлася. — Пробач, — нявкнула воячка, глянувши на Вивірколапку. — Ти справді вчинила мужньо. Просто мені важко від того, що я поранена і не можу допомогти. Як і ти, я... я думала, що ми вже втратили Ожинокігтя назавжди.

Тим часом Ожинокігтю вже покращало, і коли він роззирнувся, то впізнав печеру зі свого сну. Він *усередині* неї. Той оторочений зубами роззявлений рот був входом до неї. Вода якось дивно, нескінченно й ритмічно лилась крізь нього, спершу із ревом розбиваючись, а тоді з шипінням витікала геть, тягнучи за собою рінь. Кам'яні стіни були гладенькі й заокруглені. Земля полого піднімалася аж до дальнього краю печери, який губився в тінях. Єдине світло потрапляло всередину крізь устя та маленький отвір у стелі, крізь який зараз стривожено зазирали Перохвоста й Воронолап.

— Як ти? — вигукнула Перохвоста.

— Усе добре, — Ожинокіготь підвівся, тремтячи. — Я думаю, ми знайшли те, що шукали.

— Чекайте, ми спускаємося, — нявкнув Воронолап.

Ожинокіготь уже майже вигукнув наказ залишатися на місці, і Воронолап очевидно б не послухав, — та коли придивився краще, то побачив у кам'яній стіні ряд виступів та розколин, якими можна було безпечно спуститися вниз і знову піднятися нагору. Перохвоста й Воронолап обережно спустилися до них і стали роззиратися навколо.

— Нам треба залишитися тут до півночі? — спитала Вивірколапка, переставши вилизувати своє мокре хутро. Її голос дивно відлунював від стін.

— Думаю... — почав було Ожинокіготь, та раптом спинився, напружуючи м'язи.

Із темного кутка печери почулося гучне шкряботіння. Ожинокіготь занюшив сильний кислий запах. Тінь заворушилася, і виявилось, що вона була не повністю чорна, а мала білі плями. Тоді, поблискуючи боками у тьмяному світлі, перед ними постала до жаху знайома постать: один зі смертельних ворогів лісових котів.

Борсук!

Розділ 24

Ожинокіготь у відчаї озирнувся через плече, але тікати було нікуди: позаду вода, а підніматися до виходу з печери надто довго. На нього нахлинуло почуття провини, наче крижані води, в яких він щойно замалим не втонув. Усі його видіння, вся його рішучість привели лісових котів до цього жахливого місця, де вони не знайшли ні знання, ні знамення Зореклану, а лише наглу й жахливу смерть! Який сенс зараз був у вірі й мужності, коли їх загнали сюди, як кролів у нору?

Воронолап притиснувся до землі й позадкував, виширивши ікла й загарчавши. Бурешуб почав обходити борсука, щоб напасти збоку. Та Ожинокіготь розумів, що смерті не уникнути. Навіть шестеро котів, тим паче таких ослаблих і виснажених від борсання у воді, не могли сподіватися побороти борсука. Загнані у пастку бурхливими хвилями, вони могли лише чекати, доки притуплені пазурі й зажерні щелепи виловлять їх одне за одним.

Борсук спинився, не виходячи з тіні, що за-
полонила задній кут печери. Його масивні плечі
були вигнуті, а кігті шкребли каміння. Він хитав
головою з боку на бік, виблискуючи білою сму-
гою, наче вирішував, на кого напасти спершу.

Тоді раптом борсук промовив:

— Північ прийшла.

Від здивування в Ожинокігтя відвисла щелепа,
і на мить йому здалося, що земля вислизає з-під
ніг. Те, що борсук умів говорити, міг сказати сло-
ва, які він розумів, які справді що-небудь означа-
ли... Кіт зневірливо вирячився на чорно-білу тва-
рину, а його серце несамовито стрибало в грудях.

— Я — Північ, — голос борсука був низький
і різкий, наче торохтіння каміння під хвилями. —
Із вами мушу я говорити.

— Брехня! — гаркнув Воронолап. Вітряний но-
вак досі стояв у стійці, готовий до нападу. —
Спробуй поворухнутися, і я тобі очі видряпаю.

— Ні, Воронолапе, чекай...

Глибокий сміх борсука перебив Ожинокігтя.

— Лютий він, правду кажу? Добрий вибір зро-
бив Зореклан. Але сьогодні кігтів не буде. Тут
є розмова, не бійка.

Ожинокіготь із товаришами непевно презир-
нулися, наїжачивши хвости. Нарешті їхні думки
озвучив Воронолап:

— І ми просто в це повіримо?

— А що нам ще залишається? — збентежено
відповіла Перохвоста.

Ожинокіготь знову зміряв борсука поглядом.
Він був менший за того, якого він бачив біля
Зміїних Скель — може, це самиця — але від цьо-
го вона була не менш небезпечною. Повірити її

словам означало перекреслити все, чого його навчили, ще як він був кошеням. Та досі борсучиха жодним чином не спробувала на них напасти. Ожинокігтю навіть здавалося, що він бачить в її очах іскринки гумору.

Громовий вояк озирнувся на друзів. Воронолап, Бурешуб і Перохвоста могли би добре битися, але він та Вивірколапка були надто виснажені від води, а Вохрошубка взагалі впала на долівку печери, незграбно виставивши поранене плече, і, здавалося, знепритомніла.

— Підходьте, — промовила борсучиха. — Чека-ти всю ніч нам не дозволено.

Ожинокіготь уже був упевнений, що це не звичайна борсучиха. Він ніколи не чув, щоб борсуки розмовляли котячою мовою, тим паче так говорили про Зореклан, ніби знали волю предків краще за будь-якого кота.

— Перохвоста має рацію, — прошипів Ожинокіготь. — У нас немає іншого виходу. Борсучиха вже могла би нас усіх пустити на вороняче їдло. Мабуть, це мала на увазі Синьозірка, коли казала мені послухати північ. Вона мала на увазі не час, — повернувшись до борсучихи, він голосно спитав: — Ти — Північ? І в тебе є повідомлення для нас від Зореклану?

Борсучиха кивнула.

— Північ — так мене звати. І мені було показано, що тут я вас зустріну, хоча вас мало бути четверо, а не шестеро.

— Тоді ми послухаємо, що ти маєш нам сказати, — нявкнув Ожинокіготь. — Твоя правда: чотирьох було обрано, але шестеро прийшли, і всі вони заслуговують бути тут.

— Але тільки зроби один крок ліворуч... — пригрозив Воронолап.

— Ой, заткнися, мишомізкий! — прогарчала Вивірколапка. — Ти не бачиш, що це те, по що ми сюди прийшли? «Послухати, що нам скаже північ». Це і є Північ.

Воронолап зиркнув на новачку в темряві, але нічого не відповів.

Північ повернулася й рушила вглиб печери, сказавши єдине слово:

— Услід.

Ожинокіготь побачив там темний отвір тунелю. Глибоко вдихнувши, він нявкнув:

— Гаразд, зробімо це.

Бурешуб пішов наперед, одразу за ним подався Воронолап. Ожинокіготь сподівався, що новак зможе стримуватися достатньо довго, щоби таки вислухати, що їм має сказати борсучиха. Перохвоста лагідно допомогла Вохрошубці піднятися на лапи й підставила їй плече, щоб разом зайти в тунель. Ожинокіготь презирнувся із Вивірколапкою і здивовано побачив, що, незважаючи на втому й мокре хутро, новачка аж сяяла від захвату.

— Оце буде що розказати, коли повернемося! — нявкнула вона, підвівшись, і почимчикувала в тунель слідом за Перохвостою.

Ожинокіготь замкнув процесію, востаннє озирнувшись на кам'яні зубиська, що обрамлювали вхід у печеру, і на хвилі, що невпинно носилися туди й назад. Останні відблиски світла затонулого сонця досі плямували небо; на мить Ожинокігтю здалося, що він побачив нескінченний потік крові, який його заливає, затоплюючи вуха криками помираючих котів.

— Ожинокігтю? — крізь жахливі верески про-
різався голос Вивірколапки. — Ти йдеш?

Видіння зникло. Ожинокіготь знову опинився в темній печері й побачив, як небо швидко згасло і на ньому з'явився перший вояк Зореклану. Кіт здригнувся й пішов слідом за друзями та Північчю.

Тунель вів угору. Ожинокіготь не бачив нічого в пільмі, але під лапами відчував піщанистий ґрунт, а не рїнь чи скелю. Окрім запаху котів у тунелі сильно тхнуло борсуком.

Раптом він вийшов у іншу печеру. Свіже повітря війнуло йому в лице — з іншого боку печера була відкрита. Крізь отвір мерехтіло бліде сріблясте сяйво, підказуючи Ожинокігтю, що на небі зійшов місяць. У його світлі він побачив, що ця печера була вирита у землі: зі стелі звисали корінці, а долівка була вкрита щільним поростом папороті. Перохвоста вже допомагала Вохрошубці влаштувати собі гніздечко між м'якими вайями, а коли та вмостилася, то заходила знову вилизувати їй рану.

— Ти маєш рану? — спитала Північ у Тїньової воячки. — Що сталося?

— Це щурячий укус, — відповіла Вохрошубка крізь зуби.

Борсучиха сплюнула.

— Це є погано. Чекай.

Вона зникла у темряві з одного боку печери й за мить повернулася з корінцем у зубах.

— Корїнь лопуха! — вигукнула Вивірколапка і переможно глянула на Ожинокігтя. — Ти також його використовуєш?

— Добре для укусу, добре для зараженої лапи, добре для всіх ран.

Борсучиха пережувала коріння й приклала кашку до рани Вохрошубки — так само, як це робила раніше у лісі Вивірколапка.

— А зараз, — сказала вона, закінчивши, — час для розмови.

Північ почекала, доки коти розсядуться. Ожинокіготь сидів як на голках. Він лише тепер почав усвідомлювати, що вони дійшли до кінця своєї подорожі. Вони знайшли місце, куди їх послав Зореклан, і тепер мали почути, що скаже Північ.

— Звідки ти знаєш котячу мову? — зацікавлено спитав Ожинокіготь у борсучихи.

— Я подорожувала багато, багато мов вивчила, — відповіла йому Північ. — Мови інших котів, які говорять не так само, як ви. Лисиць і кролів також, — вона хрипло зітхнула. — Вони говорять не про цікаве. Лисиці говорять все про вбивство. У кролів тополиний пух замість мозку.

Вивірколапка муркотливо засміялася. Ожинокіготь побачив, що її хутро знову вляглося, а вуха стояли нагострені.

— То що ти хочеш нам сказати? — нявкнула руда кицька.

— Багато, в урочний час, — відповіла борсучиха. — Але спершу розкажіть про свою дорогу. З яких ви племен?

Бурешуб спантеличився:

— Племен?

Північ роздратовано потрясла головою.

— Мій мозок також пух. Забула, які тут є коти. Ви кажете «Клани», так?

— Так, — нявкнув Ожинокіготь. Він відігнав неприємну думку про те, що існують ще й інші коти, схожі на них — не самітники, — які жили

в Кланах, тільки називали їх племенами. Вони не бачили таких під час своєї подорожі, тож, мабуть, ці коти живуть далеко звідси.

Із допомогою товаришів Ожинокіготь розповів про їхню подорож, від першого спільного видіння до його власного сну про Сонцеспад, і про рішення покинути ліс. Північ уважно слухала, хрипло хихикала, коли коти розказували про свої поневіряння з Мурком, і з розумінням кивала, коли вони описували, як по черзі отримували свої знаки солоної води.

— І ось ми тут, — сказав на закінчення Ожинокіготь. — Ми готові дізнатися повідомлення Зореклану...

— І те, чому ми мали прийти сюди, щоб його почути, — додав Воронолап. — Чому Зореклан не міг сказати нам усе ще в лісі?

Голос новака досі звучав вороже, наче він так і не повірив, що Північ не становила для них загрози. Але це ніяк не зачепило борсучиху. Перохвоста заспокійливо торкнулася Воронолапа хвостом, і від її дотику він наче трохи заспокоївся.

— Думай, дрібний вояче, — відповіла на його запитання Північ. — Коли ви ще вирядилися, було вас чотири. Шість із друзями, які вас не залишили. Зараз ви — одне, — її голос ставав усе нижчим і, як здавалось Ожинокігтеві, сповіщав лихе знамення. Вона провадила: — У дні, які зараз надходять, усі Клани мають бути одним. Якщо ні, проблема вас знищить.

Ожинокіготь відчув, як спиною проїхалися крижані пазури, і здригнувся, але зовсім не від промоклого хутра.

— Що це за проблема? — прошепотів він.

Північ завагалася, оглянувши своїми глибокими темними очима кожного кота по черзі.

— Ви мусите піти з лісу, — зрештою відповіла вона. — Усі Клани мусять піти.

— Що? — скочив на лапи Бурешуб. — Це мишомізка ідея! У лісі завжди жили коти.

Борсучиха протяжно зітхнула:

— Уже ні.

— Але чому? — спитала Перохвоста, нервово переминаючи лапами папороть.

— Двоноги, — Північ знову зітхнула. — Це завжди Двоноги. Скоро вони придуть із машинами... потворами ви їх називаєте, так? Деревони викорчують, скелі поламають, саму землю розірвуть. Не буде місця котам. Ви залишитесь — потвори і вас розірвуть або заморять голодом без здобичі.

У печері запала тиша. Ожинокіготь не міг повірити у страхітливе майбутнє, яке йому намалювала борсучиха. Він уявив потвор Двоногів — величезних блискучих звірів, забарвлених у яскраві неприродні кольори, що ревуть на його рідному терені. Вояк знову почув ті звуки, які явилися йому в зубатій печері, і тепер вони перетворилися на нажахані крики котів з його Клану. Усе в його нутрі волато проти такої перспективи, та він не міг сказати Півночі, що не вірить їй. Кожне слово борсучихи було сповнене правдою.

— Звідки ти все це знаєш? — тихо нявкнув Бурешуб. У його голосі не було виклику, лише відчайдушна потреба почути пояснення.

— Це сталося з моїм сімейством багато сезонів тому. Я бачила все раніше і бачу, що прийде тепер. Зорі говорять до вас, вони говорять до мене

також. Усе, що вам треба знати, вони пишуть. Коли знаєш знаки письма, то читати неважко.

— Більше не буде Сонячних Скель? — ледь чутно нявкнула Вивірколапка. Вона звучала, як налякане кошеня, якого залишила матір. — І тренувальної лощовини? І Чотиридерева?

Північ похитала головою. Її маленькі очі здавалися блискучими ягідками у тіні печери.

— Але *навіщо* Двоногам таке робити? — запитав Ожинокіготь. — Що ми їм зробили поганого?

— Нічого, — відповіла Північ. — Двоноги навіть не знають, що ви там є. Вони це роблять, щоби будувати новий Громошлях.

— Цього не станеться, — Воронолап підвівся із лютим вогнем в очах, наче був готовий одною лапою перебити весь рід Двоногів. — Зореклан цього не дозволить.

— Зореклан не може це зупинити.

Воронолап розтулив було рота, щоб заперечити, але не мав що сказати. Він наче зовсім не розумів, як могло бути таке лихо, яке Зореклан не міг би відвернути.

— То чому вони привели нас сюди? — стиха нявкнув новак.

Вохрошубка підвела голову зі свого кубельця в папоротях і зосередила погляд на Півночі.

— Ми повинні піти додому і побачити, як руйнують наші Клани?

— Ні, насправді, юний вояче, — раптом голос борсучихи став лагідним, — вам дано надію. Надію ви і принесете. Ви маєте повести свої клани з лісу і знайти новий дім.

— Отак просто? — фоккнув Воронолап. — Тобто я мушу підійти до свого провідника і сказати:

«Вибач, Високозорий, але нам всім треба піти геть?» Він мені вуха повіддирає, якщо спочатку не помре від сміху.

Відповідь Півночі лунала аж наче з глибини її грудей.

— Як ви прийдете додому, то побачите, що навіть Клани вас послухають.

Ожинокігтя охопив жах. Що ще борсучиха бачила у зорях? Коли вони повернуться до лісу, може, руйнування вже почнеться?

Він скочив на лапи.

— Ми повинні йти!

— Ні, ні, — похитала головою Північ. — Час відпочивати сьогодні. Полювати під місяцем. Їсти багато. Дати пораненій товаришці поспати. Завтра краще для подорожі.

Ожинокіготь озирнувся на друзів і неохоче кивнув:

— Це слушно.

— Але ти не сказала, куди нам іти, — зауважила Перохвоста. Її блакитні очі були повні хвилювання. — Де ми знайдемо ще один ліс, у якому всі Клани зможуть жити мирно?

— Не бійся. Ви знайдете, далеко від осель Двоногів, де мирно. Пагорби, дуби для захисту, струмки.

— Але як? — не вгавав Ожинокіготь. — Ти підеш з нами й покажеш?

— Ні, — прохрипіла Північ. — Багато я подорожувала, але досить. Зараз досить печери, шуму моря, вітру в траві. Але у вас буде провідник. Як повернетесь, станьте на Великому Камені, коли над головою Срібносмуга сяє. Дорогу вкаже вмирущий вояк.

Ожинокігтя ще сильніше стиснув лапами страх. Слова Півночі звучали радше як погроза, ніж як обіцянка.

— Один із нас помре? — прошепотів він.

— Я не сказала. Зробіть це — і побачите.

Очевидно борсучиха не збиралася розповідати щось більше, навіть якщо й знала. Ожинокіготь не ставив під сумнів її мудрість, але розумів, що і їй не все відкрилося. Йому перехопило подих, коли він збагнув існування інших сил понад Зорекланом — можливо, сил настільки могутніх, що все сяйво Срібносмуги було для них лише мерехтінням місячного світла на поверхні води.

— Гаразд, — нявкнув Громовий вояк, важко зітхнувши. — Дякую, Півноче. Ми зробимо так, як ти кажеш.

— А зараз нам варто би пополювати, — додав Бурешуб.

Поважно схиливши голову перед борсучихою, він пройшов повз неї до тунелю і вийшов у ніч. Воронолап і Перохвоста подалися за ним.

— Вивірколапко, залишайся біля Вохрошубки, — нявкнув Ожинокіготь. — Відпочинь і обсохни.

На його подив, Вивірколапка погодилася без запитань і навіть бігцем лизнула його вухо, перш ніж вмотитися біля товаришки. Ожинокіготь якусь мить іще дивився на них, думаючи про те, скільки вони для нього важили, — навіть набридлива руда новачка, яку він так намагався залишити вдома. Бурешуб і Перохвоста також були вірними друзями, і Воронолап став для нього союзником, з яким він не проти був би боротися пліч-о-пліч.

— Ти мала рацію, — задумано нявкнув він до Півночі. — Ми стали єдиним цілим.

Борсучиха серйозно кивнула.

— У дні, що прийдуть, ви будете потрібні одне одному, — вона вимовила ці слова так, наче це було пророцтво Зореклану. — Твоя мандрівка не закінчується тут, дрібний вояче. Вона тільки щойно почалась.

Епілог

Довга трава за Громошляхом розділилася, і Вогнезір вийшов на відкрите, відчуваючи, як усе слабше сонце падолисту відсвічує на його полум'яній шубці. Поруч із ним Сіросмут обережно принюхувався до повітря.

— Великий Зореклане, як же сьогодні смердить! — вигукнув воєвода.

Хмарохвіст і Піскошторма також приєдналися до них, а Листолапка, остання учасниця патруля, на його слова відвернулася від куща чорнобривців, який вона саме вивчала. Хмарохвіст гидливо пирхнув.

— Коли тільки не прийду сюди, потім доводиться цілий день вилизувати той сморід зі свого хутра, — поскаржився він.

Піскошторма закотила очі, але нічого не сказала.

— Але знаєш, сьогодні якось дивніше, ніж завжди, — нявкнув Вогнезір, озираючи Громо-

шлях. — Ніяких потвор не видно, але сморід іще гірший, ніж зазвичай.

— А я щось чую, — додала Листолапка, нашо-рошивши вуха.

Вітер доносив до котів якийсь низький протяжний гуркіт, начебто віддалений, але складалося враження, що він поступово наближається.

Хмарохвіст повернувся до свого провідника зі здивуванням у блакитних очах.

— Що це? Я ніколи не чув... — його голос за-тих, і він зупинився, хапаючи ротом повітря.

З-поза схилу Громошляху наближалась найбільша потвора, яку будь-який кіт бачив у своєму житті. Сонячне світло виблискувало на лискучому тілі, а її обриси здавалися нечіткими від гарячого повітря, яким пашіла поверхня Громошляху. Горловий рев потвори гучнішав і гучнішав, аж поки, здавалося, заповлонив цілісінький ліс.

Вона наближалась повільно, а за нею ще одна і ще одна. Двоноги кишіли на них, ніби кліщі, кричали одне на одного, але їхні слова все одно тонули в суцільному ревищі потвор.

А тоді, коли перша потвора під'їхала впритул до п'яťох котів, які заціпеніло за цим спостерігали, трапилось немислиме. Замість проїхати повз, вона круто звернула, зім'яла вузьеньку смужку трави, яка обрамлювала Громошлях, і рушила просто на них.

— Що коїться? — тільки й видихнув Сіросмуг, а Вогнезір заволав:

— Тікайте!

Він пірнув під прихисток кущів орляку, а його воевода побіг глибше до лісу і вже там, заховавшись під кущ терну, наважився визирнути. Хма-

рохвіст злетів на найближче дерево і присів там, дивлячись униз. Піскошторма кинулась у вузький виямок, на дні якого протікав невеличкий струмочок, і не озиралася, поки не опинилася з іншого боку. Кожнісінька шерстинка на тілі воячки стояла дибки від шоку та люті. Листолапка побігла за нею і зараз сиділа, втиснувшись у високу траву.

Потвора все мчала вперед на дебелих чорних лапах, які руйнували все на своєму шляху. Поки п'ятеро котів дивились на неї, заціпенівши від жаху, вона врізалася в дерево плечем. Дерево захиталось, а тоді з жахливим звуком, ніби вся здобич у лісі гинула водночас, його коріння вирвалося із землі.

Дерево впало. Потвора рушила далі.

Знищення лісу почалось.

Зміст

Громадянство	5
Пролог	9
Розділ 1	15
Розділ 2	33
Розділ 3	48
Розділ 4	66
Розділ 5	78
Розділ 6	91
Розділ 7	107
Розділ 8	120
Розділ 9	128
Розділ 10.	139
Розділ 11.	150
Розділ 12.	159
Розділ 13.	166
Розділ 14.	177
Розділ 15.	188

Розділ 16.	202
Розділ 17.	208
Розділ 18.	221
Розділ 19.	234
Розділ 20.	250
Розділ 21.	265
Розділ 22.	280
Розділ 23.	296
Розділ 24.	303
Епілог.	315

Scanning & book-mastering

Художнє видання

Для середнього шкільного віку

Серія «Коти-вояки»

Ерін Гантер

Цикл «Нове пророцтво»

Книга перша: «Північ»

Редактор: *С. В. Бондаренко*

Коректор: *Н. С. Станібула*

Художнє оформлення: *О. І. Панченко*

Комп'ютерне макетування: *О. Ю. Подорожна*

Підписано до друку 2.04.2018. Формат 84х108 1/32.

Папір офсетний. Друк офсетний.

Умов.-друк. арк. 17.64. Наклад 4000 прим.

Країна походження: Україна. Термін придатності: необмежений.

Надруковано у ПП «Юнісофт»

61036, м. Харків, вул. Морозова, 136

UNISOFT

www.unisoft.ua

Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.

Зам. № 27/03

ПП «АССА»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції сер. ДК № 4024 від 28.03.2011 р.

З питань оптових поставок звертатися:

Видавництво «АССА»

www.assa.ua

Тел.: +38 068 7677767

E-mail: info@assa.kh.ua

Нове пророцтво має сповнитися.
Діти найзапекліших ворогів — вогонь і тигр —
об'єднаються, аби врятувати Клани
від неминучої біди, що насувається на ліс.

КОТИ-ВОЯКИ

Цикл

«ПРОРОЦТВА ПОЧИНАЮТЬСЯ»

«На волю!»
«Вогонь і крига»
«Ліс таємниць»
«Здіймається буря»
«Небезпечний шлях»
«Темні часи»

Цикл

«НОВЕ ПРОРОЦТВО»

«Північ»
«Сходить місяць»
«Світанок»
«Стожари»
«Сутінки»
«Захід»

СПЕЦВИДАННЯ

«Шлях Вогнезора»
«Таємниці Кланів»

ISBN 978-617-7385-71-3

9 786177 385713 >

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

warriors.com.ua